



ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

**ວິໄສທັດຮອດປີ 2030
ແລະ ຍຸດທະສາດການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ
ໄລຍະ 10 ປີ (2016-2025)**

(ຮ່າງສຸດທ້າຍພາຍຫຼັງກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຄັ້ງທີ X ຂອງພັກ, ມັງກອນ 2016)

ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ

ສາລະບານ

ພາກທີ I: ສະພາບການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ໄລຍະ 15 ປີຜ່ານມາ (2001-2015).....	1
1.1 ທົບທວນຄືນຍຸດທະສາດພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ໄລຍະຜ່ານມາ:	1
1.2 ຜົນສໍາເລັດຂອງການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ໃນໄລຍະ 15 ປີ ຜ່ານມາ:	2
1.2.1 ດ້ານການເມືອງ ແລະ ຄວາມສະຫງົບທາງດ້ານສັງຄົມ:.....	2
1.2.2 ດ້ານເສດຖະກິດ:.....	2
1.2.3 ດ້ານສັງຄົມ	4
1.2.4 ດ້ານຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ:.....	5
1.2.5 ການເຊື່ອມໂຍງເສດຖະກິດກັບພາກພື້ນແລະສາກົນ.....	6
1.3 ບັນຫາຄຶງຄ້າງ:.....	6
ພາກທີ II: ວິໄສທັດຮອດປີ 2030 ແລະ ຍຸດທະສາດການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ໄລຍະ 10 ປີ (2016-2025)	9
2.1 ສະພາບແວດລ້ອມສາກົນ, ຈຸດພິເສດ ແລະ ສະພາວະຄວາມເປັນຈິງພາຍໃນປະເທດ:.....	9
2.1.1 ສະພາບແວດລ້ອມສາກົນ.....	9
2.1.2 ຈຸດພິເສດ ແລະ ສະພາວະຄວາມເປັນຈິງພາຍໃນປະເທດ.....	10
2.2 ວິໄສທັດຮອດປີ2030:	14
2.3 ຍຸດທະສາດພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ໄລຍະ 10 ປີ (2016-2025):.....	15
2.3.1 ທິດທາງລວມ:.....	15
2.3.2 ເປົ້າໝາຍ ແລະ ຄາດໝາຍລວມຂອງຍຸດທະສາດຮອດປີ 2025:	16
2.3.3 ບັນດາຍຸດທະສາດລະດັບຊາດຂອງການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ໄລຍະ 10 ປີ (2016-2025):....	17
2.3.3.1 ຍຸດທະສາດການພັດທະນາເສດຖະກິດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຕາມທິດທີ່ມີຄຸນນະພາບ ສົມດຸນ, ຍືນຍົງ ແລະ ສີຂຽວ17	
2.3.3.2 ຍຸດທະສາດເພື່ອບັນລຸບັນດາເປົ້າໝາຍຫຼັກພື້ນຖານສະຖານະພາບຄ້ອຍພັດທະນາ(LDCs) ໃນປີ 2020 ແລະ ປະຕິບັດເປົ້າໝາຍການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ (SDGs).....	18
2.3.3.3 ຍຸດທະສາດວ່າດ້ວຍການພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດ.....	19
2.3.3.4 ຍຸດທະສາດການປົກປັກຮັກສາ ແລະນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດແບບຍືນຍົງ ມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ຕາມທິດທັນເປັນສີຂຽວ.....	20
2.3.3.5 ຍຸດທະສາດວ່າດ້ວຍການເພີ່ມທະວີຄວາມສັກສິດຂອງລະບົບການປົກຄອງດ້ວຍກົດ ໝາຍ ຂອງລັດ ປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນ.....	20
2.3.3.6 ຍຸດທະສາດການເຊື່ອມໂຍງ ແລະ ເຊື່ອມຈອດກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ	21
2.3.3.7 ຍຸດທະສາດທັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ	22
ພາກທີ III: ນະໂຍບາຍ, ກົນໄກ ແລະ ມາດຕະການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ:	24
3.1 ນະໂຍບາຍ:.....	24
3.2 ກົນໄກຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ:.....	24
3.3 ມາດຕະການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ	27
ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 1: ຕາຕະລາງສຳຄັນທາງດ້ານເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ.....	29

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 2: ບາງເປົ້າໝາຍສູງຂຶ້ນຂອງຍຸດທະສາດຮອດ ປີ 2025	32
ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 3: ແຜນວາດບັນດາຄາດໝາຍໃຫຍ່ໆຮອດປີ 2040:	33
ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 4: ມາດຖານ ແລະ ເງື່ອນໄຂຂອງປະເທດດ້ອຍພັດທະນາ	34
ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 5: ເປົ້າໝາຍການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ (SDGs)	37
ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 6: ຕັດຊະນີໝາຍການພັດທະນາຂອງປະເທດດ້ອຍພັດທະນາ ໃນປີ 2015.....	38

ອາລຳພະບົດ

ວິໄສທັດຮອດປີ 2030 ແລະຍຸດທະສາດການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ໄລຍະ 10 ປີ (2016-2025) ແມ່ນແຜນຍຸດທະສາດພັດທະນາທີ່ສືບຕໍ່ຈາກຍຸດທະສາດພັດທະນາຮອດປີ 2020 ຊຶ່ງໄດ້ຮັບຮອງເອົາຢູ່ໃນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຄັ້ງທີVIIຂອງພັກ(2001), ເປັນການສືບຕໍ່ຜັນຂະຫຍາຍມະຕິຂອງກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຄັ້ງທີIX, ແລະ ເພື່ອກະກຽມເນື້ອໃນໃຫ້ແກ່ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຄັ້ງທີ X ແລະ XI ຂອງພັກໃນຕໍ່ໜ້າ, ທັງເປັນແຜນຍຸດທະສາດບຸກທະລູ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ມີການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ມີຄວາມໝັ້ນຄົງຕາມທິດຍືນຍົງ ແລະ ສີຂຽວ, ແນໃສ່ພັດທະນາປະເທດຊາດໃຫ້ບັນລຸເງື່ອນໄຂຫຼຸດຟຸ້ນອອກຈາກຄວາມດ້ອຍພັດທະນາໃນປີ 2020 ແລະ ສືບຕໍ່ໃຫ້ຫຼຸດຟຸ້ນອອກຈາກຄວາມດ້ອຍພັດທະນາຢ່າງສົມບູນໃນປີ 2025, ສ້າງພື້ນຖານຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັນສະໄໝອີກກ້າວໜຶ່ງ ເພື່ອກ້າວໄປສູ່ປະເທດກຳລັງພັດທະນາທີ່ມີລາຍຮັບປານກາງສູງໃນປີ 2030.ແນໃສ່ຍົກລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນໃຫ້ສູງຂຶ້ນເທື່ອລະກ້າວ, ຮັບປະກັນສະຖຽນລະພາບທາງດ້ານການເມືອງໃຫ້ມີຄວາມໝັ້ນຄົງ, ສັງຄົມມີຄວາມສະຫງົບສຸກ ແລະ ເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍດີ, ປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າມີຄວາມສາມັກຄີເປັນປົກແຜ່ນແໜ້ນໜ້າ, ປະເທດຊາດເຂັ້ມແຂງ, ປະຊາຊົນຮັ່ງມີຜາສຸກ, ສັງຄົມມີຄວາມຍຸດຕິກຳ ແລະ ສິວິໄລ ຕາມທິດກ້າວຂຶ້ນສັງຄົມນິຍົມເທື່ອລະກ້າວ.

ຜ່ານການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມໃນໄລຍະ 15 ປີຜ່ານມາ (2001-2015) ພວກເຮົາໄດ້ມີຜົນສຳເລັດເປັນທີ່ໜ້າເພິ່ງໃຈໃນຫຼາຍດ້ານ. ແຕ່ຄຽງຄູ່ກັນນັ້ນ, ກໍຍັງມີສິ່ງຄົງຄ້າງຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ຍັງຈະຕ້ອງໄດ້ສືບຕໍ່ປັບປຸງແກ້ໄຂ. ຜົນສຳເລັດ ແລະສິ່ງຄົງຄ້າງນັ້ນໄດ້ກາຍເປັນບົດຮຽນອັນຄ້ຳຄ່າ ແລະ ເປັນບ່ອນອີງພື້ນຖານໃຫ້ແກ່ການສ້າງ ແລະຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຍຸດທະສາດພັດທະນາ (2016-2025) ໃຫ້ມີຜົນສຳເລັດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າເກົ່າ. ດັ່ງນັ້ນ, ຍຸດທະສາດການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ໄລຍະ 10 ປີ (2016-2025)ຈຶ່ງເປັນແຜນສືບຕໍ່ຜັນຂະຫຍາຍໜ້າທີ່ທີ່ຍາດມາໄດ້ ແລະປັບປຸງແກ້ໄຂສິ່ງທີ່ຄົງຄ້າງໃນໄລຍະ 15 ປີຜ່ານມາ, ມີບົດບາດສຳຄັນໃນການຈັດຕັ້ງຜັນຂະຫຍາຍແນວທາງຂອງພັກໃຫ້ເປັນແຜນຍຸດທະສາດການພັດທະນາຂອງລັດຖະບານ, ເປັນບ່ອນອີງໃຫ້ແກ່ການຜັນຂະຫຍາຍເປັນແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ແຫ່ງຊາດ 5 ປີຄັ້ງທີ VIII ແລະ IX ໃຫ້ມີການຫັນປ່ຽນໃໝ່ທັງທາງດ້ານປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ ຕາມທິດ 4 ບຸກທະລູທີ່ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ຄັ້ງທີ IX ຂອງພັກໄດ້ກຳນົດໄວ້, ແນໃສ່ສ້າງບາດກ້າວ ແລະພື້ນຖານໂຄງລ່າງທາງດ້ານເສດຖະກິດ-ສັງຄົມທີ່ໜັກແໜ້ນ ເພື່ອບັນລຸໃຫ້ໄດ້ບັນດາຄາດໝາຍສູ້ຊົນ ສຳລັບໄລຍະ 2016-2020, 2021-2025 ແລະ ວິໄສທັດຮອດປີ 2030.

ຄຸນລັກສະນະສະເພາະຂອງວິໄສທັດຮອດປີ 2030 ແລະ ຍຸດທະສາດພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ໄລຍະ 10 ປີ (2016-2025) ແມ່ນເອກະສານກຳນົດເປົ້າໝາຍໃຫຍ່ຂອງການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຮອດປີ 2030, ກຳນົດທິດທາງ, ຄາດໝາຍສູ້ຊົນ ແລະ ຍຸດທະສາດບຸລິມະສິດແຫ່ງຊາດຮອດປີ 2025 ເພື່ອເປັນບ່ອນອີງສຳລັບການສ້າງແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VIII ແລະ IX, ກໍ່ຄືຍຸດທະສາດ ແລະ ແຜນພັດທະນາຂອງຂະແໜງການ ແລະທ້ອງຖິ່ນ.

ການກຳນົດວິໄສທັດຮອດປີ 2030 ແລະ ຍຸດທະສາດພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມໄລຍະ 10 ປີ (2016-2025) ໄດ້ອີງໃສ່ຜົນຂອງການສະຫຼຸບຕີລາຄາວຽກງານທີ່ໄດ້ປະຕິບັດໃນໄລຍະຜ່ານມາ, ຜົນການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບຈຸດພິເສດ, ສະພາວະຄວາມເປັນຈິງ, ທ່າແຮງປົ່ມຊ້ອນທີ່ໄດ້ປຽບ, ກາລະໂອກາດ, ສິ່ງທ້າທາຍ, ຂໍ້ຈຳກັດ, ທ່າອ່ຽງຂອງຍຸກສະໄໝຢູ່ພາຍໃນປະເທດ, ຂົງເຂດ ແລະສາກົນ, ທ່າອ່ຽງລວມຂອງຂະບວນການໂລກາພິວັດ, ການຫັນເປັນພາກພື້ນ ແລະ ຫັນເປັນສາກົນໃນປັດຈຸບັນ ແລະອະນາຄົດ ໂດຍສະເພາະແມ່ນທ່າອ່ຽງຂອງການປ່ຽນແປງແລະການຂະຫຍາຍຕົວທາງດ້ານການເມືອງ, ສັງຄົມ, ເສດຖະກິດ, ການຄ້າ, ການລົງທຶນ, ວິທະຍາສາດ-ເຕັກໂນໂລຊີ ຢູ່ໃນພາກພື້ນ ແລະສາກົນ, ການປ່ຽນແປງສິ່ງແວດລ້ອມທຳມະຊາດຂອງໂລກ, ບົດຮຽນຕົວຈິງຂອງການພັດທະນາປະເທດໃນໄລຍະຜ່ານມາ, ບົດຮຽນຂອງພາກພື້ນ ແລະສາກົນ ຊຶ່ງລວມທັງບົດຮຽນທີ່ມີຜົນສຳເລັດ

ແລະບົດຮຽນທີ່ລົ້ມເຫຼວ, ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການພັດທະນາຂອງປະເທດເຮົາໃນໄລຍະໃໝ່, ຄວາມເປັນໄປໄດ້ ແລະບັນດາທາງເລືອກທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງການພັດທະນາ, ຜົນຂອງກອງປະຊຸມສຳມະນາວິທະຍາສາດ, ຄຳຄິດເຫັນຂອງ ພາກລັດ, ພາກເອກະຊົນ, ຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ ແລະທິດຊີ້ນຳຂອງລັດຖະບານ ແລະ ກົມການເມືອງສູນກາງພັກເປັນຂໍ້ ມູນ ແລະ ແນວຄວາມຄິດສຳລັບການສ້າງວິໄສທັດ ແລະ ຍຸດທະສາດສະບັບນີ້

ຍຸດທະສາດພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ໄລຍະ 10 ປີ (2016-2025) ໄດ້ກຳນົດທາງເລືອກ ແລະ ທິດ ທາງໃນການພັດທະນາແບບມີຄວາມສົມດຸນລະຫວ່າງການພັດທະນາເສດຖະກິດ, ການພັດທະນາວັດທະນະທຳ- ສັງຄົມ, ການປົກປັກຮັກສາແລະຟື້ນຟູສະພາບແວດລ້ອມໃຫ້ມີຄວາມຍືນຍົງ ແລະ ເປັນສີຂຽວ ໂດຍຖືເອົາການ ພັດທະນາເສດຖະກິດເປັນໃຈກາງ, ວັດທະນາທຳສັງຄົມເປັນເປົ້າໝາຍສູງສຸດ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມເປັນສິ່ງຈຳເປັນ; ສ້າງ ແລະ ບຸລະນະລະບອບການປົກຄອງຕາມທິດສ້າງລັດທີ່ມີການຄຸ້ມຄອງດ້ວຍກົດໝາຍໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນເທື່ອລະ ກ້າວ, ເປັນເຈົ້າການຮັບມືກັບການປ່ຽນແປງຂອງດິນຟ້າອາກາດ, ການເຊື່ອມໂຍງກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ, ຮັກສາ ສະຖຽນລະພາບທາງດ້ານການເມືອງ, ຄວາມສະຫງົບທາງດ້ານສັງຄົມ, ເພີ່ມທະວີວຽກງານປ້ອງກັນຊາດ-ປ້ອງກັນ ຄວາມສະຫງົບ, ຮັກສາເອກະລາດ, ອະທິປະໄຕ ແລະ ຜົນແຜ່ນດິນອັນຄົບຖ້ວນຂອງ ສປປລາວ ໃຫ້ໜັກແໜ້ນ ແລະ ໜັ້ນຄົງ, ໂດຍສຸມໃສ່ປະຕິບັດ 7 ຍຸດທະສາດບຸລິມະສິດແຫ່ງຊາດຄື:

1. ຍຸດທະສາດການພັດທະນາເສດຖະກິດຕາມທິດທີ່ມີຄຸນນະພາບ, ສົມດຸນ, ຕໍ່ເນື່ອງ, ຍືນຍົງ ແລະ ເປັນ ສີຂຽວ,
2. ຍຸດທະສາດເພື່ອເປົ້າໝາຍຫຼຸດຟື້ນຈາກສະຖານະພາບດ້ອຍພັດທະນາ(LDCs)ໃນປີ 2020 ແລະ ປະຕິ ບັດເປົ້າໝາຍການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ(SDGs),
3. ຍຸດທະສາດວ່າດ້ວຍການພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດ,
4. ຍຸດທະສາດການປົກປັກຮັກສາແລະນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດແບບຍືນຍົງ, ມີປະສິດທິຜົນແລະ ຕາມທິດຫັນເປັນສີຂຽວ,
5. ຍຸດທະສາດວ່າດ້ວຍການເພີ່ມທະວີຄວາມສັກສິດຂອງລະບົບການປົກຄອງປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນແລະ ເພີ່ມຄວາມສັກສິດໃນການປົກຄອງຕາມກົດໝາຍ,
6. ຍຸດທະສາດການເຊື່ອມໂຍງ ແລະ ເຊື່ອມຕິດກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ,
7. ຍຸດທະສາດຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ.

ຈຸດພິເສດ ແລະ ບັນຫາໃໝ່ຂອງວິໄສທັດຮອດປີ 2030 ແລະ ຍຸດທະສາດພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ໄລຍະ 10 ປີ (2016-2025) ໄດ້ຍົກໃຫ້ເຫັນແຈ້ງກ່ຽວກັບຍຸດທະສາດເພື່ອບັນລຸເງື່ອນໄຂຫຼຸດຟື້ນຈາກສະຖານະ ພາບດ້ອຍພັດທະນາໃນປີ 2020 ແລະ ຂ້າມຜ່ານຈາກປະເທດດ້ອຍພັດທະນາໃຫ້ໄດ້ສົມບູນໃນປີ 2025ຕາມທິດ ສີຂຽວ ແລະ ຍືນຍົງ. ອັນໃໝ່ພິເສດຢູ່ໃນຍຸດທະສາດນີ້ແມ່ນໄດ້ຍົກໃຫ້ເຫັນແຈ້ງກ່ຽວກັບມາດຕະຖານ ແລະ ເງື່ອນ ໄຂເພື່ອຫຼຸດຟື້ນອອກຈາກສະຖານະພາບທີ່ເປັນປະເທດດ້ອຍພັດທະນາໃນປີ 2020, ເປັນຕົ້ນແມ່ນມາດຕະຖານ ລາຍໄດ້ແຫ່ງຊາດຕໍ່ຫົວຄົນ(Gross National Income: GNI), ດັດຊະນີຊັບສິນມະນຸດ(Human Asset Index: HAI), ດັດຊະນີຄວາມບອບບາງຫຼືຄວາມສ່ຽງທາງດ້ານເສດຖະກິດ(Economic Vulnerability Index: EVI) ແລະ ໄດ້ຍົກໃຫ້ເຫັນບັນດາທັດສະນະການພັດທະນາສີຂຽວ ແລະ ຍືນຍົງ (SDGs)ຊຶ່ງເປັນມາດຖານການ ພັດທະນາສຳລັບບັນດາປະເທດຕ່າງໆໃນໂລກທີ່ສາກົນໄດ້ກຳນົດ,ເຊິ່ງປະເທດພວກເຮົາຈະຕ້ອງໄດ້ສ້າງຍຸດທະສາດ ແລະກຳນົດມາດຕະການໃຫ້ສອດຄ່ອງ ເພື່ອໃຫ້ບັນລຸໄດ້ມາດຖານດັ່ງກ່າວ. ສຳລັບມາດຕະການ ແລະກົນໄກຈັດຕັ້ງ ປະຕິບັດນັ້ນແມ່ນໄດ້ເນັ້ນໃສ່ການເພີ່ມທະວີການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ 4 ບຸກທະລູທີ່ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຄັ້ງທີIXຂອງພັກ ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃຫ້ເປັນຮູບປະທຳ, ສືບຕໍ່ປ່ຽນແປງໃໝ່ທາງດ້ານເສດຖະກິດຢ່າງຮອບດ້ານ ແລະຄົບຊຸດ, ເຂັ້ມງວດໃນ ການປະຕິບັດນິຕິກຳຕ່າງໆທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ ແລະ ເອົາໃຈໃສ່ສືບຕໍ່ສ້າງຕື່ມໃຫ້ຄົບຖ້ວນສົມບູນ ເພື່ອອຳນວຍຄວາມ

ສະດວກ ແລະຊຸກຍູ້ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຍຸດທະສາດນີ້ໃຫ້ເປັນຮູບປະທຳ ແລະມີຄຸນນະພາບເປັນຕົ້ນແມ່ນເນັ້ນໃສ່ການການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງກົນໄກແຜນການຕິດພັນກັບກົນໄກຕະຫຼາດ ແລະກົນໄກການປະສານງານໃຫ້ມີຄວາມກົມກຽວກັນຢ່າງເປັນລະບົບ.

ໂຄງປະກອບຂອງວິໄສທັດຮອດປີ2030 ແລະ ຍຸດທະສາດການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ໄລຍະ10 ປີ (2016-2025)ແມ່ນປະກອບດ້ວຍ 3 ພາກຕົ້ນຕໍ ຄື: ພາກທີI: ສະຫຼຸບຕີລາຄາການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ໄລຍະ 15 ປີ (2001-2015) ຜ່ານມາຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍ4 ເນື້ອໃນຍ່ອຍຄື: 1. ທົບທວນຄືນຍຸດທະສາດການພັດທະນາໃນໄລຍະຜ່ານມາ; 2.ຕີລາຄາບັນດາຜົນສຳເລັດ; 3. ຕີລາຄາບັນດາຂໍ້ຄົງຄ້າງ; ແລະ 4. ບາງບົດຮຽນທີ່ຖອດຖອນໄດ້.ພາກທີII: ຍຸດທະສາດການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ໄລຍະ 2016-2025 ແມ່ນປະກອບດ້ວຍ 4 ເນື້ອໃນຍ່ອຍຄື: 1. ຄຸນລັກສະນະຂອງວິໄສທັດຮອດປີ2030 ແລະ ຍຸດທະສາດພັດທະນາຮອດປີ2025; 2. ຈຸດພິເສດ ແລະສະພາວະຄວາມເປັນຈິງຢູ່ພາຍໃນປະເທດ ແລະສະພາບແວດລ້ອມສາກົນ; 3.ວິໄສທັດ; 4. ຍຸດທະສາດການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ໄລຍະ10 ປີ (2016-2025)ລວມມີທິດທາງລວມ, ເປົ້າໝາຍ ແລະ ຄາດໝາຍສັ້ນຊັນ, ຈຸດສຸມຍຸດທະສາດການພັດທະນາ(7ຈຸດສຸມຍຸດທະສາດ); ພາກທີIII: ແຜນງານບຸລິມະສິດແຫ່ງຊາດ, ນະໂຍບາຍ, ກົນໄກ ແລະມາດຕະການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ.

ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ວັນທີ.....

**ລັດຖະມົນຕີວ່າການ
ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ**

**ຄຳຂວັນຂອງວິໄສທັດຮອດປີ 2030
ແລະ ຍຸດທະສາດການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ
ໄລຍະ 10 ປີ (2016-2025)**

**“ສູ້ຊົນພັດທະນາປະເທດໃຫ້ຫຼຸດພື້ນຈາກສະຖານະພາບຄວາມ
ດ້ອຍພັດທະນາໃນປີ 2020 ກ້າວໄປສູ່ປະເທດກຳລັງ
ພັດທະນາທີ່ມີລາຍຮັບປານກາງສູງຕາມທິດການ
ພັດທະນາສີຂຽວ ແລະຍືນຍົງ ໃນປີ 2030” .**

ພາກທີ I: ສະພາບການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ໄລຍະ 15 ປີຜ່ານ ມາ(2001-2015)

1.1 ທົບທວນຄືນຍຸດທະສາດພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມໄລຍະຜ່ານມາ:

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຄັ້ງທີ VII ຂອງພັກໄດ້ກຳນົດທິດທາງ ແລະ ຄາດໝາຍສູ້ຊົນຂອງ ສປປລາວ ແຕ່ປີ 2001 ເຖິງ 2020 ໄວ້ດັ່ງລຸ່ມນີ້:

ຮອດປີ 2005:

- ເສດຖະກິດຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ໃນລະດັບສະເລ່ຍ 7-7,5% ຕໍ່ປີ;
- ລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນຕໍ່ຫົວຄົນ 500-550 ໂດລາ;
- ແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກໃຫ້ໄດ້ເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງຈຳນວນ 39,1% (ໃນສົກປີ 1997/1998);
- ຢຸດຕິການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ແບບເລື່ອນລອຍໃຫ້ໄດ້ໂດຍພື້ນຖານ ແລະ ຢຸດຕິການປູກຝົນຢ່າງຂາດຕົວ;
- ທຸກຮູບການຈັດຕັ້ງທຸລະກິດໄດ້ຮັບການປັບປຸງ;
- ສ້າງໃຫ້ມີຊັບພະຍາກອນມະນຸດໃນຂະແໜງວິຊາ ແລະ ຊັ້ນຕ່າງໆທີ່ຈຳເປັນ.

ຮອດປີ 2010:

- ເສດຖະກິດຂະຫຍາຍຕົວໂດຍສະເລ່ຍໃນລະດັບ 7% ຕໍ່ປີ;
- ລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນຕໍ່ຫົວຄົນ 700-750 ໂດລາ;
- ແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກຂອງປະຊາຊົນໃຫ້ໄດ້ໂດຍພື້ນຖານ;
- ຢຸດຕິການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ແບບເລື່ອນລອຍໃຫ້ໄດ້ຢ່າງຂາດຕົວ;
- ສ້າງໃຫ້ມີໜ້ແໜ້ງອຸດສາຫະກຳອັນພື້ນຖານ ແລະ ມີຊັບພະຍາກອນມະນຸດໃນຈຳນວນ ແລະ ຄຸນນະພາບພຽງພໍເພື່ອກ້າວໄປສູ່ການພັດທະນາອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັນເປັນທັນສະໄໝ;
- ສ້າງປະເທດເປັນໃຈກາງການບໍລິການທາງຜ່ານໃຫ້ໄດ້ໂດຍພື້ນຖານ.

ຮອດປີ 2020:

- ເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂະຫຍາຍຕົວດ້ວຍຈັງຫວະປານກາງ;
- ລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນຕໍ່ຫົວຄົນ 1.200-1.500 ໂດລາ;
- ການຜະລິດກະສິກຳ ແລະ ບໍລິການມີການຂະຫຍາຍຕົວໜັກແໜ້ນ ແລະ ມີດ້ານທັນສະໄໝ;
- ການສຶກສາ ແລະ ການບໍລິການສາທາລະນະສຸກ ໄດ້ຮັບການພັດທະນາຢ່າງທົ່ວເຖິງ;
- ຫຼຸດພື້ນອອກຈາກສະພາວະເປັນປະເທດດ້ອຍພັດທະນາ;
- ຄວາມທຸກຍາກໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂຢ່າງສິ້ນເຊີງ;
- ມີບຸກຄະລາກອນ ແລະ ກຳລັງແຮງງານທີ່ມີຄວາມສາມາດໃນການພັດທະນາ;
- ມີການຮ່ວມມືກັບສາກົນຢ່າງກວ້າງຂວາງ ແລະ ສາມາດເຂົ້າຮ່ວມກັບທ່າອ່ຽງລວມຂອງຍຸກສະໄໝຢ່າງເປັນເຈົ້າການ.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຄັ້ງທີ VIII ຂອງພັກໄດ້ມີການທົບທວນຄືນ ແລະ ປັບປຸງບາງຄາດໝາຍທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງຕໍ່ມາດຕະການດັ່ງນີ້:

ຮອດປີ 2010:

- ເສດຖະກິດຂະຫຍາຍຕົວໂດຍສະເລ່ຍ 7,5% ຕໍ່ປີ;
- ລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນຕໍ່ຫົວຄົນ 800 ໂດລາ;
- ເສີມຂະຫຍາຍກຳລັງແຮງຂອງທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດ ແລະ ການພົວພັນຮ່ວມມືກັບຕ່າງປະເທດ;
- ການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ແບບເລື່ອນລອຍຕ້ອງຢຸດຕິຢ່າງສິ້ນເຊີງ ໂດຍມີອາຊີບໃໝ່ປ່ຽນແທນທີ່ໜັ້ນຄົງ;
- ຄອບຄົວທຸກຍາກໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂໂດຍພື້ນຖານ;

- ປະເທດມີໂຄງລ່າງພື້ນຖານເສດຖະກິດ-ເຕັກນິກ, ວັດທະນາທຳ, ວິທະຍາສາດ ແລະ ບຸກຄະລາກອນທີ່ມີຄຸນນະພາບຈຳນວນໜຶ່ງເພື່ອຮອງຮັບການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັນສະໄໝ.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຄັ້ງທີ IX ຂອງພັກໄດ້ກຳນົດເອົາເປົ້າໝາຍການນຳພາປະເທດຫຼຸດພື້ນຖານສະຖານະພາບຄວາມດ້ອຍພັດທະນາໃນປີ 2020. ພ້ອມກັນນັ້ນ, ກໍ່ສູ້ຊີນເພື່ອໃຫ້ບັນລຸເປົ້າໝາຍສະຫະສະວັດ (MDGs) ໃນປີ 2015ຊຶ່ງກອງປະຊຸມໄດ້ກຳນົດເປົ້າໝາຍການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ໄວ້ດັ່ງນີ້:

ຮອດປີ 2015:

- ເສດຖະກິດຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ໝັ້ນທ່ຽງ ດ້ວຍຈັງຫວະ 8% ຕໍ່ປີຂຶ້ນໄປ;
- ລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນຕໍ່ຫົວຄົນ 1.700 ໂດລາ;
- ດຳເນີນຍຸດທະສາດຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັນສະໄໝ;
- ອັດຕາສ່ວນຄວາມທຸກຍາກໃຫ້ຍັງເຫຼືອ 10% ຂອງຈຳນວນຄອບຄົວທັງໝົດໃນທົ່ວປະເທດ;
- ປະຕິບັດລະບອບການສຶກສາພາກບັງຄັບໃຫ້ເປັນຈິງ ແລະ ພົນລະເມືອງສ່ວນໃຫຍ່ຕ້ອງຈົບມັດທະຍົມຕອນຕົ້ນ;
- ບັນລຸເປົ້າໝາຍ MDGs;
- ສປປລາວ ມີເພື່ອນມິດສາກົນຢ່າງກວ້າງຂວາງ, ສາມາດເຂົ້າຮ່ວມໃນຂະບວນວິວັດແຫ່ງການເຊື່ອມໂຍງກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນຢ່າງເປັນເຈົ້າການ.

ຮອດປີ 2020:

- ປະເທດຊາດຫຼຸດພື້ນຖານສະຖານະພາບຄວາມດ້ອຍພັດທະນາ.

1.2 ຜົນສຳເລັດຂອງການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ໃນໄລຍະ 15 ປີ ຜ່ານມາ:

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຄັ້ງທີVIIຂອງພັກ (ໃນປີ2001)ໄດ້ກຳນົດທິດທາງຍຸດທະສາດການພັດທະນາສຳລັບໄລຍະ2001-2005, 2006-2010 ແລະຮອດປີ2020.ມາຮອດປັດຈຸບັນນີ້, ພວກເຮົາສາມາດສະຫຼຸບຕົວຢ່າງໄດ້ບາງຜົນສຳເລັດຕົ້ນຕໍດັ່ງລຸ່ມນີ້:

1.2.1 ດ້ານການເມືອງ ແລະ ຄວາມສະຫງົບທາງດ້ານສັງຄົມ:

ຜົນສຳເລັດອັນສຳຄັນແມ່ນພວກເຮົາສາມາດປົກປັກຮັກສາຄວາມເປັນເອກະລາດ, ອະທິປະໄຕ ແລະ ຜົນແຜ່ນດິນອັນຄົບຖ້ວນຂອງປະເທດຊາດໄວ້ໄດ້ຢ່າງໝັ້ນຄົງ, ລະບອບການເມືອງມີສະຖຽນລະພາບຢ່າງໜັກແໜ້ນ, ສັງຄົມມີຄວາມປອດໄພ ແລະ ມີຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍໂດຍພື້ນຖານ, ກຳລັງປະກອບອາວຸດຂອງປະຊາຊົນໄດ້ຮັບການປັບປຸງໃຫ້ເຂັ້ມແຂງໄປຕາມທິດທີ່ມີແບບແຜນ ແລະ ຫັນສະໄໝ, ເປັນກຳລັງຫຼັກແຫຼ່ງໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແນວທາງປ້ອງກັນຊາດ-ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບທົ່ວປວງຊົນຮອບດ້ານຂອງພັກ, ຮັບປະກັນຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງຊາດ, ສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ແກ່ການສ້າງສາພັດທະນາປະເທດໄດ້ຢ່າງໜັກແໜ້ນ.

1.2.2 ດ້ານເສດຖະກິດ:

ໃນໄລຍະ 15ປີຜ່ານມາ(2001-2015), ໂດຍລວມແລ້ວເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ(GDP) ໄດ້ມີການຂະຫຍາຍຕົວດ້ວຍຈັງຫວະທີ່ໄວແລະຕໍ່ເນື່ອງ, ເສດຖະກິດມະຫາພາກມີຄວາມໝັ້ນທ່ຽງໂດຍພື້ນຖານ ຊຶ່ງສະແດງອອກດັ່ງນີ້:

- ອັດຕາການຂະຫຍາຍຕົວຂອງເສດຖະກິດ(GDP)ໃນໄລຍະປີ 2001-2015ໂດຍສະເລ່ຍແມ່ນບັນລຸໄດ້ 7,4% ຕໍ່ປີ. GDP ສະເລ່ຍຕໍ່ຫົວຄົນໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ319 ໂດລາໃນສົກປີ2000-2001 ມາເປັນ1.970ໂດລາໃນສົກປີ2014-2015(ຕາຕະລາງ 1 ໃນເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ). ໃນປີ 2011ທະນາຄານໂລກໄດ້ເລື່ອນສປປລາວຈາກກຸ່ມປະເທດທີ່ມີລາຍໄດ້ຕ່ຳ(Low Income Countries)ຂຶ້ນມາສູ່ກຸ່ມປະເທດທີ່ມີລາຍໄດ້

ປານກາງໃນລະດັບຕໍ່າ(Lower-Middle Income Countries)ແລະຍັງຢືນວ່າສປປລາວແມ່ນ 1 ໃນ 10 ປະເທດ ໃນໂລກທີ່ມີການຂະຫຍາຍຕົວດ້ານເສດຖະກິດໄວ. ການເຕີບໂຕຂອງເສດຖະກິດທີ່ໄວຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນແມ່ນເປັນການ ຍັງຢືນເຖິງການບັນລຸບາດກ້າວການພັດທະນາແລະການສ້າງໄດ້ພື້ນຖານເພື່ອກ້າວໄປສູ່ການບັນລຸຄາດໝາຍຫຼຸດພື້ນ ອອກຈາກສະຖານະພາບຄວາມດ້ອຍພັດທະນາຂອງປະເທດເຮົາໃນປີ 2020 ທີ່ພັກເຮົາໄດ້ກຳນົດໄວ້.

- ສປປ ລາວ ມີຄວາມຄືບໜ້າໃນການກະກຽມຄວາມພ້ອມເພື່ອນຳປະເທດໃຫ້ຫຼຸດພື້ນອອກຈາກສະຖາ ນະພາບຄວາມດ້ອຍພັດທະນາ(LDCs). ອີງຕາມການປະເມີນຄັ້ງຫຼ້າສຸດຂອງຄະນະກຳມາທິການເສດຖະກິດ-ສັງ ຄົມຂອງອົງການສະຫະປະຊາຊາດ (CDP) ໃນເດືອນມີນາປີ 2015 ເຫັນວ່າລາຍໄດ້ສະເລ່ຍ (GNI) ແມ່ນມີ ຄວາມຄືບໜ້າດີ, ປະຕິບັດໄດ້ 1.232 ໂດລາສະຫະລັດ¹ເທົ່າກັບ 99% ຂອງມາດຖານ(ມາດຖານຂອງປີ 2015 ແມ່ນ 1.242ໂດລາ), ດັດຊະນີຊັບສິນມະນຸດ (HAI) ປະຕິບັດໄດ້ 60,8 ເທົ່າກັບ 92% ຂອງມາດຖານ (ມາດ ຖານຕ້ອງສູງກວ່າ 66). ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມດັດຊະນີຄວາມບອບບາງທາງເສດຖະກິດ (EVI) ຍັງເປັນສິ່ງທ້າທາຍສຳ ລັບປະເທດເຮົາ, ຕົວເລກປະຈຸບັນ ຢູ່ໃນລະດັບ 36,2 ເທົ່າກັບ 88% ຂອງມາດຖານ (ມາດຖານຕ້ອງຕໍ່າກວ່າ 32).ສະນັ້ນ, ຕາມການປະເມີນດັ່ງກ່າວ, ປະເທດເຮົາຍັງບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ຈັກເງື່ອນໄຂເລີຍໃນປີ 2015 ຊຶ່ງຕ້ອງ ບັນລຸໄດ້ຢ່າງໜ້ອຍ 2 ໃນ 3 ເງື່ອນໄຂ ແລະ ຕ້ອງບັນລຸ 2 ຄັ້ງໃນຮອບ 3 ປີຕິດຕໍ່ກັນ. ເຖິງແນວໃດກໍ່ຕາມ, ຄາດ ວ່າໃນປີ 2018 ທີ່CDP ຈະມີການປະເມີນຄັ້ງຕໍ່ໄປ,ພວກເຮົາຈະສາມາດບັນລຸໄດ້ 2 ຕົວຊີ້ບອກ ຄື GNI ແລະ HAI ຫຼື ສາມາດບັນລຸເງື່ອນໄຂຫຼຸດພື້ນຈາກປະເທດດ້ອຍພັດທະນາ ຄັ້ງທຳອິດ².

- ໂຄງປະກອບເສດຖະກິດຫັນປ່ຽນຕາມທິດຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳແລະທັນສະໄໝ ຊຶ່ງອັດຕາສ່ວນຂອງ ຂະແໜງກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ ໄດ້ຫຼຸດລົງຈາກ 46,2%ໃນສົກປີ 1999-2000 ມາເປັນ23,7% ໃນສົກປີ 2014- 2015;ຂະແໜງອຸດສາຫະກຳໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 17,9% ມາເປັນ 29,1% ແລະຂະແໜງການບໍລິການ³ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນ ຈາກ35,9% ມາເປັນ 47,2% ໃນສົກປີ 2014-2015(ຕາຕະລາງ 2 ໃນເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ).

- ໂຄງປະກອບແຮງງານໄດ້ມີການຫັນປ່ຽນຄື: ແຮງງານໃນຂະແໜງກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ ໄດ້ຫຼຸດລົງຈາກ 78,5% ໃນປີ 2005 ມາເປັນ 71,3% ໃນປີ 2010 ແລະຫຼຸດລົງຮອດ 65,3% ໃນປີ 2015; ແຮງງານໃນຂະແໜງອຸດ ສາຫະກຳໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 4,8%ໃນປີ 2005 ມາເປັນ 8,3% ໃນປີ 2010 ແລະຄາດວ່າຈະເພີ່ມຂຶ້ນເປັນ 11,51% ໃນປີ 2015 ແລະ ຂະແໜງບໍລິການໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 16,7% ໃນປີ 2005 ເປັນ 20,4%ໃນປີ 2010 ແລະ ຄາ ດວ່າຈະເປັນ 23,45% ຂອງແຮງງານລວມ⁴ໃນປີ 2015 (ຕາຕະລາງ 3 ໃນເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ).

- ການຄ້າຕ່າງປະເທດ:ສປປ ລາວໄດ້ມີການພົວພັນການຄ້າກັບຫຼາຍກວ່າ 80 ປະເທດໃນໂລກ, ຊຶ່ງໃນ ໄລຍະປີ 2011-2015 ການສົ່ງອອກທັງໝົດປະຕິບັດໄດ້ 21,6 ຕື້ໂດລາເທົ່າກັບ25% ຂອງ GDP; ການນຳເຂົ້າ ປະຕິບັດໄດ້ 27,3 ຕື້ໂດລາເທົ່າກັບ32% ຂອງ GDP; ການຂາດດຸນການຄ້າສະເລ່ຍແມ່ນເທົ່າກັບ7,2% ຂອງ GDP. ອັດຕາການການເປີດກວ້າງການຄ້າລະຫວ່າງປະເທດ (ການສົ່ງອອກ+ການນຳເຂົ້າ) ສະເລ່ຍໃນລະຫວ່າງປີ

¹ຕົວເລກດັ່ງກ່າວ ແມ່ນປະເມີນໂດຍຄະນະກຳມາທິການເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂອງອົງການສະຫະປະຊາຊາດ ຊຶ່ງວິທີການປະເມີນ ແມ່ນນຳ ໃຊ້ຄ່າສະເລ່ຍ 3 ປີຂອງ GNI ຕໍ່ຫົວຄົນ ຍ້ອນຫຼັງໄປອີກ 2 ປີ ເພື່ອໃຫ້ສາມາດປຽບທຽບກັບປະເທດອື່ນໆທີ່ອາດຈະບໍ່ມີຂໍ້ມູນລ້າສຸດໃນ ການຈັດກຸ່ມປະເທດດ້ອຍພັດທະນາ. ຕົວຢ່າງ: ໃນກໍລະນີນີ້, GNI ຕໍ່ຫົວຄົນ 1.232 ໂດລາສະຫະລັດ ແມ່ນຄ່າສະເລ່ຍ 3 ປີ ຂອງປີ 2011, 2012 ແລະ 2013. ດັ່ງນັ້ນ, ຕົວເລກດັ່ງກ່າວ ຈຶ່ງຕໍ່າກວ່າຕົວເລກຕົວຈິງ ຫຼື ຕົວເລກທາງການໃນປີ 2015, ຊຶ່ງ GDP ຕໍ່ຫົວຄົນ ໄດ້ປະມານ 1.857 ໂດລາສະຫະລັດ ແລະ GNI ຕໍ່ຫົວຄົນປະມານ 1.460 ໂດລາສະຫະລັດ.

²ຖ້າສາມາດຮັກສາການບັນລຸເງື່ອນໄຂຫຼຸດພື້ນໄດ້ອີກໃນປີ 2021, ສປປ ລາວ ຈະສາມາດອອກຈາກບັນຊີປະເທດດ້ອຍພັດທະນາ ບົນ ພື້ນຖານການສະເໜີຂອງລັດຖະບານລາວ.

³ຂະແໜງບໍລິການ ແມ່ນລວມທັງພາສີອາກອນຜະລິດຕະພັນ ແລະ ພາສີຂາເຂົ້າ.

⁴ຂໍ້ມູນໂຄງປະກອບແຮງງານ ປີ 2005 ແມ່ນອີງໃສ່ການຜັນຂອງການສຳຫຼວດພົນລະເມືອງ ແລະ ທີ່ຢູ່ອາໄສ, ຂໍ້ມູນປີ 2010 ແມ່ນໃຊ້ຂໍ້ ມູນຈາກການສຳຫຼວດການນຳໃຊ້ແຮງງານເດັກແລະສະພາບແຮງງານປີ 2010.ສ່ວນປີ 2015ແມ່ນອີງໃສ່ການຄາດຄະເນຈາກຂໍ້ມູນດິບ ຈາກການສຳຫຼວດການຊົມໃຊ້ ແລະ ການໃຊ້ຈ່າຍຂອງຄົວເຮືອນປີ 2013 (LECS 5).

2001-2010 ແມ່ນເທົ່າກັບ 48% ຂອງ GDP ເພີ່ມຂຶ້ນເປັນ 63,4% ໃນປີ 2011-2015 ຊຶ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນໄດ້ວ່າການພັດທະນາການຄ້າລະຫວ່າງປະເທດໄດ້ມີການຂະຫຍາຍຕົວດີຂຶ້ນ.

- ການລົງທຶນ: ໃນໄລຍະ 15 ປີຜ່ານມາ, ການລົງທຶນລວມທົ່ວສັງຄົມໂດຍສະເລ່ຍແມ່ນເທົ່າກັບ 44,8% ຂອງ GDP ຫຼື 330,1 ພັນຕື້ກີບ; ໃນນັ້ນ: ມີທຶນຂອງເອກະຊົນພາຍໃນແລະຕ່າງປະເທດກວມເອົາ 28%; ທຶນຂອງລັດກວມເອົາ 3,3%; ທຶນຊ່ວຍເຫຼືອແລະກູ້ຢືມຈາກຕ່າງປະເທດ (ODA) ກວມເອົາ 7,7%; ແລະ ສິນເຊື່ອທະນາຄານກວມ 5,8%. ການລົງທຶນໃນໄລຍະແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ VII ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນ 6,7 ເທົ່າທຽບກັບແຜນການ 5 ປີຄັ້ງທີ V (2001-2005) ຄື: ຈາກ 30,6 ພັນຕື້ກີບມາເປັນ 236,7 ພັນຕື້ກີບ.

- ການລະດົມການລົງທຶນຈາກຕ່າງປະເທດ ໃນໄລຍະປີ 2001-2015 ແມ່ນໄດ້ທັງໝົດ 20,1 ຕື້ໂດລາ⁵ ຊຶ່ງສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນລົງທຶນໃນຂະແໜງໄຟຟ້າກວມເອົາ 31%, ບໍ່ແຮ່ກວມເອົາ 25%, ບໍລິການ 21%, ສ່ວນຂະແໜງກະສິກໍາແລະອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງແມ່ນກວມເອົາ 13% ແລະ 10% ຕາມລຳດັບ. ມາຮອດປັດຈຸບັນ, ໄດ້ມີນັກລົງທຶນຈາກ 41 ປະເທດຢູ່ທົ່ວໂລກທີ່ເຂົ້າມາລົງທຶນໃນ ສປປ ລາວ; ປະເທດທີ່ນຳໜ້າໃນການລົງທຶນໂດຍກົງຢູ່ ສປປ ລາວ 10 ອັນດັບທຳອິດ ໃນນັ້ນ 6 ປະເທດທີ່ມາຈາກທະວີບອາຊີ ຄື: ສປຈີນ, ປະເທດໄທ, ສສຫວຽດນາມ, ສເກົາຫຼີ, ມາເລເຊຍ, ຝະລັ່ງ, ໂຮນລັງ, ຢີ່ປຸ່ນ, ນອກແວ ແລະ ອັງກິດ.

- ການຊ່ວຍເຫຼືອແລະກູ້ຢືມຈາກຕ່າງປະເທດ (ODA) ແຕ່ປີ 2001-2015 ແມ່ນສາມາດລະດົມທຶນໄດ້ທັງໝົດ 6,9 ຕື້ໂດລາ. ທຶນດັ່ງກ່າວແມ່ນໄດ້ສຸມໃສ່ການພັດທະນາໂຄງລ່າງພື້ນຖານທາງເສດຖະກິດແລະສັງຄົມ, ພິເສດແມ່ນເສັ້ນທາງຄົມມະນາຄົມ, ພະລັງງານໄຟຟ້າແລະໂຄງລ່າງພື້ນຖານຂະແໜງສັງຄົມເປັນຕົ້ນແມ່ນຂະແໜງການສຶກສາແລະສາທາລະນະສຸກ ເພື່ອສ້າງຄວາມຄືບໜ້າໃນການບັນລຸເປົ້າໝາຍ MDGs.

- ເສດຖະກິດມະຫາພາກມີສະຖຽນລະພາບດີຊຶ່ງສະແດງອອກຄື: ອັດຕາເງິນເຟີ້ສະເລ່ຍໃນໄລຍະ 15 ປີຜ່ານມາ ແມ່ນປະຕິບັດໄດ້ຕໍ່າກວ່າສອງຕົວເລກ (6,8%) ຕາມແຜນການທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້. ສາເຫດທີ່ສາມາດຮັກສາສະຖຽນລະພາບໃຫ້ອັດຕາເງິນເຟີ້ຢູ່ໃນລະດັບໜຶ່ງຕົວເລກນັ້ນ ແມ່ນຜົນເນື່ອງມາຈາກການປະຕິບັດນະໂຍບາຍຄຸ້ມຄອງເສດຖະກິດມະຫາພາກທີ່ເຂັ້ມແຂງຢູ່ພາຍໃນປະເທດບວກກັບສະພາບແວດລ້ອມຂອງສາກົນເປັນຕົ້ນແມ່ນວິກິດການການເງິນ-ເສດຖະກິດໂລກໃນສົກປີ 2008-2009 ເຮັດໃຫ້ລະດັບລາຄາສິນຄ້າໃນທົ່ວໂລກໂດຍສະເພາະແມ່ນລາຄານ້ຳມັນເຊື້ອໄຟຫຼຸດລົງຫຼາຍ ໄດ້ສົ່ງຜົນຕໍ່ການຮັກສາສະຖຽນລະພາບທາງດ້ານເສດຖະກິດຂອງປະເທດເຮົາໃຫ້ມີຄວາມໝັ້ນທົ່ງ. ພ້ອມກັນນັ້ນ, ອັດຕາແລກປ່ຽນລະຫວ່າງສະກຸນເງິນກີບທຽບກັບສະກຸນເງິນຕາສາກົນກໍ່ມີສະຖຽນລະພາບດີພໍສົມຄວນຊຶ່ງເຄື່ອນໜັງຂຶ້ນລົງປີຕໍ່ປີຢູ່ໃນລະດັບບໍ່ເກີນ 5% ຕາມຄາດໝາຍທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້; ໃນນັ້ນ: ອັດຕາແລກປ່ຽນລະຫວ່າງເງິນກີບທຽບກັບເງິນບາດ ເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 203 ກີບ/ບາດ ໃນປີ 2001 ມາເປັນ 245 ກີບ/ບາດໃນສົກປີ 2014-2015 ແລະອັດຕາແລກປ່ຽນລະຫວ່າງເງິນກີບທຽບກັບເງິນໂດລາແມ່ນຫຼຸດລົງຈາກ 8.049 ກີບ/ໂດລາ ມາເປັນ 8.123 ກີບ/ໂດລາໃນໄລຍະດຽວກັນນັ້ນ. ສ່ວນການຂະຫຍາຍຕົວຂອງປະລິມານເງິນ M2 ໃນໄລຍະປີ 2001-2015 ສະເລ່ຍແມ່ນຢູ່ທີ່ລະດັບ 28,9% ຕໍ່ປີ; ໃນນັ້ນ: ເງິນຝາກທີ່ເປັນເງິນຕາຕ່າງປະເທດຕໍ່ປະລິມານເງິນ M2 ສະເລ່ຍແມ່ນຢູ່ໃນລະດັບ 58% ຕໍ່ປີ ແລະ ມີທ່າອ່ຽງຫຼຸດລົງຄື: ຫຼຸດລົງຈາກ 75% ໃນປີ 2001 ມາເປັນ 53,8% ໃນປີ 2010 ແລະ 50% ໃນປີ 2014, ຊຶ່ງສະແດງເຖິງສະຖຽນລະພາບ ແລະ ການນຳໃຊ້ເງິນກີບລາວໄດ້ຮັບການພັດທະນາດີຂຶ້ນ.

1.2.3 ດ້ານສັງຄົມ

ໃນປີ 2015, ຄາດວ່າພົນລະເມືອງລາວມີທັງໝົດປະມານ 6,5 ລ້ານຄົນເພີ່ມຂຶ້ນ 0,9 ລ້ານຄົນຈາກປີ 2005, ຊຶ່ງອັດຕາການຂະຫຍາຍຕົວຂອງພົນລະເມືອງລາວໂດຍສະເລ່ຍແມ່ນ 1,8% ຕໍ່ປີ. ພົນລະເມືອງລາວແມ່ນຂະຫຍາຍຕົວຕາມຮູບທາດ ຊຶ່ງພົນລະເມືອງໃນໄວອາຍຸໜຸ່ມແມ່ນມີຖານລຸ່ມກວ່າ, ໄວອາຍຸກາງຄົນແລະແກ່ແມ່ນ

⁵ ສະເພາະມູນຄ່າການລົງທຶນໃນປີ 2013 ເປັນຕົ້ນມາ ແມ່ນໄດ້ລວມເອົາແຕ່ໂຄງການລົງທຶນສຳປະທານເທົ່ານັ້ນ.

ຫຼຸດລົງຕາມລຳດັບ. ສັງເກດເຫັນໄດ້ວ່າຈຳນວນປະຊາກອນໃນໄວອາຍຸກາງຄົນແລະແກ່ແມ່ນມີທ່າອ່ຽງເພີ່ມຂຶ້ນໃນແຕ່ລະປີ.

ອັດຕາຄວາມທຸກຍາກຂອງປະຊາຊົນໄດ້ຫຼຸດລົງຈາກ 33,5% ໃນປີ 2003 ເປັນ 27,6% ໃນປີ 2008 ແລະ ສືບຕໍ່ຫຼຸດລົງເປັນ 23,2% ໃນປີ 2013; ອາຍຸຢືນສະເລ່ຍບັນລຸໄດ້ 69,41 ປີ (ໃນປີ 2015) ເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 66 ປີໃນປີ 2010, ອັດຕາການຮູ້ໜັງສືຂອງປະຊາກອນອາຍຸ 15 ປີ ຂຶ້ນໄປບັນລຸໄດ້ 81,3%, ເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 68% ໃນປີ 2000, ແລະ ສປປ ລາວ ສາມາດປະກາດຜົນສຳເລັດການຮຽນປະຖົມບຳລຸງທົ່ວປະເທດໃນປີ 2015. ນອກຈາກນີ້ ໃນປີ 2014, ປະຊາຊົນສາມາດເຂົ້າເຖິງການຊົມໃຊ້ນ້ຳສະອາດໄດ້ 84% ແລະ ເຂົ້າເຖິງການຊົມໃຊ້ຫ້ອງນ້ຳໄດ້ 65% ຂອງຈຳນວນປະຊາກອນທັງໝົດໃນປີ 2012, ອັດຕາການຕາຍຂອງເດັກອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 1 ປີ ແມ່ນຫຼຸດລົງເປັນ 32,62 ຄົນຕໍ່າຈຳນວນເດັກເກີດໃໝ່ມີຊີວິດ 1.000 ຄົນ (ໃນປີ 2015).

ອົງການສະຫະປະຊາຊາດເພື່ອການພັດທະນາໄດ້ຈັດອັນດັບດັດຊະນີການພັດທະນາມະນຸດ(Human Development Index: HDI)ໃນປີ 2011, ຊຶ່ງ ສປປລາວ ຖືກຈັດຢູ່ອັນດັບທີ 138 ໃນຈຳນວນ 187 ປະເທດທີ່ມີຂໍ້ມູນ (ປີ 2001 ແມ່ນຢູ່ໃນອັນດັບທີ 131 ໃນຈຳນວນ 162 ປະເທດທີ່ມີຂໍ້ມູນ) .

ອົງຕາມການປະເມີນຕີລາຄາການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດເປົ້າໝາຍສະຫະສະວັດເພື່ອການພັດທະນາ (MDGs) ຮ່ວມກັນລະຫວ່າງລັດຖະບານລາວ ແລະ ອົງການສະຫະປະຊາຊາດໃນປີ 2013ເຫັນວ່າ: ສປປລາວມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະບັນລຸເປົ້າໝາຍດັ່ງກ່າວ, ແຕ່ກໍ່ມີບາງເປົ້າໝາຍຍັງເປັນສິ່ງທີ່ທ້າທາຍ ແລະ ຈະບໍ່ສາມາດບັນລຸຕາມໄດ້ຕາມແຜນການທີ່ກຳນົດໄວ້ ໂດຍສະເພາະແມ່ນເປົ້າໝາຍທີ 1 (ອັດຕາສ່ວນຂອງເດັກນ້ອຍອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 5 ປີທີ່ມີລວງສູງ ແລະ ນ້ຳໜັກຕໍ່າກວ່າມາດຕະຖານ), ເປົ້າໝາຍທີ 2 (ອັດຕາການເຂົ້າໂຮງຮຽນ ແລະ ສືບຕໍ່ຮຽນຮອດຊັ້ນປ 5 ຂອງເດັກນ້ອຍ), ເປົ້າໝາຍທີ 4 (ອັດຕາການຕາຍຂອງເດັກອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 1 ປີ), , ເປົ້າໝາຍ 7 (ໂດຍສະເພາະອັດຕາການປົກຫຸ້ມຂອງປ່າໄມ້ເຫັນວ່າຍັງຕໍ່າກວ່າເປົ້າໝາຍຫຼາຍ) ແລະ ເປົ້າໝາຍທີ 9 (ເນື້ອທີ່ໄດ້ຮັບການເກັບກູ້ລະເບີດຕໍ່າຍັງຕໍ່າກວ່າເປົ້າໝາຍຫຼາຍ ແລະ ຈຳນວນຜູ້ບາດເຈັບ, ເສຍຊີວິດຍ້ອນລະເບີດບໍ່ທັນແຕກຍັງສູງຢູ່) (ລາຍລະອຽດແມ່ນຢູ່ໃນຕາຕະລາງ 4 ໃນເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ).

1.2.4 ດ້ານຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ:

ການປົກປັກຮັກສາ, ນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດແລະສິ່ງແວດລ້ອມເປັນວຽກງານໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນໃນການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂອງປະເທດເຮົາ,ຊຶ່ງໃນໄລຍະ15ປີທີ່ຜ່ານມາ ພັກແລະລັດຖະບານແຫ່ງສປປລາວໄດ້ປະສົບຜົນສຳເລັດໃນຫຼາຍດ້ານດັ່ງລຸ່ມນີ້:

- + ການພັດທະນາບຸກຄະລາກອນ, ອົງກອນແລະສະຖາບັນການສຶກສາແລະວິໄຈດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ:
 - ໄດ້ຍົກລະດັບອົງການໃຫ້ເປັນກະຊວງຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດແລະສິ່ງແວດລ້ອມ;
 - ສ້າງຕັ້ງຄະນະວິທະຍາສາດສິ່ງແວດລ້ອມຂຶ້ນໃນມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ;
 - ສ້າງຕັ້ງແລະປັບປຸງສະຖາບັນສິ່ງແວດລ້ອມໃຫ້ເຕີມໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວແລະເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນເລື້ອຍໆ;
 - ສ້າງຕັ້ງ, ປັບປຸງແລະເພີ່ມຂີດຄວາມສາມາດໃຫ້ແກ່ຄະນະກຳມະການຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດແຫ່ງຊາດ;
 - ສ້າງຕັ້ງສູນຂໍ້ມູນຂ່າວສານແລະປັບປຸງລະບົບເຕືອນໄພລ່ວງໜ້າ;
- + ການພັດທະນານິຕິກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມແລະການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ:
 - ໄດ້ອອກກົດໝາຍວ່າດ້ວຍສິ່ງແວດລ້ອມ;
 - ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍປ່າໄມ້;
 - ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍນ້ຳແລະຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ;
 - ກົດລະບຽບກ່ຽວກັບການປະເມີນຜົນກະທົບທາງດ້ານສັງຄົມແລະສິ່ງແວດລ້ອມ (ESIA);
 - ກົດລະບຽບກ່ຽວກັບການນຳເຂົ້າ, ຜະລິດແລະນຳໃຊ້ຝຸ່ນເຄມີໃນການຜະລິດກະສິກຳ;

- ກົດລະບຽບກ່ຽວກັບການນຳເຂົ້າ, ຜະລິດແລະນຳໃຊ້ຢາຂ້າຫຍ້າ ແລະ ຢາປາບສັດຕູພຶດໃນການຜະລິດກະສິກຳ.
- + ການປົກປັກຮັກສາແລະຄຸ້ມຄອງປ່າສະຫງວນ, ເຂດດິນຊຸ່ມນ້ຳແລະເຂດຊີວະນາໆພັນ:
 - ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດມີປ່າສະຫງວນທັງໝົດ 243 ແຫ່ງ, ຊຶ່ງກວມເນື້ອທີ່ທັງໝົດ 4.777.680 ເຮັກຕາ; ໃນນັ້ນ: ມີປ່າສະຫງວນແຫ່ງຊາດ 24 ແຫ່ງມີເນື້ອທີ່3.768.550 ເຮັກຕາແລະປ່າສະຫງວນຂອງແຂວງ 66 ແຫ່ງມີເນື້ອທີ່ 600.000 ເຮັກຕາ; ແລະ ສ່ວນທີ່ເຫຼືອແມ່ນປ່າສະຫງວນຂອງເມືອງ;
 - ມີເຂດດິນຊຸ່ມນ້ຳທີ່ໄດ້ຂຶ້ນທະບຽນຕາມສັນຍາລຳຊາແລ້ວ ຈຳນວນ 2 ແຫ່ງຄື: ເຊຈຳພອນແລະບຶງຂຽດໂງ່ງ.

1.2.5 ການເຊື່ອມໂຍງເສດຖະກິດກັບພາກພື້ນແລະສາກົນ

ດ້ານການເຊື່ອມໂຍງເສດຖະກິດກັບພາກພື້ນ ແລະສາກົນແມ່ນນັບມື້ເຂົ້າສູ່ລວງເລິກ, ຊຶ່ງ ສປປລາວ ໄດ້ເຊັນສັນຍາຮ່ວມມືສອງຝ່າຍກ່ຽວກັບເສດຖະກິດ ແລະການຄ້າກັບ 15ປະເທດ ແລະການຮ່ວມມືການຄ້າໃນຂອບຫຼາຍຝ່າຍ, ຫຼາຍຂອບເຊັ່ນ: ໄດ້ກະກຽມເຂົ້າຮ່ວມປະຊາຄົມອາຊຽນ, ສຳເລັດການຮ່ວມລົງນາມໃນສັນຍາຫຼາຍດ້ານຄື: ການຄ້າດ້ານຜະລິດຕະພັນອາຊຽນ(ATIGA), ການລົງທຶນອາຊຽນASEAN (ACIA) ແລະການບໍລິການອາຊຽນພາຍໃຕ້ສັນຍາອາຊຽນວ່າດ້ວຍການບໍລິການຈຳນວນ7 ພູດ; ສຳເລັດການເຈລະຈາເຂດການຄ້າເສລີອາຊຽນ-ສປຈີນ, ອາຊຽນ+6ແລະອາຊຽນ-ຍີ່ປຸ່ນ; ສຳເລັດການຮ່ວມລົງນາມໃນສັນຍາວ່າດ້ວຍການສ້າງຕັ້ງເຂດການຄ້າເສລີລະຫວ່າງອາຊຽນ-ອົດສະຕາລີແລະນິວຊີແລນ ແລະດ້ານຜະລິດຕະພັນອາຊຽນ-ອິນເດຍ; ສຳເລັດການຮ່ວມລົງນາມໃນສັນຍາການລົງທຶນລະຫວ່າງອາຊຽນ-ສເກົາຫຼີ; ສຳເລັດການສ້າງບົດສຶກສາຄວາມເປັນໄປໄດ້ໃນການສ້າງເຂດການຄ້າເສລີອາຊຽນ+3 (EAFTA) ແລະອາຊຽນ+6 (CEPEA). ສິ່ງທີ່ພື້ນເດັ່ນແມ່ນການເຂົ້າເປັນສະມາຊິກຂອງອົງການການຄ້າໂລກ ໃນຕົ້ນປີ 2013; ນອກນັ້ນກໍ່ແມ່ນຜົນສຳເລັດໃນການເປັນເຈົ້າພາບຈັດກອງປະຊຸມລັດຖະສະພາອາຊີ-ເອີຣົບ ຄັ້ງທີ VII ແລະ ກອງປະຊຸມສຸດຍອດ ອາຊີ-ເອີຣົບ ຄັ້ງທີ IX ໃນທ້າຍປີ 2012, ກອງປະຊຸມສຸດຍອດລະຫວ່າງ ກຳປູເຈຍ-ລາວ-ມຽນມາ-ຫວຽດນາມ (CLMV) ຄັ້ງທີ VI ແລະ ກອງປະຊຸມສຸດຍອດກ່ຽວກັບການຮ່ວມມືດ້ານເສດຖະກິດລະຫວ່າງແມ່ນ້ຳອີຣາວາດີ-ເຈົ້າພະຍາ-ແມ່ນ້ຳຂອງ(ACMECS) ຄັ້ງທີ IV ໃນຕົ້ນປີ 2013.

1.3 ບັນຫາຄົງຄ້າງ:

- (1) ການປະຕິບັດບາດກ້າວບຸກທະລູ ແລະຄາດໝາຍສຸ່ຊົນທີ່ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຂອງພັກວາງອອກຍັງບໍ່ທັນເລິກເຊິ່ງ. ວຽກງານສຶກສາອົບຮົມການເມືອງ-ແນວຄິດ ເພື່ອສ້າງຄວາມຮັບຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈຕໍ່ແນວທາງປ່ຽນແປງໃໝ່ຂອງພັກຕາມທິດສ້າງບາດກ້າວບຸກທະລູຍັງບໍ່ທັນເລິກເຊິ່ງ; ການຫັນມະຕິຕ່າງໆເປັນແຜນການ, ແຜນງານ ແລະໂຄງການລະອຽດໃຫ້ແທດເໝາະກັບທ້ອງຖິ່ນ ຍັງບໍ່ເປັນຈຸດສຸມ ແລະຊັກຊ້າ; ຫຼາຍຄາດໝາຍທາງດ້ານສັງຄົມຍັງບໍ່ທັນສາມາດບັນລຸໄດ້ຕາມແຜນການ.
- (2) ການເຕີບໂຕທາງດ້ານເສດຖະກິດຍັງບໍ່ຮັບປະກັນດ້ານຄຸນນະພາບເທົ່າທີ່ຄວນ; ເສດຖະກິດເຕີບໂຕໄວ ໂດຍອີງໃສ່ການຂຸດຄົ້ນຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດສູງ, ການສະສົມພາຍໃນຍັງຈຳກັດ, ສິນຄ້າສົ່ງອອກມີມູນຄ່າເພີ່ມຕໍ່າ, ການຜະລິດກະສິກຳຍັງກະແຈກກະຈາຍ ບໍ່ຕິດພັນສະໜິດແໜ້ນກັບອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ແລະການຕະຫຼາດ. ການລົງທຶນລັດຍັງບໍ່ມີຈຸດສຸມ, ບໍ່ມີປະສິດທິຜົນເທົ່າທີ່ຄວນ, ການປະຕິບັດວິໄນແຜນການ-ການເງິນຍັງເຮັດບໍ່ທັນເຂັ້ມງວດ. ວິສາຫະກິດເອກະຊົນ ໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມຫຼາຍຂຶ້ນແຕ່ຄວາມສາມາດແຂ່ງຂັນຍັງບໍ່ສູງ, ສະພາບແວດລ້ອມດ້ານການລົງທຶນ ຍັງບໍ່ສາມາດຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງການລົງທຶນເທົ່າທີ່ຄວນ.

- (3) ການພັດທະນາເສດຖະກິດ ຍັງບໍ່ທັນສົມຄູ່ກັບການພັດທະນາວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ; ການກະຈາຍລາຍໄດ້ຍັງບໍ່ທົ່ວເຖິງ, ຍັງມີຄວາມແຕກໂຕນກັນລະຫວ່າງເຂດຊົນນະບົດແລະຕົວເມືອງ, ລະຫວ່າງເຂດແຄວ້ນແລະພາຍໃນເຂດແຄວ້ນດ້ວຍກັນ; ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດເປົ້າໝາຍ MDGs ມີຄວາມຄືບໜ້າ ແຕ່ກໍຍັງມີບາງຄາດໝາຍຍັງເປັນສິ່ງທ້າທາຍໃນການບັນລຸຕາມຄາດໝາຍທີ່ວາງໄວ້; ວັດທະນະທຳອັນດີງາມຂອງຊາດນັບມື້ຖືກເຊື່ອມຖອຍ; ການພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດທັງດ້ານຈຳນວນ ແລະ ຄຸນນະພາບຍັງບໍ່ທັນສົມຄູ່ກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງການພັດທະນາ, ການຄຸ້ມຄອງແລະນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດໃນຫຼາຍກໍລະນີຍັງມີລັກສະນະບໍ່ຍືນຍົງ, ນຳໃຊ້ແບບຟຸ່ມເຟື້ອແລະບໍ່ເປັນມິດຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ.
- (4) ປະຕິບັດການປົກຄອງ ແລະ ການບໍລິຫານລັດດ້ວຍກົດໝາຍ ຍັງບໍ່ທັນເຂັ້ມງວດ ແລະ ສັກສິດເຮັດໃຫ້ການດຳເນີນກົນໄກເສດຖະກິດຕະຫຼາດຍັງບໍ່ທັນໄດ້ດີເທົ່າທີ່ຄວນ; ເກີດມີຊ່ອງຫວ່າງຂອງການສໍ້ລາດບັງຫຼວງເພີ່ມຂຶ້ນໃນຫຼາຍຮູບການແລະລະດັບຕ່າງໆ, ຊຶ່ງໄດ້ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ຄວາມເຊື່ອໝັ້ນ ແລະ ຄວາມສັດທາຂອງປະຊາຊົນຕໍ່ລະບອບການປົກຄອງຂອງພັກ ແລະ ລັດເຮົາ. ສະຕິການເຄົາລົບກົດໝາຍໃນສັງຄົມລວມທັງການປະຕິບັດຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ລັດນັ້ນຍັງເຮັດບໍ່ໄດ້ດີເທົ່າທີ່ຄວນ.
- (5) ການກະກຽມຄວາມພ້ອມເພື່ອເຊື່ອມໂຍງເສດຖະກິດກັບພາກພື້ນແລະສາກົນຍັງເຮັດບໍ່ໄດ້ດີ; ການໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ນະໂຍບາຍການເຊື່ອມໂຍງດ້ານການຄ້າຍັງບໍ່ທັນກວ້າງຂວາງເທົ່າທີ່ຄວນເຮັດໃຫ້ຜູ້ປະກອບການຍັງບໍ່ທັນເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງຕໍ່ກັບການເຊື່ອມໂຍງແລະກົນໄກໃນການຮັບມືທີ່ເໝາະສົມກັບການເປີດກວ້າງທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ; ການນຳໃຊ້ກາລະໂອກາດຈາກສິດທິພິເສດທາງດ້ານການຄ້າຂອງປະເທດຄູ່ເຈລະຈາແລະການນຳໃຊ້ໂອກາດຈາກທີ່ຕັ້ງເປັນໃຈກາງຂອງອະນຸພາກພື້ນແມ່ນ້ຳຂອງຍັງຈຳກັດ.

1.4 ບາງບົດຮຽນທີ່ຖອດຖອນໄດ້:

- (1) ການມີສະຖຽນລະພາບທາງດ້ານການເມືອງ, ມີຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍຂອງສັງຄົມແລະຄວາມສາມັກຄີປອງດອງຂອງປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າພາຍໃນຊາດແມ່ນເປັນພື້ນຖານສໍາຄັນໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມໃຫ້ມີການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງແລະເຂັ້ມແຂງ.
- (2) ການຜັນຂະຫຍາຍແນວທາງນະໂຍບາຍແລະມະຕິຂອງພັກ-ລັດອອກເປັນແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ, ແຜນງານແລະໂຄງການຢ່າງລະອຽດພ້ອມທັງມີຄວາມກົມກຽວລະຫວ່າງແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ, ແຜນພັດທະນາຂອງຂະແໜງການແລະທ້ອງຖິ່ນເປັນກຸນແຈສໍາຄັນໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນແລະເປົ້າໝາຍການພັດທະນາໃຫ້ປະສິບຜົນສໍາເລັດເປັນຢ່າງດີ.
- (3) ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມໂດຍອີງຕາມກົນໄກເສດຖະກິດຕະຫຼາດທີ່ມີການຄຸ້ມຄອງແລະດັດສົມຈາກພາກລັດຢ່າງເປັນລະບົບຄົບຊຸດແມ່ນເປັນປັດໄຈສໍາຄັນໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາຕາມທິດສັງຄົມນິຍົມ.
- (4) ການເຕີບໂຕຂອງເສດຖະກິດໂດຍອີງໃສ່ຂະແໜງຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດແມ່ນມີລັກສະນະບໍ່ຍືນຍົງ. ສະນັ້ນ, ການພັດທະນາເສດຖະກິດໃນຕໍ່ໜ້າຄວນໃຫ້ຄວາມສໍາຄັນຫຼາຍຂຶ້ນຕໍ່ກັບຂະແໜງທີ່ບໍ່ນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດໂດຍສະເພາະແມ່ນເລັ່ງໃສ່ພັດທະນາທຸລະກິດຂະໜາດນ້ອຍແລະຂະໜາດກາງໂດຍເອົາໃຈໃສ່ສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທາງທຸລະກິດ ແລະສ້າງເງື່ອນໄຂໃນການເຂົ້າເຖິງແຫຼ່ງທຶນ, ເລັ່ງພັດທະນາດ້ານກະສິກໍາສະອາດເພື່ອຕອບສະໜອງໃນການຜະລິດສິນຄ້າອຸດສາຫະກໍາ.
- (5) ການລົງທຶນຂອງລັດແລະການສົ່ງເສີມການລົງທຶນຈາກເອກະຊົນພາຍໃນແລະຈາກຕ່າງປະເທດຄວນມີການຄຸ້ມຄອງແລະນຳໃຊ້ທຶນດັ່ງກ່າວຢ່າງມີຈຸດສຸມເຊັ່ນ: ການລົງທຶນຂອງລັດຄວນສຸມເຂົ້າໃນການກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງທີ່ຈຳເປັນໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາ, ເອົາໃຈໃສ່ໃນການລະດົມທຶນຈາກການຊ່ວຍເຫຼືອແລະກູ້ຢືມຈາກຕ່າງປະເທດ (ODA) ແລະນຳໃຊ້ທຶນຢ່າງເປັນເຈົ້າການທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບສູງ, ມີຄວາມໂປ່ງໃສ, ມີປະສິດທິພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນສູງ. ສໍາລັບວຽກງານສົ່ງເສີມການລົງທຶນຈາກເອກະຊົນພາຍ

ໃນແລະຕ່າງປະເທດຕ້ອງໄດ້ປັບປຸງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເອື້ອອຳນວຍໃນການເປັນເຈົ້າການແລະມີຄວາມຮັບຜິດຊອບສູງ, ມີການກະກຽມນິຕິກຳຢ່າງລະອຽດຮອບຄອບແລະຄົບຊຸດ, ມີການຕິດຕາມກວດກາການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຕົວຈິງແລະມີການສະຫຼຸບ, ລາຍງານການຖອດຖອນບົດຮຽນຢ່າງເປັນລະບົບປົກກະຕິ.

- (6) ການພັດທະນາຊຸມນະບົດແລະລົບລ້າງຄວາມທຸກຍາກຂອງປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າຕ້ອງຕິດພັນກັບການກໍ່ສ້າງຮາກຖານການເມືອງແລະພັດທະນາຊຸມນະບົດທີ່ເຮັດຢ່າງຮອບດ້ານຕາມ 4 ເນື້ອໃນແລະ 4 ຄາດໝາຍ, ເປັນລະບົບຕໍ່ເນື່ອງ, ມີຈຸດສຸມ, ຂຸດຄົ້ນ, ນຳໃຊ້ທຳແຮງແລະຈຸດພິເສດຂອງແຕ່ລະທ້ອງຖິ່ນແລະການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງທຸກຊັ້ນຄົນ, ພ້ອມທັງຖືເອົາວຽກງານກໍ່ສ້າງຮາກຖານການເມືອງແລະພັດທະນາຊຸມນະບົດກາຍເປັນສະໜາມຮົບອັນດັບໜຶ່ງຂອງການພັດທະນາປະເທດ, ເປັນປັດໄຈພື້ນຖານໃນການພັດທະນາຊຸມນະບົດແລະແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກຕາມທິດ 3 ສ້າງ.
- (7) ການຜະລິດເປັນສິນຄ້າທີ່ຕິດພັນກັບການຜະລິດ, ການປຸງແຕ່ງແລະການຕະຫຼາດ, ຄຽງຄູ່ກັບການນຳໃຊ້ເຕັກນິກທັນສະໄໝທີ່ເໝາະສົມເປັນປັດໄຈສຳຄັນທີ່ຊຸກຍູ້ໃນການຜະລິດສິນຄ້າ. ການສ້າງຕ່ອງໂສ້ການຜະລິດແລະສຳພັນກັບເສດຖະກິດລະຫວ່າງທ້ອງຖິ່ນເຂົ້ານຳກັນເປັນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນໃນການຂະຫຍາຍການຜະລິດເປັນສິນຄ້າໃນເງື່ອນໄຂການເຊື່ອມໂຍງກັບພາກພື້ນແລະສາກົນ.
- (8) ການຄຸ້ມຄອງລັດແຫ່ງກົດໝາຍ ແມ່ນການປັບປຸງແລະສ້າງນິຕິກຳໃຫ້ມີຄວາມສອດຄ່ອງກັບສະພາບການປະຈຸບັນເພື່ອເປັນການປົກປ້ອງສິດແລະຜົນປະໂຫຍດຂອງປະເທດແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນ; ການປັບປຸງກົງຈັກການຈັດຕັ້ງໃຫ້ກະທັດຮັດແລະ ສອດຄ່ອງກັບເງື່ອນໄຂຕົວຈິງເປັນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນຢ່າງຍິ່ງ. ພ້ອມທັງກຳນົດພາລະບົດບາດແລະໜ້າທີ່ຂອງແຕ່ລະຂັ້ນຢ່າງຈະແຈ້ງ.
- (9) ການຮ່ວມມື ແລະ ເຊື່ອມໂຍງດ້ານເສດຖະກິດກັບປະເທດເພື່ອນມິດ, ພາກພື້ນແລະສາກົນຢ່າງເປັນເຈົ້າການແລະມີຄວາມຮັບຜິດຊອບສູງບົນພື້ນຖານຕ່າງຝ່າຍຕ່າງມິດຜົນປະໂຫຍດ.
- (10) ການບຸກທະລູທາງດ້ານຈົນຕະນາການແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ສຸດແລະຈະຕ້ອງໄດ້ສືບຕໍ່ປະຕິບັດໃຫ້ສຳເລັດ. ການປະສານງານທີ່ສອດຄ່ອງ, ກົມກຽວແລະເປັນລະບົບລະຫວ່າງຂະແໜງການຂັ້ນສູນກາງ, ລະຫວ່າງຂະແໜງການແລະທ້ອງຖິ່ນແລະແຂວງກັບແຂວງ, ຂະແໜງການຕາມສາຍຕັ້ງແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນຕໍ່ການບັນລຸເປົ້າໝາຍລວມຂອງປະເທດ.
- (11) ການປັບປຸງລະບົບການຕິດຕາມ, ປະເມີນຜົນແລະສະຫຼຸບລາຍງານຜົນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບສະພາບການຕົວຈິງໃນແຕ່ລະໄລຍະ.

ພາກທີII: ວິໄສທັດຮອດປີ 2030 ແລະຍຸດທະສາດການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ໄລຍະ 10 ປີ (2016-2025)

2.1 ສະພາບແວດລ້ອມສາກົນ, ຈຸດພິເສດ ແລະສະພາວະຄວາມເປັນຈິງພາຍໃນປະເທດ:

2.1.1 ສະພາບແວດລ້ອມສາກົນ

ກ) ຂໍ້ສະດວກ/ກາລະໂອກາດ

ໃນໄລຍະ15ປີ(2016-2030)ຂ້າງໜ້ານີ້, ຄາດຄະເນວ່າສະພາບແວດລ້ອມສາກົນ ຈະເປັນກາລະໂອກາດ ແລະຂໍ້ສະດວກໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂອງປະເທດເຮົາດັ່ງນີ້:

-ເສດຖະກິດຂອງໂລກໃນຕໍ່ໜ້າຈະມີທ່າອ່ຽງຂະຫຍາຍຕົວຄ່ອຍໆດີຂຶ້ນເນື່ອງຈາກຄວາມພະຍາຍາມແກ້ໄຂບັນຫາເສດຖະກິດໂລກໃນປະຈຸບັນຂອງປະເທດຕ່າງໆ ແລະ ສາກົນ;ດັ່ງນັ້ນ,ການຮ່ວມມືສອງຝ່າຍ ແລະຫຼາຍຝ່າຍຂອງສປປລາວເຮົາໃນຕໍ່ໜ້າກໍຈະເພີ່ມຂຶ້ນໄວເມື່ອທຽບໃສ່ຊຸມປີຜ່ານມາ ໂດຍສະເພາະແມ່ນການຮ່ວມມືໃນລະດັບພາກພື້ນ.

-ຕະຫຼາດສາກົນສໍາລັບປະເທດເຮົາຈະຂະຫຍາຍກວ້າງອອກເປັນຕົ້ນແມ່ນຕະຫຼາດໃນເຂດການຄ້າເສລີອາຊຽນ, ອາຊຽນ+1 (ສປຈີນ), +2 (ສເກົາຫຼີ), +3 (ຍີ່ປຸ່ນ), +6 (ອິນເດຍ, ອົດສະຕຣາລີ, ນິວຊີແລນ).

- ການເປັນສະມາຊິກຂອງອົງການການຄ້າໂລກ ແລະ ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງສະມາຄົມເສດຖະກິດອາຊຽນໃນຕໍ່ໜ້າ ຈະຊ່ວຍສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ສປປລາວໃນດ້ານການເປັນຖານການຜະລິດຮັບໃຊ້ຕະຫຼາດອາຊຽນ ຊຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ການລົງທຶນໂດຍກົງຂອງຕ່າງປະເທດມີທ່າອ່ຽງເພີ່ມຂຶ້ນ.

-ຂະບວນການປະຕິວັດດ້ານວິທະຍາສາດ-ເຕັກໂນໂລຊີ ໂດຍສະເພາະແມ່ນເຕັກໂນໂລຊີຂໍ້ມູນຂ່າວສານຈະສືບຕໍ່ຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງແຂງແຮງ ແລະ ການຫັນໄປສູ່ເສດຖະກິດສັງຄົມພູມປັນຍາຈະມີທ່າອ່ຽງກວ້າງຂວາງໃນຂອບເຂດທົ່ວໂລກຫຼາຍຂຶ້ນຊຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ສປປລາວ ສາມາດຍາດແຍ່ງເອົາມານໍາໃຊ້ເຂົ້າໃນການພັດທະນາປະເທດໃຫ້ເກີດປະໂຫຍດສູງສຸດໄດ້.

-ການເຊື່ອມໂຍງດ້ານເສດຖະກິດສາກົນໄດ້ເປີດໂອກາດໃຫ້ປະເທດເຮົາສະແດງບົດບາດຂອງຕົນໃນເວທີສາກົນນັບມື້ຫຼາຍຂຶ້ນ, ສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ສປປລາວສາມາດເຂົ້າຫາກິນໄກການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງຂອງສາກົນ, ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການກໍານົດລະບຽບການຄ້າແລະການລົງທຶນທັງເປັນການປັບປຸງລະບຽບກົດໝາຍພາຍໃນໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບມາດຕະຖານຂອງສາກົນເພື່ອເປັນປັດໄຈຕົ້ນຕໍໃນການຊ່ວຍດຶງດູດການລົງທຶນຈາກຕ່າງປະເທດ.

ຂ) ສິ່ງທ້າທາຍ:

- ສະພາບການຂອງໂລກຍັງສືບຕໍ່ຜັນແປຢ່າງຊັບສິນ, ການປະທະກັນດ້ວຍກຳລັງອາວຸດ, ການກໍ່ການຮ້າຍທີ່ເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນບາງປະເທດໃນໂລກຈະສົ່ງຜົນກະທົບເຖິງເສດຖະກິດຂອງພາກພື້ນແລະປະເທດເຮົານັ້ນ ແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ຫຼີກລ້ຽງໄດ້ຍາກ.

-ຂະບວນການເຊື່ອມໂຍງແລະຫັນເປັນສາກົນຕ່າງໆ ຊຶ່ງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຮົາຕ້ອງໄດ້ມີການຫັນປ່ຽນຢ່າງຕັ້ງໜ້າ ເພື່ອຍາດແຍ່ງໃຫ້ໄດ້ຜົນປະໂຫຍດສູງສຸດ, ຕ້ານ ແລະຮັບມືກັບດ້ານຫຍໍ້ທ້າງຈາກການເຊື່ອມໂຍງ ເປັນຕົ້ນແມ່ນຜົນກະທົບຕໍ່ຄວາມສາມາດການຍາດແຍ່ງແຂ່ງຂັນຂອງທຸລະກິດພາຍໃນປະເທດ, ຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມທຳມະຊາດ, ຜົນກະທົບຕໍ່ວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມ, ຄວາມສ່ຽງສໍາລັບກຸ່ມທີ່ບອບບາງກວ່າໝູ່ (ໂດຍສະເພາະແມ່ຍິງ ແລະ ໄວໜຸ່ມ) ຈາກການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ, ການຄ້າມະນຸດ, ການຂຸດຄົ້ນທາງເພດ ແລະ ປະກົດການຫຍໍ້ທ້າງອື່ນໆທີ່ຕາມມາຈາກການຂະບວນການເຊື່ອມໂຍງດັ່ງກ່າວ.

-ການບາດແບ່ງແຂ່ງຂັນກັນພັດທະນາໂດຍສະເພາະແມ່ນການດຶງດູດການລົງທຶນຂອງຕ່າງປະເທດ, ການຄ້າເສລີຢູ່ໃນຂົງເຂດນີ້ແລະຂົງເຂດອື່ນໆຂອງໂລກຈະມີລັກສະນະຂັ້ນວຽວຂາດແລະຊຶ່ງດີຊຶ່ງເດັ່ນກັນຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງແຕ່ລະກຸ່ມແລະພັກຝ່າຍ ໂດຍອີງໃສ່ອຳນາດຕໍ່ລອງທີ່ຕົນເອງມີຢູ່.

-ການປ່ຽນແປງນະໂຍບາຍທາງເສດຖະກິດ-ການເມືອງຂອງປະເທດມະຫາອຳນາດ ແລະວິກິດການທາງດ້ານເສດຖະກິດ-ການເງິນມັກຈະເກີດຂຶ້ນ ຍ້ອນຄວາມບໍ່ສົມດຸນຂອງລະບົບເສດຖະກິດ-ການເງິນໂລກໃນແຕ່ລະໄລຍະຈະສົ່ງຜົນກະທົບ ແລະສ້າງຄວາມກົດດັນຕໍ່ເສດຖະກິດຂອງປະເທດເຮົາ (ຕົວຢ່າງ: ລາຄານ້ຳມັນ, ຄ່າເງິນສະກຸນແຂງ, ການອຸດໜູນລາຄາແລະກຳແພງກິດຂວາງທີ່ບໍ່ແມ່ນພາສີຕ່າງໆຕໍ່ສິນຄ້າຂອງປະເທດເຮົາ).

-ການປ່ຽນແປງຂອງດິນຟ້າອາກາດເປັນຕົ້ນແມ່ນອາກາດໂລກຮ້ອນຂຶ້ນ, ອາກາດບິນເປື້ອນດ້ວຍສານພິດ, ໄພນ້ຳຖ້ວມ, ໄພແຫ້ງແລ້ງ, ແຜ່ນດິນໄຫວ, ລົມພະຍຸຮ້າຍແຮງມັກເກີດຂຶ້ນເລື້ອຍໆຢູ່ຫຼາຍປະເທດໃນໂລກແລະຢູ່ປະເທດເຮົາຈະເປັນສິ່ງທ້າທາຍບໍ່ໜ້ອຍຕໍ່ກັບການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂອງ ສປປລາວໃນຕໍ່ໜ້າ.

2.1.2 ຈຸດພິເສດ ແລະ ສະພາວະຄວາມເປັນຈິງຢູ່ພາຍໃນປະເທດ

2.1.2.1 ທ່າແຮງບົ່ມຊ້ອນ/ຂໍ້ສະດວກ

1) ສະຖຽນລະພາບທາງດ້ານການເມືອງແລະຄວາມສະຫງົບທາງດ້ານສັງຄົມ

ປະເທດເຮົາເປັນປະເທດທີ່ມີພັກການເມືອງດຽວຄື: ພັກປະຊາຊົນປະຕິວັດລາວມີບົດຮຽນຕົວຈິງໃນການນຳພາປະເທດຊາດປະຕິບັດພາລະກິດຕໍ່ສູ້ປົດປ່ອຍປະເທດຊາດໃນໄລຍະກ່ອນ ແລະ ພາລະກິດປົກປັກຮັກສາແລະສ້າງສາພັດທະນາປະເທດຊາດດ້ວຍໄຊຊະນະທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຈົນມາຮອດປັດຈຸບັນ, ສະພາບການເມືອງຂອງປະເທດເຮົາມີສະຖຽນລະພາບຢ່າງໜັ້ນຄົງ, ສັງຄົມມີຄວາມສະຫງົບສຸກ, ປະຊາຊົນມີຄວາມສາມັກຄີປອງດອງກັນເປັນປົກແຜ່ນ, ມີຄວາມຍຸຕິທຳ ແລະ ເປັນເອກະພາບກັນ.

2) ພື້ນຖານທາງດ້ານເສດຖະກິດ

ເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດໄດ້ຮັບການພັດທະນາຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ໂຄງປະກອບເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດໄດ້ຫັນປ່ຽນໄປຕາມທິດຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳແລະທັນສະໄໝ. ດ້ານກະສິກຳ: ກໍ່ສາມາດຜະລິດໄດ້ແລະຮັບປະກັນໄດ້ທາງດ້ານສະບຽງອາຫານຢ່າງພຽງພໍກັບຄວາມຕ້ອງການພາຍໃນແລະເລີ່ມມີສ່ວນເຫຼືອໄວ້ເປັນສິນຄ້າສົ່ງອອກຈຳນວນໜຶ່ງ. ດ້ານການຜະລິດອຸດສາຫະກຳ: ກໍ່ສາມາດສ້າງໄດ້ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງຈຳນວນໜຶ່ງເຊັ່ນ: ໂຮງງານຊີມັງ, ໂຮງງານຜະລິດເຫຼັກກໍ່ສ້າງ, ໂຮງງານເບຍ, ໂຮງງານນ້ຳອັດລົມ, ໂຮງງານປຸງແຕ່ງຜະລິດຕະພັນກະສິກຳຈຳນວນໜຶ່ງ...ແລະຂະແໜງອຸດສາຫະກຳພະລັງງານແລະບໍ່ແຮ່ກໍ່ເຊັ່ນກັນ ຄື: ມີໂຮງງານໄຟຟ້າພະລັງນ້ຳ, ໂຮງງານໄຟຟ້າຖ່ານຫີນ ແລະລະບົບສາຍສົ່ງໄຟຟ້າທີ່ກວ້າງຂວາງສົມຄວນ, ມີໂຮງງານປຸງແຕ່ງແຮ່ຄຳ, ທອງແດງ ແລະເກືອໂປຕາສ... ແລະ ດ້ານການບໍລິການ: ກໍ່ໄດ້ຮັບການພັດທະນາຢ່າງວ່ອງໄວຄື: ມີທະນາຄານທຸລະກິດທີ່ທັນສະໄໝ, ມີລະບົບຕາໜ່າງການຄ້າພາຍໃນແລະການຄ້າສາກົນກັບຫຼາຍປະເທດໃນໂລກ, ມີແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວທີ່ເປັນມໍລະດົກໂລກແລະເປັນເອກະລັກຂອງຊາດທີ່ມີຊື່ສຽງລະດັບພາກພື້ນແລະສາກົນຫຼາຍແຫ່ງ.

ເສດຖະກິດມະຫາພາກມີສະຖຽນລະພາບທີ່ໜັກແໜ້ນ, ສາມາດຜ່ານຜ່າວິກິດການທາງດ້ານເສດຖະກິດ-ການເງິນໃນຂົງເຂດທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນປີ2007-2008 ແລະໄພນ້ຳຖ້ວມທີ່ຮ້າຍແຮງໃນແຕ່ລະປີ, ອັດຕາເງິນເຟີ້ກໍ່ສາມາດຮັກສາໄດ້ໃນລະດັບໜຶ່ງຕົວເລກຕາມແຜນການທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້, ອັດຕາແລກປ່ຽນລະຫວ່າງເງິນກີບທຽບກັບເງິນບາດແລະເງິນໂດລາໃນໄລຍະ 5 ປີຜ່ານມາກໍ່ມີສະຖຽນລະພາບດີ (ເໜັງຕີງຢູ່ລະຫວ່າງ +5% ແລະ -5%).

ດ້ານພື້ນຖານໂຄງລ່າງ (ເປັນຕົ້ນແມ່ນຂົວທາງ)ໃນປັດຈຸບັນ(2015) ແມ່ນພວກເຮົາມີເສັ້ນທາງໃນທົ່ວປະເທດຍາວທັງໝົດ36.831 ກິໂລແມັດ,ເພີ່ມຂຶ້ນ 320,27% ທຽບກັບປີ 1976; ມີເສັ້ນທາງຄົມມະນາຄົມທີ່ເຊື່ອມຕໍ່ລະຫວ່າງນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນຫາທຸກໆແຂວງໃນທົ່ວປະເທດ, ພິເສດແມ່ນມີເສັ້ນທາງສາຍຂວາງເຊື່ອມຕໍ່ກັບສ.ສ.ຫວຽດນາມແລະໄທທີ່ເປັນເສັ້ນທາງຜ່ານຂອງພາກພື້ນ GMS, ເປັນຕົ້ນແມ່ນເສັ້ນທາງເລກ 9 ແລະທາງເລກ 3; ມີບັນດາເສັ້ນທາງຫຼວງແຫ່ງຊາດ ຕາມແລວທາງຕາເວັນອອກ-ຕາເວັນຕົກຄື: ທາງເລກ 8, ເລກ 12, ເລກ

6, ເລກ 7, ເລກ 15, ເລກ 16 ແລະ ເລກ 18 ເຊື່ອມຕັດກັບເສັ້ນທາງເໜືອ-ໃຕ້ຄື: ເລກທີ13ແລະ ເລກ 1, ແລະກຳລັງກໍ່ສ້າງເສັ້ນທາງລົດໄຟອາຊີລະຫວ່າງຄຸນໝິງ-ສິງກະໂປຜ່ານ ສປປລາວ (ລະຫວ່າງ ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ-ບໍ່ເຕັນ); ໂຄງການກໍ່ສ້າງເສັ້ນທາງລົດໄຟລະຫວ່າງຂົວມິດຕະພາບແຫ່ງທີ 2 (ເມືອງໄກສອນພົມວິຫານ)-ບ້ານແດນສະຫວັນ(ຊາຍແດນລາວ-ຫວຽດນາມ),ເສັ້ນທາງທັງໝົດດັ່ງກ່າວນີ້ເປັນໂຄງລ່າງພື້ນຖານທີ່ສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງສຳລັບການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂອງຊາດໂດຍສະເພາະແມ່ນເພື່ອເຊື່ອມຕໍ່ສປປລາວກັບບັນດາປະເທດອ້ອມຂ້າງ, ພາກພື້ນແລະສາກົນ, ແນໃສ່ການຫັນປະເທດຈາກທີ່ຕັ້ງທີ່ບໍ່ມີຊາຍແດນຕິດກັບທະເລມາເປັນປະເທດທີ່ມີເສັ້ນທາງເຊື່ອມຕໍ່ກັບທະເລ ແລະບັນດາປະເທດຕ່າງໆໃນພາກພື້ນ.

3) ທ່າແຮງໄດ້ປຽບດ້ານທີ່ຕັ້ງຍຸດທະສາດຂອງປະເທດ:

ປະເທດເຮົາມີທີ່ຕັ້ງຢູ່ໃຈກາງຂອງອະນຸພາກພື້ນແມ່ນ້ຳຂອງຕອນລຸ່ມ(GMS),ມີຊາຍແດນຕິດຈອດກັບ5 ປະເທດຄື:ສສຫວຽດນາມ, ສປຈີນ, ໄທ, ກຳປູເຈຍແລະມຽນມາ; ໃນນັ້ນ:ໄທແມ່ນຄູ່ການຄ້າຕົ້ນຕໍຂອງປະເທດເຮົາ, ຮອງລົງມາແມ່ນສສຫວຽດນາມແລະສປຈີນ. ສປປລາວເປັນປະເທດເຊື່ອມຕໍ່ທາງບົກທີ່ມີໄລຍະທາງສັ້ນທີ່ສຸດລະຫວ່າງສປຈີນແລະບັນດາປະເທດອາຊຽນເປັນຕົ້ນແມ່ນປະເທດໄທ, ກຳປູເຈຍ, ມາເລເຊຍ, ສິງກະໂປແລະອິນໂດເນເຊຍ. ພວກເຮົາສາມາດພັດທະນາຈຸດພິເສດທາງດ້ານທີ່ຕັ້ງຂອງປະເທດໃຫ້ເປັນປະເທດບໍລິການຜ່ານດ້ານການຄົມມະນາຄົມ-ຂົນສົ່ງທີ່ສະດວກ, ວ່ອງໄວແລະປອດໄພລະຫວ່າງບັນດາປະເທດອ້ອມຂ້າງແລະໄປຍັງປະເທດທີ່ສາມ, ສ້າງໃຫ້ເປັນສູນກາງເສດຖະກິດແລະເປັນໃຈກາງການບໍລິການຂອງພາກພື້ນໄດ້.

4) ທ່າແຮງບົ່ມຊ້ອນທີ່ໄດ້ປຽບດ້ານຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ:

ຊັບພະຍາກອນທີ່ດິນ:

ສປປລາວຍັງມີເນື້ອທີ່ດິນກວ້າງຂວາງພໍສົມຄວນທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຂຸດຄົ້ນແລະນຳໃຊ້ໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດທາງດ້ານເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຊຶ່ງຍັງສາມາດຮອງຮັບການພັດທະນາຂະແໜງການເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຕ່າງໆໄດ້ຫຼາຍເຕີມອີກ. ຈຸດພິເສດຂອງດິນໃນປະເທດເຮົາ, ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນຍັງເປັນທີ່ດິນທີ່ມີຄວາມອຸດົມສົມບູນ ແລະ ມີຄຸນນະພາບຕາມທຳມະຊາດ, ຍັງບໍ່ທັນຖືກທຳລາຍຈາກການນຳໃຊ້ເຄມີ ແລະ ການຊະລ້າງຂອງໜ້າດິນຫຼາຍປານໃດ.

ຊັບພະຍາກອນປ່າໄມ້:

ປະເທດເຮົາມີເນື້ອທີ່ປ່າດົງດິບປົກຫຸ້ມກວມປະມານ40%⁶ຂອງເນື້ອທີ່ທົ່ວປະເທດ (2010), ເນື້ອທີ່ປ່າໄມ້ສະເລ່ຍຕໍ່ຫົວຄົນແມ່ນໄດ້ປະມານ2,65 ເຮັກຕາຊຶ່ງຖືວ່າສູງກວ່າໝູ່ຢູ່ໃນຂົງເຂດພາກພື້ນນີ້ (ສສຫວຽດນາມ 1,57 ເຮັກຕາ; ກຳປູເຈຍ 0,77 ເຮັກຕາ; ອິນໂດເນເຊຍ 0,41 ເຮັກຕາ, ປະເທດໄທ 0,23 ເຮັກຕາ ແລະສປຈີນ 0,15 ເຮັກຕາຕໍ່ຄົນ). ນອກນັ້ນ, ສປປລາວ ຍັງມີເຂດທີ່ມີທ່າແຮງພື້ນຟູເປັນປ່າຄືນໄດ້ 34,75%ຂອງເນື້ອທີ່ທົ່ວປະເທດ.

ຊັບພະຍາກອນນ້ຳ ແລະ ແຫຼ່ງນ້ຳ:

ປະເທດເຮົາມີທ່າແຮງບົ່ມຊ້ອນທາງດ້ານຊັບພະຍາກອນນ້ຳຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ໃນນັ້ນ 32% ຂອງປະລິມານນ້ຳໃນແມ່ນ້ຳຂອງທັງໝົດແມ່ນນ້ຳທີ່ໄຫຼມາຈາກ ສປປລາວ. ໃນແຕ່ລະປີແຫຼ່ງນ້ຳທັງໝົດມີ 190 ກິໂລແມັດກ້ອນ (ເທົ່າກັບ 1,7% ຂອງປະລິມານລວມຂອງທະວີບອາຊີທີ່ບໍ່ນັບລວມເອົາບັນດາປະເທດຕາເວັນອອກກາງ); ສະເລ່ຍຕໍ່ຫົວຄົນແມ່ນເທົ່າກັບ 34.435 ແມັດກ້ອນ (ເກືອບເທົ່າ 10,6 ເທື່ອຂອງລະດັບສະເລ່ຍໃນທະວີບອາຊີ, 10,5 ເທື່ອຂອງປະເທດໄທ, 7,5 ເທື່ອຂອງ ສສຫວຽດນາມ, 3,9 ເທື່ອຂອງກຳປູເຈຍ). ສັງລວມແລ້ວ, ໃນແຕ່ລະປີຊັບພະຍາກອນນ້ຳທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນເອງຈາກທຳມະຊາດຢູ່ພາຍໃນປະເທດເຮົາລວມກັບສາຍນ້ຳຈາກປະເທດໃກ້ຄຽງທີ່

⁶ຂໍ້ມູນຈາກ ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້. 2012. ບົດລາຍງານ ການສຳຫລວດອັດຕາປົກຫຸ້ມປ່າໄມ້ 2010.

ໄຫຼເຂົ້າສູ່ປະເທດລາວແມ່ນ 334 ກິໂລແມັດກ້ອນ; ສະເລ່ຍໃສ່ຫົວຄົນແມ່ນ 60.318 ແມັດກ້ອນ (ເກືອບເທົ່າ 9,5 ເທື່ອຂອງປະເທດໄທ, 5,4 ເທື່ອຂອງປະເທດຫວຽດນາມ, 1,7 ເທື່ອຂອງປະເທດກຳປູເຈຍ).

ທ່າແຮງດ້ານແຫຼ່ງນໍ້າດັ່ງກ່າວນີ້ເປັນເງື່ອນໄຂອັນດີສໍາລັບການກໍ່ສ້າງເຂື່ອນໄຟຟ້ານໍ້າຕົກຢູ່ຫຼາຍແຫ່ງ, ເຮັດໃຫ້ສປປລາວມີຄວາມສາມາດບົ່ມຊ້ອນໃນການກໍ່ສ້າງແຫຼ່ງກຳເນີດໄຟຟ້າພະລັງນໍ້າທັງໝົດປະມານ 23.000 ເມກາວັດ; ໃນປັດຈຸບັນພວກເຮົາໄດ້ນໍາໃຊ້ພຽງປະມານ 11% ຂອງທ່າແຮງບົ່ມຊ້ອນທັງໝົດທີ່ມີຢູ່ (ບໍ່ນັບໄຟຟ້າຄວາມຮ້ອນຈາກຖ່ານຫີນ, ໄຟຟ້າພະລັງງານລົມ, ໄຟຟ້າແສງຕາເວັນແລະອື່ນໆ).

ນອກຈາກນັ້ນ, ແຫຼ່ງນໍ້າຍັງມີຄວາມສໍາຄັນຫຼາຍສໍາລັບການບໍລິໂພກ, ການໃຊ້ສອຍໃນຊີວິດປະຈຳວັນ, ການລ້ຽງສັດ, ການປະມົງ, ການເດີນເຮືອ, ການທ່ອງທ່ຽວ (ແມ່ນໍ້າລຳເຊ, ນໍ້າຕົກຕາດ, ແກ້ງ, ໜອງ, ຄອງ, ບຶງ...) ແລະອື່ນໆ.

ຊັບພະຍາກອນແຮ່ທາດ:

ປັດຈຸບັນ, ການສໍາຫຼວດແຮ່ທາດຂັ້ນພື້ນຖານຂອງພວກເຮົາແມ່ນຍັງບໍ່ທັນສໍາເລັດທົ່ວປະເທດເທື່ອ, ສ່ວນການສໍາຫຼວດລະອຽດກໍ່ມີພຽງບາງກິດຈະການແຮ່ທາດທີ່ບໍລິສັດລົງທຶນປັນຜູ້ສໍາຫຼວດເອງເທົ່ານັ້ນ. ສະນັ້ນ, ຈຶ່ງຍັງບໍ່ທັນສາມາດກຳນົດໄດ້ຢ່າງຄົບຖ້ວນເທື່ອວ່າມີແຫຼ່ງແຮ່ທາດຊະນິດໃດແດ່ຢູ່ໃນພື້ນດິນຂອງປະເທດເຮົາແລະມີປະລິມານສະສົມຫຼາຍປານໃດ. ຕາມຂໍ້ມູນການສໍາຫຼວດທີ່ຜ່ານມາໄດ້ພົບເຫັນແຮ່ທາດຈຳນວນໜຶ່ງເຊັ່ນ: ຄຳ, ທອງ, ເງິນ, ກົວ, ຊືນ, ສັງກະສີ, ຫີນກາວ, ບົກຊິດ, ໂປຕາສ, ຖ່ານຫີນ, ແກ້ວປະເສີດ, ອັງຕິມອນ, ແຮ່ເຫຼັກ, ເລຕາລິດແລະອື່ນໆ... ຊຶ່ງໃນປັດຈຸບັນໄດ້ຂຸດຄົ້ນແລະປຸງແຕ່ງບາງແຮ່ທາດທີ່ສໍາຄັນຈຳນວນໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ.

ຮອດທ້າຍປີ 2011, ໄດ້ມີບັນດາບໍລິສັດລົງທຶນດ້ານບໍ່ແຮ່ຈາກພາຍໃນແລະຕ່າງປະເທດທີ່ມີສັນຍາຂຸດຄົ້ນແຮ່ທາດທີ່ສໍາຄັນຕໍ່ເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດຈຳນວນ 97 ກິດຈະການ (ໂຄງການ), ມີເນື້ອທີ່ຂຸດຄົ້ນທັງໝົດ 2.749 ກິໂລຕາແມັດ, ກວມເອົາ 1,16% ຂອງເນື້ອທີ່ທົ່ວປະເທດ. ບັນດາໂຄງການດັ່ງກ່າວ ໄດ້ກາຍເປັນແຫຼ່ງການຂະຫຍາຍຕົວທີ່ສໍາຄັນຂອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ, ເປັນການສ້າງລາຍຮັບເຂົ້າຢືນປະມານຂອງລັດຢູ່ໃນອັນດັບຕົ້ນໆ ແລະເປັນການສ້າງວຽກເຮັດງານທຳໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ. ສ່ວນເນື້ອທີ່ຊອກຄົ້ນ, ສໍາຫຼວດແລະຂຸດຄົ້ນທີ່ລັດຖະບານໄດ້ອະນຸມັດແລ້ວນັ້ນມາຮອດປັດຈຸບັນແມ່ນກວມເອົາປະມານ 28% ຂອງເນື້ອທີ່ທົ່ວປະເທດໂດຍສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຍັງຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນການຊອກຄົ້ນແລະສໍາຫຼວດ.

5) ທ່າແຮງບົ່ມຊ້ອນດ້ານແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ:

ປະເທດເຮົາມີທ່າແຮງບົ່ມຊ້ອນທາງຊັບພະຍາກອນທ່ອງທ່ຽວດ້ານທຳມະຊາດ, ວັດທະນະທຳ ແລະປະຫວັດສາດເຊັ່ນ: ມໍລະດົກໂລກຫຼວງພະບາງ ເຊິ່ງໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍຈາກນັກທ່ອງທ່ຽວຫຼາຍປະເທດໃນໂລກ ວ່າເປັນປະເທດທີ່ໜ້າທ່ອງທ່ຽວທີ່ສຸດໃນໂລກ, ມໍລະດົກໂລກວັດພູຈຳປາສັກ, ທົ່ງໄຫຫີນຊຽງຂວາງ, ວັດວາອາຮາມ, ວັດທະນາທຳຮີດຄອງປະເພນີ ແລະ ວິຖີຊີວິດຂອງປະຊາຊົນລາວບັນດາເຜົ່າ, ນໍ້າຕົກຕາດ, ຖໍ້າ, ປ່າສະຫງວນ, ພູຜາ, ປ່າໄມ້ຂຽວງາມຕະຫຼອດປີ, ອາກາດສົດ ແລະ ອື່ນໆ.

ປັດຈຸບັນ, ຊັບພະຍາກອນທ່ອງທ່ຽວຢູ່ປະເທດເຮົາ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການພັດທະນາໃຫ້ເປັນລະບົບຄົບຊຸດເທື່ອເປັນຕົ້ນແມ່ນການສ້າງສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກ, ການບໍລິການທີ່ໄດ້ມາດຕະຖານ ແລະ ການໂຄສະນາ. ການພັດທະນາຂະແໜງປີນອ້ອມການທ່ອງທ່ຽວ ກໍ່ຍັງບໍ່ທັນເປັນລະບົບຄົບຊຸດ, ຍັງມີຊັບພະຍາກອນທ່ອງທ່ຽວຫຼາຍແຫ່ງຢູ່ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການສໍາຫຼວດ ແລະ ບຸກເບີກເສັ້ນທາງໄປເຖິງ. ສະນັ້ນ, ຈຶ່ງເຫັນວ່າໂອກາດ ແລະ ທ່າແຮງບົ່ມຊ້ອນໃນການພັດທະນາຊັບພະຍາກອນທ່ອງທ່ຽວຂອງລາວເຮົາແມ່ນຍັງມີຫຼວງຫຼາຍ.

5) ທ່າແຮງດ້ານຊັບພະຍາກອນມະນຸດ:

ໃນປີ 2015, ພົນລະເມືອງລາວມີປະມານ 6,5 ລ້ານຄົນໂດຍສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນເປັນພົນລະເມືອງໜຸ່ມທີ່ມີອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 20 ປີກວມເອົາຫຼາຍກວ່າ 48% ຂອງຈຳນວນພົນລະເມືອງທັງໝົດ.

ໃນນັ້ນ, ພົນລະເມືອງໃນກຸ່ມອາຍຸ 0-14 ປີມີປະມານ 2,34 ລ້ານຄົນ (ຍິງ 1,1ລ້ານຄົນ), ກຸ່ມອາຍຸ 15-64 ປີ ປະມານ 4,04 ລ້ານຄົນ (ຍິງ 2,03 ລ້ານຄົນ)ແລະ ຄາດວ່າຮອດປີ2015,ພວກເຮົາຈະມີພົນລະເມືອງໃນກຸ່ມອາຍຸ 0-14 ປີຫຼຸດລົງເປັນ 2,32 ລ້ານຄົນ (ຍິງ 1,15 ລ້ານຄົນ),ກຸ່ມອາຍຸ 15-64 ປີ ເພີ່ມຂຶ້ນເປັນ 4,16 ລ້ານຄົນ (ຍິງ 2,09 ລ້ານຄົນ),ກຸ່ມອາຍຸ 65 ປີຂຶ້ນໄປ ເພີ່ມຂຶ້ນເປັນ 253 ພັນຄົນ (ຍິງ 137 ພັນຄົນ).

ສໍາລັບປະຊາກອນໃນເກນອາຍຸອອກແຮງງານ(15-64ປີ)ມີທ່າອ່ຽງເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 57%ໃນປີ 2005 ແລະ ຈະເພີ່ມຂຶ້ນເປັນ 62%ໃນປີ 2015;ສ່ວນປະຊາກອນອາຍຸ 65 ປີຂຶ້ນໄປຈະມີປະມານ 4%. ຈາກຕົວເລກດັ່ງກ່າວ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າປະຊາກອນລາວໃນເກນອາຍຸອອກແຮງງານ(15-64 ປີ)ຈະເປັນກໍາລັງແຮງງານທີ່ເຂັ້ມແຂງ ສໍາລັບການພັດທະນາເສດຖະກິດໃນອະນາຄົດ. ນອກຈາກນັ້ນ, ປະຊາກອນໃນປະເທດເຮົາແມ່ນປະກອບດ້ວຍ ຫຼາຍຊົນເຜົ່າທີ່ມີວັດທະນະທຳຮີດຄອງປະເພນີທີ່ຫຼາກຫຼາຍ ແລະ ແຕກຕ່າງກັນຊຶ່ງອັນນີ້ກໍຈະເປັນທ່າແຮງທີ່ສໍາຄັນ ໜຶ່ງຂອງການພັດທະນາປະເທດໃນຕໍ່ໜ້າ.

2.1.2.2 ສິ່ງທ້າທາຍ ແລະ ຂໍ້ຈຳກັດ

ໄປພ້ອມກັບບັນດາທ່າແຮງບໍ່ມີຊັອນທີ່ພວກເຮົາມີຄືດັ່ງກ່າວມານັ້ນ, ພວກເຮົາກໍຍັງມີບັນດາຂໍ້ຈຳກັດ ແລະ ສິ່ງທ້າທາຍຕໍ່ການພັດທະນາຈຳນວນໜຶ່ງຄືດັ່ງນີ້:

1)ຄຸນນະພາບ ແລະ ປະລິມານທາງດ້ານຊັບພະຍາກອນມະນຸດເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຮຽກຮ້ອງ ຕ້ອງການຂອງການພັດທະນາຍັງຈຳກັດຢູ່ເຊັ່ນ:ການພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດທີ່ພຽງພໍທັງທາງດ້ານປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ, ແຕ່ແຮງງານລາວສ່ວນໃຫຍ່ (70% ຂອງແຮງງານທັງໝົດ) ແມ່ນຍັງເຮັດວຽກຢູ່ໃນຂະແໜງກະ ສິກໍາແບບແຮງງານຄອບຄົວກະແຈກກະຈາຍຢູ່ຕາມເຂດຊົນນະບົດແລະຫ່າງໄກສອກຫຼີກ, ເຮັດໃຫ້ການສະໜອງ ແຮງງານສໍາລັບໂຄງການພັດທະນາຕ່າງໆຍັງຂາດແຄນຫຼາຍ, ຊຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ນຳເຂົ້າແຮງງານຈາກຕ່າງປະເທດເປັນ ຈຳນວນບໍ່ໜ້ອຍໂດຍສະເພາະແມ່ນຈາກສສຫວຽດນາມ. ປະເທດເຮົາຍັງບໍ່ທັນມີນັກບໍລິຫານ, ນັກວິທະຍາສາດ, ນັກຊ່ຽວຊານ, ກຳມະກອນທີ່ມີສີມື ແລະ ວິຊາການທີ່ເກັ່ງພຽງພໍ ໂດຍສະເພາະໃນຂົງເຂດການຜະລິດ, ຊຶ່ງໃນຕົວຈິງ ແລ້ວແມ່ນຍັງອີງໃສ່ຊ່ຽວຊານຈາກຕ່າງປະເທດຫຼາຍ ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງໂຄງການພັດທະນາ ຕ່າງໆ.

2)ແຫຼ່ງທຶນເພື່ອການພັດທະນາຂອງພວກເຮົາຍັງຈຳກັດຊຶ່ງທຶນສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຍັງອີງໃສ່ທຶນມາຈາກ ຕ່າງປະເທດເປັນຕົ້ນຕໍ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນການລົງທຶນໂດຍກົງ, ການກູ້ຢືມ ແລະ ການຊ່ວຍເຫຼືອລ້າຈາກຕ່າງປະ ເທດ. ການອີງໃສ່ແຫຼ່ງທຶນມາຈາກຕ່າງປະເທດຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນ ໄດ້ກາຍເປັນສິ່ງທ້າທາຍຕໍ່ພາຍໃນຂອງພວກເຮົາ ເປັນຕົ້ນແມ່ນບັນຫາຄວາມເປັນເຈົ້າຕົນເອງ, ບັນຫາການຂຶ້ນກັບປັດໃຈພາຍນອກ, ບັນຫາສັງຄົມ, ບັນຫາການຄຸ້ມ ຄອງ, ບັນຫາຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ອື່ນໆ. ພາຍຫຼັງປະເທດເຮົາສາມາດບັນລຸໄດ້ມາດຖານຫຼຸດຟື້ນອອກຈາກຄວາມ ດ້ອຍພັດທະນາໃນປີ 2020 ແລະ ຂ້າມຜ່ານຈາກປະເທດດ້ອຍພັດທະນາຢ່າງຂາດຕົວ ໃນປີ 2025 ແລ້ວ, ບາງ ສິດທິພິເສດຂອງຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາສາກົນທີ່ໃຫ້ແກ່ປະເທດດ້ອຍພັດທະນາສໍາລັບປະເທດເຮົາກໍຈະຄ່ອຍຫຼຸດໜ້ອຍ ຖອຍລົງເປັນກ້າວໆ.

3)ການພັດທະນາເສດຖະກິດທີ່ຂະຫຍາຍຕົວສູງ ແລະ ລາຍຮັບຂອງລັດຖະບານໃນໄລຍະຜ່ານມາຕົ້ນຕໍ ແມ່ນມາຈາກຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດເປັນຫຼັກ ໂດຍສະເພາະແມ່ນການຂຸດຄົ້ນບໍ່ແຮ່ ແລະ ໄຟຟ້າພະລັງນໍ້າ, ແຕ່ ລາຍຮັບຕົວຈິງຂອງປະຊາຊົນສ່ວນຫຼາຍພັດຍັງຕໍ່າ ຊຶ່ງສະແດງອອກຄືປະຊາຊົນຫຼາຍກວ່າ70% ເອື້ອຍອີງໃສ່ຂະ ແໜງກະສິກໍາເພື່ອການທຳມາຫາກິນລ້ຽງຊີບ. ແຕ່ໄລຍະ15 ປີຜ່ານມານີ້,ຂະແໜງກະສິກໍາຂະຫຍາຍຕົວສະເລ່ຍພຽງ ແຕ່ 2,8% ຕໍ່ປີເທົ່ານັ້ນ, ໃນຂະນະທີ່ພົນລະເມືອງລາວເຮົາ ພັດເພີ່ມຂຶ້ນ 2,2%ຕໍ່ປີ, ນັ້ນໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ລາຍໄດ້ຂອງປະຊາຊົນທີ່ເອື້ອຍອີງນໍາຂະແໜງກະສິກໍາແມ່ນເພີ່ມຂຶ້ນໃນລະດັບຕໍ່າຫຼາຍ. ການພັດທະນາ ເສດຖະກິດທີ່ຍັງອາໃສຂະແໜງຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດເປັນຫຼັກນັ້ນຍັງຈະພົບກັບບັນຫາທີ່ຕິດພັນກັບການ ພັດທະນາໃຫ້ມີຄວາມຍືນຍົງ ແລະ ສີຂຽວອີກດ້ວຍ.

4)ສະພາບການໄຫຼເຂົ້າຂອງທຶນໂດຍສະເພາະແມ່ນຈາກການສົ່ງອອກສິນຄ້າໃນຂະແໜງຊັບພະຍາກອນ ທຳມະຊາດ, ການລົງທຶນໂດຍກົງຈາກຕ່າງປະເທດແລະເງິນຊ່ວຍເຫຼືອເພື່ອການພັດທະນາເປັນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ ອາດຈະມີທ່າອ່ຽງເຮັດໃຫ້ອັດຕາແລກປ່ຽນຕົວຈິງຂອງເງິນກີບລາວແຂງຄ່າຂຶ້ນ,ກົດດັນໃຫ້ມີໄຟເງິນເພີ່ມຂຶ້ນໃນແລະ ເຮັດໃຫ້ຄວາມສາມາດແຂ່ງຂັນຂອງອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງເພື່ອສົ່ງອອກຫຼຸດລົງ. ສະພາບດັ່ງກ່າວນີ້, ອາດຈະເປັນສິ່ງ ທ້າທາຍທີ່ຈຳກັດອັດຕາການຂະຫຍາຍຕົວທາງດ້ານເສດຖະກິດຂອງປະເທດໃນອະນາຄົດກໍ່ເປັນໄດ້⁷.

5) ຂໍ້ຈຳກັດແລະສິ່ງທ້າທາຍອື່ນໆເຊັ່ນ: ໂຄງລ່າງພື້ນຖານຍັງບໍ່ທັນພຽງພໍ ແລະ ສະດວກສະບາຍເທື່ອ, ຄ່າ ຂົນສົ່ງສິນຄ້າອອກແລະນຳເຂົ້າຈາກປະເທດທີ່ສາມ ແມ່ນສູງຫຼາຍເມື່ອທຽບກັບປະເທດຕ່າງໆໃນພາກພື້ນ, ການ ເຊື່ອມຕໍ່ດ້ານຄົມມະນາຄົມທາງອາກາດໂດຍກົງກັບປະເທດທີ່ສາມຍັງບໍ່ຫຼາຍໂດຍສະເພາະແມ່ນຕ້ອງຜ່ານປະເທດ ໄທຫຼືສສຫວຽດນາມເປັນສ່ວນໃຫຍ່.ກົນໄກການບໍລິຫານຄຸ້ມຄອງຍັງບໍ່ທັນລົ່ງລ່ຽນເທົ່າທີ່ຄວນ, ຄວາມກຽມພ້ອມ ເພື່ອເຊື່ອມໂຍງກັບພາກພື້ນແລະສາກົນຍັງມີຂໍ້ຈຳກັດ, ຄວາມສາມາດແກ່ງແຍ່ງແຂ່ງຂັນທາງດ້ານການຄ້າກັບບັນດາ ປະເທດໃນພາກພື້ນແລະສາກົນຍັງຈຳກັດຫຼາຍ, ສະຕິເຄົາລົບລະບຽບກົດໝາຍຂອງພະນັກງານ ແລະ ປະຊາຊົນເຮົາ ຍັງບໍ່ເຂັ້ມງວດເທົ່າທີ່ຄວນ, ປະກົດການຫຍຸ້ງຍາກດ້ານສັງຄົມຍັງແຜ່ຫຼາຍ, ຄວາມຍຸຕິທຳທາງສັງຄົມຍັງບໍ່ທັນຮັບປະກັນ ໄດ້ຢ່າງທົ່ວເຖິງເທົ່າທີ່ຄວນ ຄືຍັງມີກໍລະນີແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກຍິງຖືກຕົວະຍິວະຫຼອກລ່ວງໄປເຮັດວຽກຢູ່ຕ່າງປະເທດ ແບບຜິດກົດໝາຍ, ພວກເຂົາເຫຼົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຕົກເປັນເຫຍື່ອຂອງການໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງ, ການຄ້າມະນຸດ, ການຂຸດຮີດ ທາງເພດແລະອື່ນໆ.

2.2 ວິໄສທັດຮອດປີ2030:

ໂດຍອີງໃສ່ສະພາບແວດລ້ອມສາກົນ, ຈຸດພິເສດ, ສະພາວະຄວາມເປັນຈິງແລະແນວທາງຍຸດທະສາດຂອງ ການພັດທະນາ ສປປ ລາວເຮົາ. ລັດຖະບານ ແຫ່ງ ສປປລາວ, ຈຶ່ງໄດ້ວາງວິໄສທັດຂອງການພັດທະນາປະເທດ ຮອດປີ 2030 ໄວ້ດັ່ງນີ້:

ຮອດປີ 2030, ສປປລາວສ້າງໄດ້ບາດລ້ຽວໃໝ່ໃນການພັດທະນາໃຫ້ກາຍເປັນປະເທດກຳລັງພັດທະນາທີ່ ມີລາຍຮັບປານກາງສູງຕາມທິດເສດຖະກິດ-ສັງຄົມພູມປັນຍາ, ສີຂຽວ ແລະ ຍືນຍົງ,⁸ລາຍໄດ້ແຫ່ງຊາດສະເລ່ຍຕໍ່ ຫົວຄົນເພີ່ມຂຶ້ນຫຼາຍກວ່າ4 ເທົ່າຂອງປີ 2015,ມີອຸດສາຫະກຳເສົາຄໍ້າ ແລະ ໂຄງລ່າງພື້ນຖານເສດຖະກິດທີ່ເຂັ້ມ ແຂງສຳລັບການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະທັນສະໄໝ,ເສດຖະກິດຕະຫຼາດຕາມທິດສັງຄົມນິຍົມໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງ ປະຕິບັດຢ່າງເປັນລະບົບຫຼາຍຂຶ້ນ; ສັງຄົມມີຄວາມສະຫງົບສຸກ, ຍຸຕິທຳ, ມີປະຊາທິປະໄຕ ແລະສິວິໄລ, ປະຊາຊົນ ບັນດາເຜົ່າມີຄວາມສາມັກຄີເປັນປົກແຜ່ນ, ຄວາມແຕກຕ່າງດ້ານການພັດທະນາລະຫວ່າງຕົວເມືອງ ແລະ ຊົນນະບົດ, ຊັ້ນຄົນຕ່າງໆໃນສັງຄົມຖືກຫຍັບໃກ້ເຂົ້າຫາກັນ, ຄຸນນະພາບຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນໄດ້ຮັບ ການຍົກລະດັບສູງຂຶ້ນ,ຊັບພະຍາກອນມະນຸດໄດ້ຮັບການພັດທະນາມີຄຸນນະພາບເີ້ຂຶ້ນ, ປະຊາຊົນສາມາດເຂົ້າເຖິງ ການບໍລິການສັງຄົມທີ່ມີຄຸນນະພາບຢ່າງທົ່ວເຖິງ, ສິດທິຂອງພົນລະເມືອງມີການຮັບປະກັນດ້ວຍການຄຸ້ມຄອງລັດ ຕາມກົດໝາຍທີ່ສັກສິດ, ລະບອບການປົກຄອງຕາມທິດ 3 ສ້າງມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ; ສິ່ງແວດລ້ອມທຳມະຊາດໄດ້ ຮັບການປົກປັກຮັກສາ ແລະນຳໃຊ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ ແລະຍືນຍົງ; ລະບົບການເມືອງການປົກຄອງມີສະຖຽນລະ ພາບແລະເຂັ້ມແຂງ;ມີຄວາມສາມາດເຊື່ອມໂຍງ ແລະ ເຊື່ອມຈອດຢ່າງກວ້າງຂວາງແລະເລິກເຊິ່ງກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ.

⁷ຖ້າຫາກມູນຄ່າການລົງທຶນຂອງຕ່າງປະເທດ ແລະ ເງິນຊ່ວຍເຫຼືອເພື່ອການພັດທະນາທາງຫຼຸດລົງ 10% ຕໍ່ປີ ຕະຫຼອດໄລຍະແຕ່ສິກປີ 2015 ຫາ 2020 ຈະເຮັດໃຫ້ອັດຕາການຂະຫຍາຍຕົວຂອງເສດຖະກິດໂດຍລວມໃນແຕ່ລະປີຫຼຸດລົງສະເລ່ຍ 0,5%.

⁸ລວມຍອດລາຍຮັບປະຊາຊາດຕໍ່ຫົວຄົນ (GNI ຄິດໄລ່ແບບ Atlas) ຕ້ອງຢູ່ໃນລະຫວ່າງ 6.500-20.100 ໂດລາຕາມມາດຖານຂອງ ປະເທດລາຍຮັບປານກາງສູງ ຊຶ່ງຄາດຄະເນແລ້ວ ຮອດປີ 2030GNI ຂອງປະເທດເຮົາສະເລ່ຍຕໍ່ຫົວຄົນຢ່າງໜ້ອຍຕ້ອງບັນລຸໄດ້ 7.350 ໂດລາສະຫະລັດ, ເພີ່ມຂຶ້ນປະມານ 4 ຫາ 5 ເທົ່າ GNI ໃນປີ 2015.

2.3 ຍຸດທະສາດພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ໄລຍະ 10 ປີ (2016-2025):

ຍຸດທະສາດພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມໄລຍະ 10 ປີ (2016-2025) ແມ່ນຍຸດທະສາດບຸກທະລູ ເພື່ອພັດທະນາປະເທດໃຫ້ຫຼຸດພື້ນຈາກສະຖານະພາບຄວາມດ້ອຍພັດທະນາໃນປີ 2020 ແລະສືບຕໍ່ສູ້ຊົນຂ້າມຜ່ານ ຈາກສະຖານະພາບດັ່ງກ່າວໃຫ້ໄດ້ຢ່າງຂາດຕົວໃນປີ 2025 ຊຶ່ງຍຸດທະສາດນີ້ໄດ້ກຳນົດທິດທາງລວມ, ເປົ້າໝາຍ ແລະ ຄາດໝາຍລວມ ແລະ ບັນດາຍຸດທະສາດລະດັບຊາດທີ່ເປັນບຸລິມະສິດໄວ້ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

2.3.1 ທິດທາງລວມ:

- 1) ຈັດຕັ້ງຜັນຂະຫຍາຍມະຕິກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ຄັ້ງທີ X ແລະ XI ຂອງພັກ ໃຫ້ເປັນແຜນຍຸດທະສາດ ພັດທະນາເສດ ຖະກິດ-ສັງຄົມຕາມທິດສ້າງບາດກ້າວບຸກທະລູທັງ 4 ດ້ານໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ, ຮັບປະກັນສະ ຖຽນລະພາບທາງດ້ານການເມືອງໃຫ້ມີຄວາມໝັ້ນຄົງໜັກແໜ້ນ, ສັງຄົມມີຄວາມສະຫງົບສຸກ, ມີປະຊາ ທິປະໄຕ, ສິວິໄລແລະ ຍຸດຕິທຳ.
- 2) ຕັ້ງໜ້າ ແລະ ສູ້ຊົນປະຕິບັດບັນດາຄາດໝາຍຫຼຸດພື້ນອອກຈາກສະຖານະພາບດ້ອຍພັດທະນາ ໃນປີ 2020 (LDCs), ສ້າງພື້ນຖານໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ໝັ້ນທ່ຽງ ເພື່ອຫຼີກລ້ຽງຊຸມປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບປານກາງ, ປະຕິບັດບັນດາເປົ້າໝາຍການພັດທະນາ ຕາມທິດສີຂຽວ ແລະ ຍືນຍົງ(SDGs).
- 3) ພັດທະນາຢ່າງສົມສ່ວນລະຫວ່າງການພັດທະນາເສດຖະກິດ, ວັດທະນາທຳ-ສັງຄົມ, ພັດທະນາຊັບພະ ຍາກອນມະນຸດ ແລະ ປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ, ໂດຍຖືເອົາ:
 - ການພັດທະນາເສດຖະກິດເປັນໃຈກາງ: ໂດຍຊຸກຍູ້ໃຫ້ເສດຖະກິດມີການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ໝັ້ນທ່ຽງ, ມີຄຸນນະພາບຕາມທິດສີຂຽວ ແລະ ຍືນຍົງ; ຫັນປ່ຽນໂຄງປະກອບເສດຖະກິດໃຫ້ໄປ ຕາມທິດຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ, ໂດຍເນັ້ນໃສ່ການຜະລິດກະສິກຳເພື່ອຄ້ຳປະກັນ ສະບຽງອາຫານ, ການພັດທະນາຂະແໜງການ ແລະ ການຜະລິດທີ່ມີມູນຄ່າເພີ່ມສູງຂຶ້ນຕິດພັນກັບ ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການບໍລິການໂດຍສະເພາະອຸດສາຫະກຳໄຟຟ້າແລະປຸງແຕ່ງ, ບໍລິການທີ່ປິ່ນອ້ອມ ການທ່ອງທ່ຽວ, ຫັນເປັນເສດຖະກິດສັງຄົມພູມປັນຍາ; ຊຸກຍູ້ການພັດທະນາແລະ ນຳໃຊ້ ວິທະຍາສາດ-ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ກ້າວໜ້າ ແລະ ເປັນມິດກັບສິ່ງແວດລ້ອມເຂົ້າສູ່ການຜະລິດ; ນຳໃຊ້ທຳ ແຮງບົ່ມຊ້ອນທີ່ໄດ້ປຽບຂອງປະເທດ, ຂະແໜງການ ແລະ ເຂດແຄ້ວນຕິດພັນກັບກາລະໂອກາດຂອງ ພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ ໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນສູງສຸດ; ຕິດຕາມ ແລະ ຄຸ້ມຄອງເສດຖະກິດມະຫາພາກໃຫ້ ມີສະຖຽນລະພາບ, ເພີ່ມທະວີຄວາມສາມາດແຂ່ງຂັນຂອງວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍ-ກາງ ແລະ ສິ່ງ ເສີມການສ້າງ ແລະ ພັດທະນາຜູ້ປະກອບການໃໝ່; ສົ່ງເສີມການລະດົມແຫຼ່ງທຶນຈາກທຸກພາກສ່ວນ ເສດຖະກິດເຂົ້າສູ່ການພັດທະນາ.
 - ການພັດທະນາວັດທະນາທຳ-ສັງຄົມເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການພັດທະນາ: ໂດຍສຸມໃສ່ແກ້ໄຂຄວາມທຸກ ຍາກຂອງປະຊາຊົນໃຫ້ດີຂຶ້ນເທື່ອລະກ້າວ, ປົກປັກຮັກສາ ແລະ ສົ່ງເສີມວັດທະນະທຳອັນດີງາມຂອງ ຊາດ ສົມທົບກັບວັດທະນະທຳອັນຍອດຍິ່ງຂອງສາກົນ; ພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດໃຫ້ໄດ້ທັງ ດ້ານປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ ໂດຍສຸມໃສ່ພັດທະນາຂະແໜງການສຶກສາ, ສາທາລະນະສຸກ ແລະ ແຮງງານ ເພື່ອແນໃສ່ສ້າງນັກວິທະຍາສາດ, ນັກຄົ້ນຄວ້າ, ນັກຊ່ຽວຊານ, ນັກວິຊາການ ແລະ ແຮງ ງານສີມືໃນດ້ານຕ່າງໆ; ຫຼຸດຜ່ອນອັດຕາການຕາຍຂອງແມ່ ແລະ ເດັກນ້ອຍ, ຍົກລະດັບອາຍຸຍືນ ສະເລ່ຍຂອງປະຊາຊົນໃຫ້ສູງຂຶ້ນ ດ້ວຍການພັດທະນາຂະແໜງສະຫວັດດີການສັງຄົມໃຫ້ດີຂຶ້ນ, ຂະຫຍາຍລະບົບປົກປ້ອງທາງສັງຄົມໃຫ້ກວ້າງຂວາງກວ່າເກົ່າ, ເພີ່ມທະວີຄວາມຍຸຕິທຳຂອງສັງຄົມ, ຄວາມສະເໝີພາບບົດບາດຍິງ-ຊາຍ ແລະ ປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າໃຫ້ສູງຂຶ້ນ.

- ການປົກປັກຮັກສາສະພາບແວດລ້ອມເປັນສິ່ງຈຳເປັນ: ໂດຍສຸມໃສ່ປົກປັກຮັກສາ ແລະ ພື້ນຟູສະພາບແວດລ້ອມທຳມະຊາດໃຫ້ມີຄວາມຍືນຍົງ ແລະ ເປັນສີຂຽວ, ພັດທະນາກິນໄກຮັບມືກັບການປ່ຽນແປງຂອງດິນຟ້າອາກາດ, ຮັບປະກັນການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດໃຫ້ເກີດປະໂຫຍດສູງສຸດ, ມີຄວາມໝັ້ນຄົງ-ຍືນຍົງ.
- 4) ຮັບປະກັນຄວາມສະຫງົບ ແລະ ຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍຂອງສັງຄົມ,ພັດທະນາການປົກຄອງ ແລະ ລະບອບລະບຽບການບໍລິຫານລັດດ້ວຍກົດໝາຍໃຫ້ມີຄວາມສັກສິດ; ຫັນບັນດາກະຊວງ-ອົງການຂັ້ນສູນກາງ ໃຫ້ປະຕິບັດພາລະບົດບາດຄຸ້ມຄອງມະຫາພາກເປັນຕົ້ນຕໍ ແລະ ເພີ່ມຄວາມຮັບຜິດຊອບໃຫ້ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນຫຼາຍຂຶ້ນຕາມທິດ 3 ສ້າງ ໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ, ໜັກແໜ້ນ ແລະ ຍືນຍົງ-ຕໍ່ເນື່ອງ.
- 5) ເພີ່ມທະວີການຮ່ວມມື, ການເຊື່ອມໂຍງ ແລະ ເຊື່ອມຈອດກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ, ຫັນປະເທດໃຫ້ເປັນໃຈກາງເຊື່ອມຕໍ່ ແລະ ການບໍລິການຜ່ານຂອງພາກພື້ນໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນສູງສຸດ, ເຂົ້າຮ່ວມຂະບວນການເຄື່ອນໄຫວຂອງສາກົນຢ່າງເປັນເຈົ້າການຕາມແນວທາງການຕ່າງປະເທດຂອງພັກ ແລະ ນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານ, ເພີ່ມທະວີຄວາມສາມາດແກ່ງແຍ່ງແຂ່ງຂັນ, ໝູນໃຊ້ກາລະໂອກາດຂອງຕະຫຼາດປະເທດອ້ອມຂ້າງ.

2.3.2 ເປົ້າໝາຍ ແລະ ຄາດໝາຍລວມຂອງຍຸດທະສາດຮອດປີ 2025:

- 1) ຮັກສາສະຖຽນລະພາບທາງດ້ານການເມືອງໃຫ້ໜັກແໜ້ນບົນພື້ນຖານການສືບຕໍ່ປັບປຸງບຸລະນະລະບອບປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນທີ່ມີພັກປະຊາຊົນປະຕິວັດລາວເປັນແຖນນຳໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ, ໝັ້ນຄົງ ແລະ ມີປະຊາທິປະໄຕ; ມີຄວາມສາມາດຄຸ້ມຄອງເປັນປົກແຜ່ນພາຍໃນຊາດຢ່າງໜັກແໜ້ນ; ສັງຄົມມີຄວາມສະຫງົບ,ມີຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍ ແລະ ຍຸຕິທຳ;
- 2) ພັດທະນາປະເທດສຳລັບໄລຍະຂ້າມຜ່ານການຫຼຸດພື້ນອອກຈາກສະຖານະພາບຄວາມດ້ອຍພັດທະນາໃຫ້ໄດ້ຢ່າງໜັກແໜ້ນໃນປີ 2025 (LDCs); ສູ້ຊົນປະຕິບັດບັນດາເປົ້າໝາຍການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ (SDGs) ໃຫ້ມີຄວາມຄືບໜ້າເພື່ອສາມາດບັນລຸໄດ້ໃນປີ 2030.
- 3) ຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນຂະຫຍາຍຕົວສະເລ່ຍບໍ່ຫຼຸດ 7,5%ຕໍ່ປີ, ຮອດປີ 2025 ລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນຕໍ່ຫົວຄົນໃຫ້ບັນລຸໄດ້ຫຼາຍກວ່າ 2 ເທົ່າຕົວທຽບກັບປີ2015;
- 4) ຫຼຸດຜ່ອນອັດຕາຄວາມທຸກຍາກຂອງປະຊາຊົນໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບບໍ່ເກີນ 5%; ສ້າງຄອບຄົວພັດທະນາໃຫ້ໄດ້ຫຼາຍກວ່າ 60%ຂອງຈຳນວນຄອບຄົວທັງໝົດ; ສ້າງບ້ານພັດທະນາໃຫ້ໄດ້ຫຼາຍກວ່າ 70%ຂອງຈຳນວນບ້ານທັງໝົດໃນທົ່ວປະເທດ;
- 5) ຊັບພະຍາກອນມະນຸດໄດ້ຮັບການພັດທະນາດີຂຶ້ນ ⁹ , ພົນລະເມືອງລາວໃນເກນອາຍຸໄດ້ຮັບການສຶກສາພື້ນຖານຂັ້ນມັດທະຍົມຕົ້ນ.ປະຊາຊົນໄດ້ຮັບການບໍລິການດ້ານສາທາລະນະສຸກທີ່ມີຄຸນນະພາບຢ່າງທົ່ວເຖິງ ແລະ ມີອາຍຸຍືນສະເລ່ຍສູງກວ່າ 73 ປີ. ວຽກງານງານກິລາໄດ້ຮັບການພັດທະນາກ້າວສູ່ລະດັບສາກົນ ແລະ ຫັນບາງປະເພດກິລາທີ່ມີທ່າແຮງໃຫ້ເປັນກິລາອາຊີບ.ພົນລະເມືອງໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນລະບົບການປົກປ້ອງທາງສັງຄົມຢ່າງກວ້າງຂວາງ, ກຳລັງແຮງງານໄດ້ຮັບການພັດທະນາທັງດ້ານປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ ສາມາດຕອບສະໜອງໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດແຮງງານ. ສ້າງນັກຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດໃຫ້ໄດ້ຫຼາຍກວ່າ 11 ຄົນຕໍ່ປະຊາກອນ 10 ພັນຄົນ, ສ້າງໃຫ້ໄດ້ບັນດາສະຖາບັນຄົ້ນຄວ້າ, ສູນຝຶກອົບຮົມ, ສູນຖ່າຍຖອດເຕັກໂນໂລຊີ, ສູນບໍລິການວິທະຍາສາດ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີ ແລະ ຫ້ອງທົດລອງທີ່ເຫັນວ່າມີຄວາມຈຳເປັນ.

⁹ຮອດປີ 2025ຄາດວ່າພົນລະເມືອງລາວຈະມີປະມານ 7,67 ລ້ານຄົນ ແລະ ມີກຳລັງແຮງງານທັງໝົດປະມານ4,7 ລ້ານຄົນ (ອີງຕາມທ່າອ່ຽງການຂະຫຍາຍຕົວຂອງກຳລັງແຮງງານໃນເກນອາຍຸເຮັດວຽກ(15-60 ປີ).

- 6) ປົກປັກຮັກສາແລະຟື້ນຟູເນື້ອທີ່ປ່າໄມ້ປົກຫຸ້ມໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບບໍ່ຫຼຸດ 70% ຂອງເນື້ອທີ່ທົ່ວປະເທດ(ນັບທັງພື້ນທີ່ປູກຕົ້ນໄມ້ອຸດສາຫະກຳຍາວນານ).
- 7) ສປປລາວມີເພື່ອນມິດສາກົນຢ່າງກວ້າງຂວາງ, ມີຄວາມສາມາດແກ່ງແຍ່ງແຂ່ງຂັນ ໃນເຄືອຂ່າຍການຜະລິດແລະ ສາມາດເຂົ້າຮ່ວມໃນຂະບວນວິວັດແຫ່ງການເຊື່ອມໂຍງເສດຖະກິດຂອງພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນຢ່າງຕັ້ງໜ້າ;ເປັນເຈົ້າການການປະກອບສ່ວນໃນພາລະກິດສັນຕິພາບ, ມິດຕະພາບ ແລະການຮ່ວມມືພັດທະນາໃນພາກພື້ນ ແລະ ໃນໂລກ.

2.3.3 ບັນດາຍຸດທະສາດລະດັບຊາດຂອງການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມໄລຍະ 10 ປີ (2016-2025):

ເພື່ອຜັນຂະຫຍາຍບັນດາທິດທາງ, ເປົ້າໝາຍ ແລະຄາດໝາຍສູ່ຊົນຂ້າງເທິງນັ້ນພວກເຮົາຈະໄດ້ສຸມໃສ່ປະຕິບັດ 7 ຍຸດທະສາດລະດັບຊາດດັ່ງນີ້:

3.3.3.1 ຍຸດທະສາດການພັດທະນາເສດຖະກິດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຕາມທິດທີ່ມີຄຸນນະພາບ, ສົມດຸນ, ຍືນຍົງແລະ ສີຂຽວ

1. ເປົ້າໝາຍ:

- 1) ເສດຖະກິດຂະຫຍາຍຕົວຕໍ່ເນື່ອງແລະໝັ້ນທ່ຽງດ້ວຍຈັງຫວະສະເລ່ຍ 7,5%ຕໍ່ປີ;
- 2) ເສດຖະກິດມະຫາພາກມີສະຖຽນລະພາບ ແລະ ມີຄວາມໝັ້ນທ່ຽງ;
- 3) ຄວາມທຸກຍາກສືບຕໍ່ຫຼຸດລົງ, ຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນໃຫ້ດີຂຶ້ນ;
- 4) ສາມາດຮັບປະກັນການຜະລິດສະບຽງອາຫານໃຫ້ພຽງພໍກັບຄວາມຕ້ອງການພາຍໃນ ແລະ ເປັນສິນຄ້າສົ່ງອອກຈຳນວນໜຶ່ງ;
- 5) ມີການຈັດສັນເຂດການພັດທະນາດ້ານຕ່າງໆຢ່າງເປັນລະບົບ.

2. ວຽກງານຈຸດສຸມ:

- 1) ສຸມໃສ່ການຄຸ້ມຄອງແລະນຳໃຊ້ນະໂຍບາຍເສດຖະກິດມະຫາພາກຢ່າງເໝາະສົມເພື່ອຮັກສາສະຖຽນລະພາບທາງດ້ານເສດຖະກິດມະຫາພາກ, ສ້າງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ດີຕໍ່ການຜະລິດແລະດຳເນີນທຸລະກິດ;
- 2) ສຸມໃສ່ພັດທະນາຂະແໜງທີ່ມີທ່າແຮງບົ່ມຊ້ອນ ແລະ ກາລະໂອກາດໄດ້ປຽບຢູ່ພາຍໃນ, ພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ ດ້ວຍການຊຸກຍູ້ການລົງທຶນຂອງທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດເຂົ້າໃນການກໍ່ສ້າງໂຄງການໃຫຍ່ລະດັບຊາດຈຳນວນໜຶ່ງ ເພື່ອເປັນເສົາຄໍ້າ ແລະ ເປັນຕົວຂັບເຄື່ອນເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດໃຫ້ຂະຫຍາຍໂຕໄວ, ໃຫ້ສາມາດສ້າງລາຍຮັບງົບປະມານພາຍໃນໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນເປັນຕົ້ນແມ່ນສຸມໃສ່ພັດທະນາບັນດາໂຄງການເຂື່ອນໄຟຟ້າ, ໂຄງການທາງລົດໄຟ, ໂຄງການພັດທະນາເຂດອຸດສາຫະກຳ,ເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ສະເພາະ. ພ້ອມກັນນັ້ນ, ກໍຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມການພັດທະນາຂະແໜງການທີ່ຂະຫຍາຍຕົວປານກາງ ແລະ ຕໍ່າ ໃຫ້ມີຄວາມຍືນຍົງໄປພ້ອມໆກັນ ເປັນຕົ້ນແມ່ນການບໍລິການທ່ອງທ່ຽວ, ການບໍລິການຜ່ານຂອງພາກພື້ນ; ແລະ ການຜະລິດກະສິກຳໃຫ້ມີມູນຄ່າເພີ່ມສູງຂຶ້ນ ໂດຍຜ່ານການຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດ ໂດຍສະເພາະບັນດາວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍ-ຂະໜາດກາງ ແລະ ການຜະລິດຂອງປະຊາຊົນ.ຮັບປະກັນການຊຸດຄື້ນ ແລະ ນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດຢ່າງຮອບຄອບ, ມີປະສິດທິພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນ, ມີຄວາມໝັ້ນຄົງ-ຍືນຍົງ ແລະ ຍຸຕິທຳ ເພື່ອໃຫ້ເກີດຜົນປະໂຫຍດສູງສຸດແກ່ປະເທດຊາດ;
- 3) ກຳນົດໂຄງການຜະລິດທີ່ເປັນບຸລິມະສິດ, ຈັດສັນເຂດການຜະລິດຕາມເຂດແຄວ້ນຢ່າງຈະແຈ້ງ, ມີຈຸດສຸມ ແລະ ມີຄວາມສົມສ່ວນ, ສອດຄ່ອງກັບຈຸດພິເສດ ແລະ ທ່າແຮງຂອງແຕ່ລະບ່ອນ ເພື່ອເປັນບ່ອນທຳມາຫາກິນ ແລະ ເປັນເຂດການຜະລິດທີ່ຍືນຍົງຂອງປະຊາຊົນ;

- 4) ສຸມໃສ່ການພັດທະນາຊຸມນະບົດຮອບດ້ານ ແລະ ສ້າງກົນໄກເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງທົ່ວເຖິງໃນການພັດທະນາ ເພື່ອຮັບປະກັນຜົນປະໂຫຍດຂອງການຂະຫຍາຍຕົວຂອງເສດຖະກິດເຂົ້າສູ່ປະຊາຊົນຢ່າງທົ່ວເຖິງ.
- 5) ສຸມໃສ່ລະດົມ ແລະ ພັດທະນາບັນດາປັດໄຈສະໜັບສະໜູນທີ່ຈຳເປັນເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງການພັດທະນາເປັນຕົ້ນແມ່ນແຫຼ່ງທຶນ, ແຮງງານ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີ; ຍົກສູງປະສິດທິພາບຂອງການຜະລິດ ແລະ ຄຸນນະພາບຂອງຜົນຜະລິດໃຫ້ສູງຂຶ້ນ ເພື່ອຮັບປະກັນການຄ້າປະກັນສະບຽງອາຫານໃຫ້ພຽງພໍກັບຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ມີສ່ວນເຫຼືອໄວ້ເປັນສິນຄ້າ.
- 6) ສຸມໃສ່ຈັດສັນເຂດການພັດທະນາໃຫ້ມີຄວາມສົມສ່ວນ ແລະ ເປັນລະບົບເປັນຕົ້ນແມ່ນ: ເຂດກະສິກຳ, ເຂດປ່າໄມ້ປະເພດຕ່າງໆ, ເຂດແຫຼ່ງນ້ຳ, ເຂດອຸດສາຫະກຳ, ເຂດຕົວເມືອງທີ່ພັກອາໄສ, ໂຄງລ່າງພື້ນຖານ, ອື່ນໆຕາມຄວາມເໝາະສົມ.

2.3.3.2 ຍຸດທະສາດເພື່ອບັນລຸບັນດາເປົ້າໝາຍຫຼຸດພື້ນຈາກສະຖານະພາບຄວາມດ້ອຍພັດທະນາ (LDCs) ໃນປີ 2020 ແລະ ປະຕິບັດເປົ້າໝາຍການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ (SDGs)

1. ເປົ້າໝາຍ:

- 1) ສຸມໃສ່ປະຕິບັດເປົ້າໝາຍຫຼຸດພື້ນຈາກສະຖານະພາບຄວາມດ້ອຍພັດທະນາ (LDCs) ໂດຍສະເພາະແມ່ນເປົ້າໝາຍລາຍໄດ້ແຫ່ງຊາດຕໍ່ຫົວຄົນ (GNI), ດັດຊະນີຊັບສິນມະນຸດ (HAI) ແລະ ດັດຊະນີຄວາມບອບບາງຂອງເສດຖະກິດ (EVI).
- 2) ສຸມໃສ່ປະຕິບັດບັນດາເປົ້າໝາຍການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ (SDGs)¹⁰ ໃຫ້ມີຄວາມຄືບໜ້າ.

2. ວຽກງານຈຸດສຸມ:

- 1) ສຸມໃສ່ປະຕິບັດບັນດາເງື່ອນໄຂເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍຫຼຸດພື້ນຈາກສະຖານະພາບຄວາມດ້ອຍພັດທະນາ (LDCs) ໂດຍສຸມໃສ່ຈັດຕັ້ງຜັນຂະຫຍາຍແລະປະຕິບັດຖະແຫຼງການ ແລະ ແຜນງານອິສແຕນບຸນສຳລັບປະເທດດ້ອຍພັດທະນາໃນໄລຍະ 2016-2020 ໂດຍສຸມໃສ່ 8 ວຽກບຸລິມະສິດຄື: 1) ສຸມໃສ່ພັດທະນາຄວາມສາມາດ ເພື່ອຍົກສູງສະມັດຕະພາບເປັນຕົ້ນແມ່ນ: ໂຄງລ່າງພື້ນຖານ, ພະລັງງານ, ວິທະຍາສາດ-ເຕັກໂນໂລຊີ ແລະ ນະວັດຕະກຳ, ການພັດທະນາພາກເອກະຊົນ; 2) ພັດທະນາຂະແໜງກະສິກຳ, ການຄ້າປະກັນສະບຽງອາຫານ ແລະ ການພັດທະນາຊຸມນະບົດ; 3) ພັດທະນາການຄ້າຕ່າງປະເທດໃຫ້ໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນ; 4) ຜະລິດສິນຄ້າ ແລະ ການບໍລິການໃຫ້ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍຂຶ້ນ; 5) ພັດທະນາຂະແໜງສັງຄົມ ແລະ ຊັບພະຍາກອນມະນຸດ, ໂດຍສະເພາະການສຶກສາ, ການຝຶກອົບຮົມ, ປະຊາກອນຊາວໜຸ່ມ, ບົດບາດຍິງຊາຍ, ແມ່ຍິງ, ການປະກັນສັງຄົມ ແລະ ການກິນດື່ມສະອາດ ໂດຍສະເພາະແມ່ນນ້ຳກິນ-ນ້ຳໃຊ້ຖືກຫຼັກອະນາໄມ, 6) ແກ້ໄຂບັນຫາວິກິດການ ແລະ ສິ່ງທ້າທາຍຕ່າງໆເປັນຕົ້ນແມ່ນວິກິດການທາງດ້ານເສດຖະກິດແບບກະທັນຫັນ, ການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ ແລະ ໄພພິບັດທາງທຳມະຊາດ; 7) ການຈັດຫາແຫຼ່ງທຶນສຳລັບການພັດທະນາ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມຍົກລະດັບຂີດຄວາມສາມາດ; 8) ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງລະບົບການບໍລິຫານ-ການປົກຄອງໃນທຸກລະດັບ.
- 2) ສຸມໃສ່ ແລະ ໃຫ້ບຸລິມະສິດແກ່ວຽກງານການພັດທະນາຂອງຂະແໜງການຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການປະຕິບັດທຸກເປົ້າໝາຍການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ (SDGs) ໂດຍສະເພາະແມ່ນເປົ້າໝາຍທີ 2, 3 ແລະ 4 ທີ່ໄດ້ເຊື່ອມສານເອົາເປົ້າໝາຍ MDGs ທີ່ເຮົາບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ໃນປີ 2015 ເຂົ້າໄວ້ນຳເຊັ່ນ: ເປົ້າໝາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຂາດສານອາຫານ, ອັດຕາການເຂົ້າຮຽນຊັ້ນປະຖົມສຸດທິ, ອັດຕາການຕາຍຂອງແມ່ ແລະ ອັດຕາການຕາຍຂອງເດັກອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 5 ປີ ເປັນຕົ້ນ. ນອກຈາກນີ້ ຍັງສືບຕໍ່ປະຕິບັດ

¹⁰ ຊຶ່ງລວມເຖິງບັນດາເປົ້າໝາຍ MDGs ທີ່ຍັງບໍ່ທັນບັນລຸໄດ້ໃນປີ 2015 ທີ່ໄດ້ເຊື່ອມສານເຂົ້າໃນເປົ້າໝາຍ SDGs ແລ້ວ.

ເປົ້າໝາຍMDGs ອື່ນໆທີ່ຍັງບໍ່ທັນບັນລຸເຊັ່ນ: ອັດສະວະນີທີ່ການເກັບກູ້ລະເບີດທີ່ຍັງບໍ່ທັນແຕກເປັນຕົ້ນ.

- 3) ສຸມໃສ່ລະດົມບັນດາແຫຼ່ງທຶນ ແລະ ເພີ່ມທະວີການຮ່ວມມືກັບຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາ ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບັນດາໂຄງການບຸລິມະສິດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການບັນລຸໄດ້ບັນດາເປົ້າໝາຍດັ່ງກ່າວ.

2.3.3.3 ຍຸດທະສາດວ່າດ້ວຍການພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດ

1. **ເປົ້າໝາຍ:** ໃສ່ພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດ ເພື່ອຍົກສູງຄຸນນະພາບຊີວິດຂອງປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າໂດຍເລັ່ງໃສ່ 3 ດ້ານຄື:

- 1) **ດ້ານຄຸນສົມບັດສິນທຳປະຕິວັດ:** ມີຄຸນທາດການເມືອງດີ, ເປັນຄົນຊື່ສັດບໍລິສຸດ, ມີຄວາມມານະອິດທິນສູງ, ມີກິລິຍາມາລະຍາດດີ, ມີຄວາມສາມັກຄີ, ມີນ້ຳໃຈເສຍສະຫຼະ, ມີແບບແຜນການດຳລົງຊີວິດຢ່າງປະຫຍັດມັດທະຍັດ, ມີຄວາມຈົ່ງຮັກພັກດີຕໍ່ປະເທດຊາດບ້ານເມືອງ ແລະ ມີອຸດົມການສັງຄົມນິຍົມ.
- 2) **ດ້ານສະຕິປັນຍາແລະທັກສະ:** ເປັນຄົນສະຫຼາດ, ຫຼັກແຫຼມ, ມີຫົວຄິດປະດິດສ້າງແລະວິທະຍາສາດ, ມີພັກໄຫວດີ, ມີຄວາມຮູ້, ຄວາມສາມາດ ແລະ ສິມີແຮງງານທີ່ສອດຄ່ອງກັບການພັດທະນາ, ຮັກການຮຽນຮູ້ຕະຫຼາດຊີວິດ, ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບສູງ ແລະ ລະບຽບວິໄນໃນການອອກແຮງງານ.
- 3) **ດ້ານສຸຂະພາບ ແລະ ຮ່າງກາຍ:** ເປັນຄົນມີສຸຂະພາບ ແລະ ພາລານາໄມດີ, ມີໂພສະນາການດີ, ຮ່າງກາຍສົມບູນ ແລະ ອາຍຸຍືນຍາວ.

2. ວຽກງານຈຸດສຸມ:

ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍດັ່ງກ່າວ ຍຸດທະສາດພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດສຸມໃສ່: (1) ການສຶກສາອົບຮົມດ້ານການເມືອງ-ແນວຄິດ ແລະ ດ້ານຄຸນສົມບັດສິນທຳປະຕິວັດໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນຮັບຮັບຮູ້, ເຂົ້າໃຈແລະນຳໄປປະຕິບັດໃນວິທີການດຳລົງຊີວິດຂອງຕົນຢ່າງເຄັ່ງຄັດ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າກາຍເປັນຄົນດີ, ມີຄຸນນະທຳ, ຈົ່ງຮັກພັກດີຕໍ່ປະເທດຊາດບ້ານເມືອງ, ມີອຸດົມການສັງຄົມນິຍົມ; (2) ເພີ່ມທະວີການກໍ່ສ້າງແລະຄຸ້ມຄອງພະນັກງານ, ຍົກລະດັບຄວາມສາມາດຂອງພະນັກງານນຳພາຄຸ້ມຄອງຕາມສາຍຕຳແໜ່ງບໍລິຫານ ແລະ ພະນັກງານບໍລິຫານ ໃຫ້ມີປະສິດທິພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນສູງ ແລະ ປັບປຸງລະບົບຄ່າຕອບແທນ, ນະໂຍບາຍ ແລະ ສະຫວັດດີການຕ່າງໆ ຕໍ່ພະນັກງານ-ລັດຖະກອນຢ່າງເໝາະສົມ; (3) ປັບປຸງແລະປະຕິຮູບລະບົບການສຶກສາເນັ້ນໃສ່ການປັບປຸງຫຼັກສູດການຮຽນການສອນ, ການພັດທະນາສິມີແຮງງານທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຜູ້ປະກອບການ, ຂະແໜງການເສດຖະກິດຕ່າງໆ ແລະ ສະຖາບັນການສຶກສາໃນພາກພື້ນ, ສະໜອງພື້ນຖານໂຄງລ່າງທີ່ຈຳເປັນເພື່ອຮັບໃຊ້ການຮຽນ-ການສອນ; ຂະຫຍາຍອັດຕາການປົກຄຸມຂອງຕາໜ່າງການສຶກສາແລະການພັດທະນາສິມີແຮງງານໂດຍເລັ່ງໃສ່ໄວໜຸ່ມ, ແມ່ຍິງແລະປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າຜູ້ດ້ອຍໂອກາດ ແລະ ຂະຫຍາຍການສຶກສາຂອງເດັກກ່ອນໄວຮຽນ ໃຫ້ກວ້າງຂວາງ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນສູງ ເອົາໃຈໃສ່ພິເສດການລົງທຶນໃສ່ເດັກຜູ້ດ້ອຍໂອກາດຢູ່ຊົນນະບົດ ແລະ ເດັກນ້ອຍທີ່ມີພອນສະຫວັນຈາກກຸ່ມປະຊາກອນທີ່ດ້ອຍໂອກາດ; (4) ສົ່ງເສີມສຸຂະພາບ ແລະ ພາລານາໄມສົມບູນໃຫ້ທົ່ວປວງຊົນ ໂດຍສຸມໃສ່ການປຸກລະດົມການເຂົ້າຮ່ວມໃນວຽກງານຮັກສາສຸຂະພາບ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ວຽກງານດັ່ງກ່າວເປັນວຽກງານຂອງປວງຊົນ, ເອົາໃຈໃສ່ວຽກງານໂພສະນາການທີ່ເພື່ອແກ້ບັນຫາການຂອດແລະການຂາດສານອາຫານຂອງເດັກນ້ອຍ; ປັບປຸງໂຄງລ່າງດ້ານການບໍລິການສາທາລະນະສຸກ; ສ້າງແລະ ຍົກລະດັບພະນັກງານແລະຊ່ຽວຊານຂອງວຽກງານຮັກສາສຸຂະພາບ; ສົ່ງເສີມການຫຼິ້ນກິລາເພື່ອສຸຂະພາບ; (5) ສ້າງສິມີແຮງງານ, ດຸນດ່ຽງແຮງງານຕາມກົນໄກຕະຫຼາດ ແລະ ຍົກປະສິດທິພາບຂອງແຮງງານໃຫ້ມີປະສິດທະພາບ, ປະສິດທິຜົນ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ໃຊ້ແຮງງານ; (6) ສຸມ

ໃສ່ເຜີຍແຜ່, ສົ່ງເສີມ ແລະ ຍົກສູງຄຸນຄ່າທາງດ້ານວັດທະນະທຳໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນ.ນອກຈາກນີ້, ຕ້ອງສຸມໃສ່ພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດໃນດ້ານອື່ນໆທີ່ພົວພັນກັບຫຼາຍຂະແໜງການເຊັ່ນ: ການປົກປ້ອງປະຊາກອນຈາກຄວາມສ່ຽງທີ່ຮ້າຍແຮງຕ່າງໆ, ການສ້າງຄວາມສະເໝີພາບບົດບາດຍິງຊາຍ, ການປະຕິບັດພັນທະຕ່າງໆໃນກອບການຮ່ວມມືກັບພາກພື້ນແລະສາກົນ.

2.3.3.4 ຍຸດທະສາດການປົກປັກຮັກສາແລະນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດແບບຍືນຍົງ,ມີປະສິດທິຜົນແລະຕາມທິດຫັນເປັນສີຂຽວ:

1. ເປົ້າໝາຍ:

- 1) ພັດທະນາແລະປົກປັກຮັກສາແຫຼ່ງຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດເປັນຕົ້ນແມ່ນ: ທີ່ດິນ,ປ່າໄມ້,ແຮ່ທາດ, ແຫຼ່ງນ້ຳ,ອາກາດ ໃຫ້ມີການນຳໃຊ້ໃຫ້ເກີດປະໂຫຍດສູງສຸດ, ມີຄວາມຍືນຍົງ, ໝັ້ນຄົງ, ຍຸຕິທຳແລະໄປຕາມທິດສີຂຽວ;
- 2) ຮັບປະກັນການບັນເທົາ,ຮັບມືແລະປັບຕົວເຂົ້າກັບສະພາບການປ່ຽນແປງຂອງດິນຟ້າອາກາດທີ່ສູງຂຶ້ນ.

2. ວຽກງານຈຸດສຸມ:

- 1) ສຸມໃສ່ຄົ້ນຄວ້າບັນດານິຕິກຳແລະແຜນແມ່ບົດທີ່ຈຳເປັນກ່ຽວກັບການປົກປັກຮັກສາແລະນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດຂອງຊາດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບທີ່ດິນ, ປ່າໄມ້, ແຮ່ທາດ, ແຫຼ່ງນ້ຳ ແລະອາກາດເປັນຕົ້ນແມ່ນນິຕິກຳແລະແຜນແມ່ບົດກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ທີ່ດິນກະສິກຳ, ການນຳໃຊ້ແຫຼ່ງນ້ຳແບບປອດສານພິດ,ເປັນມິດກັບສິ່ງແວດລ້ອມ, ການຮັກສາອາກາດໃຫ້ສົດຊື່ນແລະສະອາດ ເປັນຕົ້ນ;
- 2) ພັດທະນາອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງວັດຖຸດິບຈາກຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດເພື່ອສ້າງມູນຄ່າເພີ່ມໃຫ້ໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນເປັນຕົ້ນແມ່ນອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງໄມ້,ປຸງແຕ່ງແຮ່ທາດ,ປຸງແຕ່ງນ້ຳສະອາດ...ເພື່ອເປັນສິນຄ້າສຳລັບຊົມໃຊ້ພາຍໃນແລະສົ່ງອອກ.
- 3) ພັດທະນາແລະນຳໃຊ້ພະລັງງານທົດແທນ ແລະ ສຸມໃສ່ສ້າງຄວາມຫຼາກຫຼາຍໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາຂະແໜງການເສດຖະກິດທີ່ນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດໜ້ອຍທີ່ສຸດເພື່ອສ້າງແຫຼ່ງລາຍໄດ້ທົດແທນຈາກຂະແໜງຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດທີ່ນັບມື້ຈະປົກແຫ້ງໄປເປັນຕົ້ນແມ່ນສົ່ງເສີມການປູກແລະນຳໃຊ້ໄມ້ປູກແທນໄມ້ທຳມະຊາດ,ພັດທະນາກະສິກຳປອດສານພິດ,ພັດທະນາຂະແໜງບໍລິການ ເປັນຕົ້ນແມ່ນທ່ອງທ່ຽວແລະການບໍລິການປິ່ນອ້ອມການທ່ອງທ່ຽວໃຫ້ກວມເອົາສ່ວນຢູ່ໃນລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນຫຼາຍຂຶ້ນ.
- 4) ສ້າງລະບົບການຄຸ້ມຄອງ, ກວດກາ ແລະ ປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມແລະສັງຄົມໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ;
- 5) ປັບປຸງກົງຈັກການຈັດຕັ້ງ, ເຄືອຂ່າຍການປະສານງານ ແລະ ຂີດຄວາມສາມາດຂອງໜ່ວຍງານຄຸ້ມຄອງໄພພິບັດແຫ່ງຊາດ.

2.3.3.5 ຍຸດທະສາດວ່າດ້ວຍການເພີ່ມທະວີຄວາມສັກສິດຂອງລະບົບການປົກຄອງດ້ວຍກົດໝາຍຂອງລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນ

1. ເປົ້າໝາຍ:

- 1) ປັບປຸງ ແລະ ພັດທະນາລະບົບກົງຈັກການປົກຄອງ, ການບໍລິຫານລັດດ້ວຍລັດຖະທຳມະນູນ ແລະ ກົດໝາຍເປັນຕົ້ນແມ່ນອົງການຕິບັດຍັດ, ອົງການບໍລິຫານ, ອົງການຕຸລາການໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ ແລະມີປະສິດທິພາບສູງຂຶ້ນ;
- 2) ປັບປຸງບັນດາອົງການໃນລະບົບອຳນາດລັດໃຫ້ສົມບູນຕາມທິດ 3 ສ້າງ, ສອດຄ່ອງກັບຍຸດທະສາດການປົກຄອງຂອງປະເທດ;
- 3) ປັບປຸງບັນດານິຕິກຳ, ນະໂຍບາຍ ແລະ ລະບຽບການຕ່າງໆໃຫ້ຄົບຖ້ວນ, ຮັດກຸມແລະ ຈະແຈ້ງ;

- 4) ກົນໄກການປະສານງານລະຫວ່າງສາຍຂວາງ ແລະ ສາຍຕັ້ງໄດ້ຮັບການປັບປຸງໃຫ້ກົມກຽວກັນ.

2. ວຽກງານຈຸດສຸມ:

- 1) ສຸມໃສ່ຄົ້ນຄວ້າສ້າງ ແລະ ປັບປຸງກົດໝາຍແລະນິຕິກຳໃຫ້ຄົບຖ້ວນ, ສອດຄ່ອງກັບສະພາບ ແລະ ເງື່ອນໄຂຕົວຈິງຂອງປະເທດ ທັງສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້ຢ່າງມີຜົນສັກສິດສູງ, ສ້າງ ແລະ ປັບປຸງລະບອບລະບຽບການບໍລິຫານລັດໃຫ້ສະດວກ ເພື່ອອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ແລະ ການດຳລົງຊີວິດຂອງປະຊາຊົນ;
- 2) ກຳນົດພາລະບົດບາດຂອງແຕ່ລະອົງການລັດໃຫ້ຈະແຈ້ງແລະ ຊັດເຈນໄປພ້ອມກັບການເພີ່ມທະວີຄວາມສັກສິດ, ຄວາມມີປະສິດທິພາບແລະມີຄວາມໂປ່ງໃສໃນການຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານລັດ, ແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງລະຫວ່າງສູນກາງກັບທ້ອງຖິ່ນຕາມທິດ 3 ສ້າງໃຫ້ເປັນລະບົບຫຼາຍຂັ້ນ ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍຄວາມຮັບຜິດຊອບ, ຄວາມຕັ້ງໜ້າເປັນເຈົ້າການຂອງທ້ອງຖິ່ນ;
- 6) ເຊີດຊູບົດບາດຂອງສະພາແຫ່ງຊາດໃນຖານະເປັນອົງການຕົວແທນແຫ່ງສິດອຳນາດແລະຜົນປະໂຫຼດຂອງປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ, ຕົກລົງບັນດາບັນຫາພື້ນຖານຂອງປະເທດຊາດໃຫ້ສູງຂຶ້ນຕື່ມ, ສ້າງຕັ້ງ ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍບົດບາດ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງສະພາປະຊາຊົນທ້ອງຖິ່ນໃຫ້ສູງຂຶ້ນ, ເພີ່ມຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ການແກ້ໄຂຜົນຂອງການຕິດຕາມກວດກາໃນພາກຕົວຈິງຕື່ມອີກ; ປັບປຸງກົງຈັກການຈັດຕັ້ງຂອງສະພາແຫ່ງຊາດໃຫ້ສົມຄູ່ກັບທີ່ຕັ້ງແລະ ພາລະບົດບາດຂອງຕົນຕື່ມອີກ;;
- 7) ປັບປຸງວຽກງານຄຸ້ມຄອງລັດຖະກອນໃຫ້ສອດຄ່ອງ, ສ້າງແລະປະຕິບັດຍຸດທະສາດພັດທະນາລັດຖະກອນໃນທົ່ວປະເທດ;
- 8) ປັບປຸງອົງການຕຸລາການເປັນຕົ້ນແມ່ນ ສານປະຊາຊົນ, ອົງການໄອຍະການປະຊາຊົນ ແລະ ກະຊວງຍຸຕິທຳ ແລະ ປັບປຸງອົງການກວດສອບແຫ່ງລັດໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງທາງດ້ານການຈັດຕັ້ງ, ໜັກແໜ້ນທາງດ້ານບຸກຄະລາກອນແລະມີພື້ນຖານວັດຖຸເຕັກນິກທີ່ທັນສະໄໝ ເພື່ອສາມາດປະຕິບັດພາລະບົດບາດໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ ແລະ ປະສິດທິຜົນສັກສິດ, ທັງສອດຄ່ອງກັບລະດັບການຂະຫຍາຍຕົວທາງດ້ານເສດຖະກິດ-ສັງຄົມໃນໄລະໃໝ່.
- 9) ກໍ່ສ້າງ, ບຳລຸງຖິ້ມແຖວພະນັກງານ-ລັດຖະກອນໃຫ້ມີຄວາມຮູ້-ຄວາມສາມາດສູງຄຸນສົມບັດ ແລະ ຈັນຍາບັນໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງລັດຖະກອນແລະ ປັບປຸງລະບົບລັດຖະກອນໃຫ້ຄົບຖ້ວນ;
- 10) ສ້າງ ແລະ ປັບປຸງການແບ່ງງານ, ກົນໄກປະສານງານລະຫວ່າງສູນກາງກັບສູນກາງ, ສູນກາງກັບທ້ອງຖິ່ນຕາມທິດແບ່ງວຽກ, ແບ່ງສິດແລະແບ່ງຄວາມຮັບຜິດຊອບໃຫ້ຈະແຈ້ງ, ເສີມຂະຫຍາຍຄວາມເປັນເຈົ້າການ, ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງທ້ອງຖິ່ນໄປພ້ອມກັບການເພີ່ມທະວີການກວດກາຂອງສູນກາງແລະຂະແໜງການສາຍຕັ້ງໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ.

2.3.3.6 ຍຸດທະສາດການເຊື່ອມໂຍງ ແລະ ເຊື່ອມຈອດກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ:

1. ເປົ້າໝາຍ:

- 1) ມີເພື່ອນມິດສາກົນຢ່າງກວ້າງຂວາງ, ການຮ່ວມມືສອງຝ່າຍ ແລະ ຫຼາຍຝ່າຍນັບມື້ນັບຫຼາຍຂຶ້ນ,
- 2) ສາມາດເຂົ້າຮ່ວມໃນຂະບວນວິວັດແຫ່ງການເຊື່ອມໂຍງເສດຖະກິດຂອງພາກພື້ນແລະສາກົນ ຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ເປັນເຈົ້າການຫຼາຍກວ່າເກົ່າ,
- 3) ມີຄວາມສາມາດແຂ່ງຂັນ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມໃນເຄືອຂ່າຍການຜະລິດຂອງພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນຫຼາຍຂຶ້ນ ເພື່ອຮັບປະກັນຜົນປະໂຫຍດໃຫ້ແກ່ປະເທດ.

2. ວຽກງານຈຸດສຸມ:

- 1) ສືບຕໍ່ຍຶດໝັ້ນໃນແນວທາງການຕ່າງປະເທດສັນຕິພາບ, ເອກະລາດ, ມິດຕະພາບ ແລະ ຮ່ວມມືຢ່າງສະເໝີຕົ້ນສະເໝີປາຍ ແລະ ເປີດກວ້າງການພົວພັນກັບບັນດາປະເທດ, ເຂດແດວັນແບບຫຼາຍທິດ-ຫຼາຍ

ຝ່າຍແລະ ຫຼາຍລະດັບບົນພື້ນຖານຍຶດໜັ້ນຜົນປະໂຫຍດຂອງຊາດ; ສືບຕໍ່ປັບປຸງ, ເພີ່ມທະວີການພົວພັນມິດຕະພາບ, ຄວາມສາມັກຄີ ແລະ ການຮ່ວມມືກັບບັນດາປະເທດສັງຄົມນິຍົມ, ໃນນັ້ນ: ສືບຕໍ່ເພີ່ມທະວີຄວາມສາມັກຄີແບບພິເສດ ແລະ ການຮ່ວມມືຮອບດ້ານກັບ ສສຫວຽດນາມ, ເສີມຂະຫຍາຍສາຍພົວພັນທີ່ເປັນມູນເຊື້ອກັບສປປຈີນບົນຈິດໃຈບ້ານໃກ້ເຮືອນຄຽງທີ່ດີ, ເປັນເພື່ອນມິດທີ່ດີ ແລະ ເປັນຄູ່ຮ່ວມມືທີ່ໄວ້ໃຈໄດ້; ເສີມຂະຫຍາຍການພົວພັນທີ່ດີກັບປະເທດອ້າຍນ້ອງອື່ນໆ, ຮັດແໜ້ນການພົວພັນຮ່ວມມືກັບບັນດາປະເທດໃກ້ຄຽງທີ່ມີຊາຍແດນຮ່ວມກັນ, ສືບຕໍ່ພົວພັນກັບບັນດາປະເທດພັດທະນາແລ້ວ ແລະ ບັນດາປະເທດທີ່ກຳລັງພັດທະນາ, ຂະບວນການບໍ່ຮ່ວມກຸ່ມ, ກຸ່ມ 77, ກຸ່ມປະເທດທີ່ໃຊ້ພາສາຝຣັ່ງ, ກຸ່ມປະເທດກຳລັງພັດທະນາທີ່ບໍ່ຕິດກັບທະເລ ແລະ ກັບບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນອື່ນໆ ໂດຍແນໃສ່ເຮັດໃຫ້ບັນດາປະເທດແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນກາຍເປັນຄູ່ຮ່ວມທີ່ເຂັ້ມແຂງໜັ້ນຄົງແລະຍາວນານ.

- 2) ຍົກສູງຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການປະຕິບັດບັນດາພັນທະຕ່າງໆຂອງສາກົນໃຫ້ມີຜົນສັກສິດ ແລະ ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ປະເທດຊາດ; ຍົກສູງບົດບາດທາງດ້ານການເມືອງ ແລະ ເສດຖະກິດຂອງປະເທດໃນເວທີສາກົນໃຫ້ສູງຂຶ້ນ, ມີທ່າບຸກໃນການດຶງດູດການລົງທຶນຕ່າງປະເທດໂດຍກົງ ແລະ ຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມການພົວພັນຮ່ວມມື, ຂົນຂວາຍແລະຍາດແຍ່ງທຶນຊ່ວຍເຫຼືອທາງການເພື່ອການພັດທະນາໂດຍຜ່ານຂະບວນການໂຕະມົນຈາກບັນດາປະເທດເພື່ອນມິດ, ອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນແລະສະຖາບັນການເງິນເພື່ອປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມໂດຍສະເພາະແມ່ນເລັ່ງລະດົມທຶນຈາກຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາທີ່ສຳຄັນ.
- 3) ເປັນເຈົ້າການເຂົ້າຮ່ວມໃນຂະບວນການເຊື່ອມໂຍງກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນຢ່າງຕັ້ງໜ້າໂດຍສະເພາະປະຊາຄົມເສດຖະກິດອາຊຽນ(AEC), ອາຊຽນ+6(ຈີນ, ເກົາຫຼີ, ຍີ່ປຸ່ນ, ນິວເຊແລນ, ອົດສຕຣາລີ, ອິນເດຍ), ອະນຸພາກພື້ນແມ່ນ້ຳຂອງ (GMS) ແລະ ອົງການການຄ້າໂລກ (WTO). ສືບຕໍ່ປັບປຸງສະພາບແວດລ້ອມການລົງທຶນ ແລະ ດຳເນີນທຸລະກິດພາຍໃນໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ, ມີການເລືອກເຟັ້ນການດຶງດູດໂຄງການລົງທຶນຕ່າງປະເທດທີ່ມີຄຸນນະພາບ, ມີຄວາມຊ່ຽວຊານ, ມີການຖ່າຍທອດແລະນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ທັນສະໄໝ ແລະ ມີຄວາມສາມາດຂະຫຍາຍຕະຫຼາດສົ່ງອອກໄດ້. ພ້ອມດຽວກັນ, ຄວນເອົາໃຈໃສ່ພັດທະນາວິສາຫະກິດພາຍໃນໃຫ້ສາມາດເຂົ້າຮ່ວມໃນເຄືອຂ່າຍການຜະລິດພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນຢ່າງຕັ້ງໜ້າ.
- 4) ສືບຕໍ່ຍົກລະດັບແລະພັດທະນາພື້ນຖານໂຄງລ່າງທາງລົດ, ທາງລົດໄຟ, ທາງອາກາດເພື່ອເຊື່ອມຈອດກັບບັນດາປະເທດອ້ອມຂ້າງ, ພາກພື້ນແລະສາກົນ; ປັບປຸງລະບົບບໍລິການ Logistics ໃຫ້ມີຄວາມສະດວກ, ປອດໄພແລະທັນສະໄໝຫຼາຍຂຶ້ນ.

2.3.3.7 ຍຸດທະສາດຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ທັນສະໄໝ

1. ເປົ້າໝາຍ:

- 1) ຍົກສູງປະສິດທິພາບແລະປະສິດທິຜົນຂອງການຜະລິດໃນໂຄງປະກອບເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ
- 2) ມີການນຳໃຊ້ແລະພັດທະນາເຕັກໂນໂລຊີທີ່ທັນສະໄໝ, ສະອາດ ເປັນມິດກັບສິ່ງແວດລ້ອມ
- 3) ມີໂຄງລ່າງພື້ນຖານທີ່ເຂັ້ມແຂງ, ທັນສະໄໝ, ສາມາດຮອງຮັບການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳແລະທັນສະໄໝສຳລັບຂະແໜງການຕ່າງ ການເຊື່ອມຈອດກັບເຄືອຂ່າຍການຜະລິດທີ່ມີມູນຄ່າເພີ່ມສູງຂອງພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ.
- 4) ຫັນເປັນຕົວເມືອງ, ຫັນເປັນທັນສະໄໝດ້ານຮູບແບບຂອງການດຳລົງຊີວິດ ເພື່ອຊຸກຍູ້ການເຕີບໂຕຂອງເສດຖະກິດ ແລະ ຍົກລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນໃຫ້ດີຂຶ້ນ.

2. ວຽກງານຈຸດສຸມ:

- 1) ໃຫ້ບຸລິມະສິດແກ່ການພັດທະນາອຸດສາຫະກຳເສົ້າຄ້າທີ່ມີທ່າແຮງຕ່າງໆໃຫ້ມີປະສິດທິພາບແລະປະສິດທິຜົນ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ (1) ອຸດສາຫະກຳພະລັງງານ-ໄຟຟ້າ, (2) ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ (ລວມທັງປຸງແຕ່ງກະສິກຳ, ປຸງແຕ່ງແຮ່ທາດ, ອຸດສາຫະກຳປະກອບພາຫະນະ, ເຄື່ອງມືອຸປະກອນຕ່າງໆ ແລະ ປຸງແຕ່ງອື່ນໆ ທີ່ຕິດພັນກັບເຄືອຂາຍການຜະລິດຂອງພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ) ແລະ(3) ອຸດສາຫະກຳທ່ອງທ່ຽວ. ເອົາໃຈໃສ່ຍົກສູງປະສິດທິພາບການຜະລິດແລະຫັນເປັນທັນສະໄໝໃນຂະແໜງປື້ນອ້ອມຕ່າງໆ ເປັນຕົ້ນແມ່ນ (1) ຂະແໜງກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ ໃຫ້ສາມາດຮັບປະກັນທາງດ້ານສະບຽງອາຫານ ແລະ ສະໜອງໃຫ້ແກ່ການຜະລິດຂອງອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງກະສິກຳ;(2) ຂະແໜງທະນາຄານ ໃຫ້ສາມາດສະໜັບສະໜູນທາງດ້ານແຫຼ່ງທຶນແລະເປັນຕົວກາງໃນການຊຳລະສະສາງທຸລະກິດ ເຊື່ອມຈອດການຜະລິດແລະການຕະຫຼາດທັງພາຍໃນແລະພາກພື້ນ;(3) ຂະແໜງໂທລະຄົມແລະການສື່ສານ ເພື່ອອຳນວຍຄວາມສະດວກດ້ານການຕິດຕໍ່ສື່ສານ, ການດຳເນີນທຸລະກິດ-ການຜະລິດ; ແລະ (4) ຂະແໜງຂົນສົ່ງແລະບໍລິການຜ່ານ ເພື່ອຮອງຮັບການບໍລິການຜ່ານຂອງພາກພື້ນ.ພ້ອມນີ້, ຫັນເປັນທັນສະໄໝໃນຂະແໜງບໍລິການຕ່າງໆເຊັ່ນ: ຂະແໜງການເງິນ-ງົບປະມານ, ສຶກສາ, ສາທາລະນະສຸກ, ຖະແຫຼງຂ່າວວັດທະນະທຳ, ການປົກຄອງ-ການບໍລິຫານລັດ, ການບໍລິການສາທາລະນະ ແລະ ອື່ນໆ ໃຫ້ມີຄວາມສະດວກ, ທັນສະໄໝ ແນໃສ່ເຮັດໃຫ້ການເຄື່ອນໄຫວຂອງຂະແໜງການດັ່ງກ່າວມີຄຸນນະພາບ, ມີປະສິດທິພາບແລະປະສິດທິຜົນສູງຂຶ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ.
- 2) ພັດທະນາເຂດຈຸດສຸມຕ່າງໆໃນການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳແລະທັນສະໄໝ ໂດຍກຳນົດເປັນເຂດການຜະລິດຕາມເຂດແຄວ້ນ (ພາກເໜືອ, ພາກກາງ, ພາກໃຕ້), ເຂດເສດຖະກິດພິເສດ ແລະ ເຂດເສດຖະກິດສະເພາະ.
- 3) ປັບປຸງແລະພັດທະນາໂຄງລ່າງພື້ນຖານຕ່າງໆທີ່ຈຳເປັນ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນດ້ານການຄົມມະນາຄົມຂົນສົ່ງ ແລະ ການບໍລິການຜ່ານ ເປັນຕົ້ນແມ່ນທາງລົດໄຟ, ທາງດ່ວນ, ທາງເຊື່ອມຕໍ່ກັບປະເທດອ້ອມຂ້າງ ແລະ ເຂດແຄ້ວນ, ສະໜາມບິນສາກົນ, ສາງພັກສິນຄ້າ ແລະອື່ນໆ.
- 4) ສຸມໃສ່ພັດທະນາສີມືແຮງງານໃຫ້ມີຄວາມຮູ້, ຄວາມສາມາດ ແລະ ທັກສະທີ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງການພັດທະນາໃນຂະແໜງການຜະລິດຕ່າງໆທັງພາຍໃນປະເທດ ແລະ ຕ່າງປະເທດ.
- 5) ສຸມໃສ່ສຶກສາຄົ້ນຄ້ວາ, ກຳນົດເຂດແລະສ້າງແຜນການພັດທະນາເພື່ອຫັນເປັນຕົວເມືອງນ້ອຍ, ຕົວເມືອງໃຫຍ່, ນະຄອນແລະເຂດການຜະລິດຕ່າງໆ.

ນອກຈາກນີ້, ຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ປະຕິບັດບັນດານະໂຍບາຍສະໜັບສະໜູນການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳແລະທັນສະໄໝຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ນະໂຍບາຍຄຸ້ມຄອງເສດຖະກິດມະຫາພາກໃຫ້ມີສະຖຽນລະພາບ, ສ້າງສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການດຳເນີນທຸລະກິດ, ສົ່ງເສີມການເຂົ້າເຖິງ, ການນຳໃຊ້ ແລະ ພັດທະນາເຕັກໂນໂລຊີ, ສົ່ງເສີມການເຂົ້າເຖິງແຫຼ່ງທຶນ, ປະຕິບັດແລະບັງຄັບໃຊ້ບັນດາກົດໝາຍແລະນິຕິກຳຕ່າງໆຢ່າງເຂັ້ມງວດ, ພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດ ແລະ ຈັດສັນພື້ນທີ່ພັດທະນາ.

ພາກທີ III: ນະໂຍບາຍ, ກົນໄກ ແລະ ມາດຕະການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ:

3.1 ນະໂຍບາຍ:

ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຍຸດທະສາດແລະແຜນການບຸລິມະສິດດັ່ງກ່າວໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນແລະບັນລຸຜົນຕາມເປົ້າໝາຍແລະຄາດໝາຍສູງຊັ້ນທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ນັ້ນແມ່ນຕ້ອງສຸມໃສ່ຄື້ນຄວາມປະຕິບັດບັນດານະໂຍບາຍດັ່ງຕໍ່ຈຳນວນໜຶ່ງຄື:

- 1) ຫັນປ່ຽນຮູບແບບການພັດທະນາເສດຖະກິດຈາກທາງກວ້າງໄປສູ່ທາງເລິກ, ຫັນຈາກການເນັ້ນໜັກແຕ່ທາງດ້ານປະລິມານໄປສູ່ການຍົກສູງສະມັດຕະພາບການຜະລິດແລະຄຸນນະພາບຂອງຜະລິດຕະພັນເປັນຕົ້ນຕໍ ຍົກສູງປະສິດທິຜົນການລົງທຶນ, ການນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນຢ່າງສົມເຫດສົມຜົນແລະຄຸ້ມຄ່າລວມທັງການປະຢັດວັດຖຸດິບ, ປະຢັດພະລັງງານແລະຫຼຸດຜ່ອນມົນລະພິດ, ສົ່ງເສີມການປະດິດສ້າງໃໝ່ແລະການນຳໃຊ້ວິທະຍາການໃໝ່ທີ່ເປັນມິດກັບສິ່ງແວດລ້ອມແລະສັງຄົມ;
- 2) ເອົາໃຈໃສ່ດຸນດ່ຽງບັນຫາພື້ນຖານໃນລະບົບເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດເປັນຕົ້ນແມ່ນການດຸນດ່ຽງລະຫວ່າງການລົງທຶນກັບການຂະຫຍາຍຕົວແລະສະຖຽນລະພາບດ້ານມະຫາພາກ, ການດຸນດ່ຽງລະຫວ່າງເສດຖະກິດກັບສັງຄົມ ແລະສິ່ງແວດລ້ອມກໍຄືລະຫວ່າງການຜະລິດກັບການນຳໃຊ້ແຫຼ່ງຊັບພະຍາກອນ, ລະຫວ່າງການລົງທຶນກັບການສະໜອງແລະຄວາມຕ້ອງການແຮງງານ, ລະຫວ່າງການໃຊ້ສອຍກັບການສະສົມແລະອື່ນໆ;
- 3) ປະຕິບັດນະໂຍບາຍ 3 ສ້າງໃຫ້ມີຜົນສຳເລັດແລະຜັນຂະຫຍາຍໄປສູ່ເຂດອື່ນໆທີ່ມີເງື່ອນໄຂໃນທົ່ວປະເທດ, ສ້າງບັນດານະໂຍບາຍທີ່ມີລັກສະນະກະຕຸກຊຸກຍູ້ການພັດທະນາ, ຮັບປະກັນການພັດທະນາທີ່ສະເໝີພາບ, ມີຄວາມຍືນຍົງແລະ ໄປຕາມທິດສີຂຽວໃຫ້ຄົບຖ້ວນຫຼາຍຂຶ້ນເປັນຕົ້ນແມ່ນນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມການລົງທຶນ ແລະ ຊຸກຍູ້ການຜະລິດ, ນະໂຍບາຍຄຸ້ມຄອງເສດຖະກິດມະຫາພາກໃຫ້ມີຄວາມໝັ້ນຄົງ, ນະໂຍບາຍພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດ, ນະໂຍບາຍເຄື່ອນຍ້າຍແຮງງານພາຍໃນແລະລະຫວ່າງປະເທດ, ນະໂຍບາຍພັດທະນາເຂດແຄວ້ນ, ນະໂຍບາຍດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ, ນະໂຍບາຍຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຄ້າພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ, ນະໂຍບາຍດ້ານການເຊື່ອມໂຍງກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ, ແລະ ນະໂຍບາຍອື່ນໆທີ່ເຫັນວ່າມີຄວາມຈຳເປັນ;
- 4) ປະຕິບັດແຜນນະໂຍບາຍເປີດກວ້າງການຮ່ວມມືແລະເຊື່ອມໂຍງກັບພາກພື້ນແລະສາກົນຢ່າງສະເໝີຕົ້ນສະເໝີປາຍຕໍ່ໄປຢ່າງຍາວນານ, ສົ່ງເສີມການລົງທຶນໂດຍກົງຂອງຕ່າງປະເທດເພື່ອນຳເອົາຄວາມຮູ້, ວິທະຍາສາດ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີເຂົ້າມານຳໃຊ້; ຍາດແຍ່ງເອົາການຊ່ວຍເຫຼືອເພື່ອການພັດທະນາຈາກເພື່ອນມິດສາກົນຢ່າງຕັ້ງໜ້າ;
- 5) ສ້າງບັນດາປະຖົມປັດໄຈຮອງຮັບອັນຈຳເປັນໃຫ້ໄດ້ໂດຍພື້ນຖານເປັນຕົ້ນແມ່ນທຶນຮອນ, ວັດຖຸ-ເຕັກນິກ ແລະ ວິທະຍາສາດ, ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ບຸກຄະລາກອນ, ຜູ້ປະກອບການແລະກຳລັງແຮງງານ;
- 6) ເລັ່ງລັດດຳເນີນໂຄງການຂະໜາດໃຫຍ່ດ້ານພະລັງງານ, ທາງລົດໄຟ, ທາງດ່ວນ, ສະໜາມບິນ, ລະບົບການບໍລິການຂົນສົ່ງແລະຄ່ຽນຖ່າຍສິນຄ້າແລະອື່ນໆເພື່ອອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການຫັນເປັນອຸດສາຫະກຳແລະທັນສະໄໝ.

3.2 ກົນໄກຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ:

ກົນໄກຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຍຸດທະສາດ ແລະ ແຜນງານບຸລິມະສິດແມ່ນສຸມໃສ່ປະຕິບັດກົນໄກແຜນການຕິດພັນກັບກົນໄກຕະຫຼາດແລະກົນໄກປະສານງານຢ່າງກົມກຽວກັນດັ່ງນີ້:

ກ. ນຳໃຊ້ກົນໄກແຜນການຢ່າງເປັນລະບົບ ແລະ ກຳນົດບົດບາດຂອງລັດໃຫ້ຈະແຈ້ງ:

ລັດຖະບານຈັດຕັ້ງຜັນຂະຫຍາຍຍຸດທະສາດນີ້ໃຫ້ເປັນແຜນງານ, ແຜນການ5ປີ, ແຜນການປະຈຳປີແລະ ໂຄງການຂອງຂະແໜງການ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນໃຫ້ເປັນລະອຽດ;ເພີ່ມຂີດຄວາມສາມາດແລະປະສິດທິພາບຂອງການ ຄຸ້ມຄອງລັດຕໍ່ເສດຖະກິດ,ປັບປຸງລະບອບລະບຽບການແລະກົນໄກຄຸ້ມຄອງເສດຖະກິດໃຫ້ມີລັກສະນະສິ່ງເສີມ ຢ່າງຕັ້ງໜ້າຄື:

- 1) ສຸມໃສ່ປະຕິບັດບົດບາດຄຸ້ມຄອງມະຫາພາກດ້ວຍກົດໝາຍ, ນະໂຍບາຍແລະມາດຕະການອື່ນໆເພື່ອ ອຳນວຍຄວບຄຸມເສດຖະກິດໃຫ້ມີການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງໜັ້ນທ່ຽງ;
- 2) ສຸມໃສ່ດັດສິມ, ສິ່ງເສີມ ແລະ ຄຸ້ມຄອງກົນໄກຕະຫຼາດ, ນຳໃຊ້ດ້ານຕັ້ງໜ້າຂອງກົນໄກຕະຫຼາດໃຫ້ເກີດ ປະໂຫຼດສູງສຸດ; ເຮັດໃຫ້ຕະຫຼາດມີບົດບາດເປັນຕົວກຳນົດການນຳໃຊ້ທຶນຮອນ,ແຫຼ່ງວັດຖຸດິບໃຫ້ເກີດ ປະໂຫຼດສູງສຸດ,ທັງກະຕຸກຊກຢູ່ຜູ້ປະກອບການໃຫ້ມີຄວາມຫ້າວຫັນປະດິດສ້າງນຳໃຊ້ວິທະຍາສາດ- ວິທະຍາການໃໝ່ເຂົ້າສູ່ການຜະລິດທຸລະກິດແລະການບໍລິການດ້ວຍການປັບປຸງລະບອບລະບຽບຕາມການ ກົນໄກໃຫ້ເອື້ອອຳນວຍແລະຮັດກຸມຕື່ມອີກ;ເດັດດ່ຽວແກ້ໄຂຂອດທີ່ກົດໜ່ວງ-ອັດຕັນໃຫ້ທະລຸໂລງໂປ່ງ ໄສຍິ່ງຂຶ້ນ. ຄຽງຄູ່ນັ້ນ, ຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ຈຳກັດດ້ານຫຍໍ້ທໍ້ຂອງຕະຫຼາດເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ເສດຖະກິດຂະ ຫຍາຍຕົວໄປຢ່າງຖືກທິດຖືກທາງແລະມີຄວາມສົມດຸນໃນດ້ານຕ່າງໆທັງສອດຄ່ອງກັບຈຸດໝາຍແຫ່ງການ ພັດທະນາປະເທດຊາດທັງເສີມສ້າງໄດ້ຄວາມສະເໝີພາບແລະຄວາມຍຸຕິທຳໃນສັງຄົມ,ບໍ່ໃຫ້ມີລະດັບການ ພັດທະນາທີ່ແຕກໂຕນກັນຫຼາຍ ລະຫວ່າງບໍລິເວນເຂດແຄວ້ນຕ່າງໆຂອງປະເທດແລະບໍ່ໃຫ້ເກີດມີການ ແຍກຂົ້ວທຸກ-ຂົ້ວຮັ່ງທີ່ແຕກໂຕນກັນເກີນໄປໃນສັງຄົມ;
- 3) ຄຸ້ມຄອງເສດຖະກິດຕະຫຼາດຕາມທິດສັງຄົມນິຍົມໂດຍນຳໃຊ້ລະບົບການແຈກຢາຍລາຍໄດ້ໃຫ້ສົມເຫດ ສົມຜົນຕາມທິດຕອບສະໜອງຜົນປະໂຫຼດຂອງຜູ້ອອກແຮງງານ, ຂອງຜູ້ປະກອບການ, ຂອງລັດແລະ ລວມໝູ່ຢ່າງເປັນທຳແລະກົມກຽວກັນ;
- 4) ເອົາໃຈໃສ່ຈັດສັນລາຍຮັບທີ່ໄດ້ຈາກການຂຸດຄົ້ນຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດໃຫ້ສົມເຫດສົມຜົນ ແລະ ຍຸຕິ ທຳຕື່ມອີກ;ຈັດສັນຢ່າງເໝາະສົມໃຫ້ແກ່ທ້ອງຖິ່ນແລະຮາກຖານຊຸມຊົນທີ່ຕິດພັນກັບໂຄງການ;ຈັດສັນໃຫ້ ແກ່ການຟື້ນຟູບູລະນະຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດແລະການພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ ກວ່າເກົ່າ;
- 5) ບັນດາກະຊວງອົງການລັດຂັ້ນສູນກາງ ຕ້ອງປະຕິບັດພາລະບົດບາດຄຸ້ມຄອງມະຫາພາກຢ່າງຄົບຖ້ວນແລະ ຮັດກຸມໂດຍສຸມໃສ່ການສ້າງແຜນການຜັນຂະຫຍາຍການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດມະຕິກອງປະຊຸມໃຫຍ່ແລະແຜນ ຍຸດທະສາດແຫ່ງການພັດທະນາທີ່ຂຶ້ນກັບຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຂະແໜງການຕົນໃຫ້ວ່ອງໄວທັນການ ແລະຊຶ້ນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃຫ້ເປັນຈິງ; ສຸມໃສ່ຄົ້ນຄວ້າປັບປຸງຫຼືອອກນະໂຍບາຍແລະກົດໝາຍສຳລັບ ການຄຸ້ມຄອງຂະແໜງການໃຫ້ຄົບຖ້ວນສົມບູນ; ສຸມໃສ່ຂຶ້ນແຜນກຳນົດແລະຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການກໍ່ສ້າງ ບຳລຸງຢືກລະດັບພະນັກງານໃຫ້ທົ່ວທຸກຂະແໜງການ;ສຸມໃສ່ຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດແລະເຜີຍແຜ່ແນະນຳ ການນຳໃຊ້ວິທະຍາສາດແລະວິທະຍາການໃໝ່; ສຸມໃສ່ຕິດຕາມ, ກວດກາ, ປະເມີນຜົນແລະຊ່ວຍຢູ່ໝູນ ທ້ອງຖິ່ນແລະຫົວໜ່ວຍຈຸນລະພາກໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດໝາຍ,ນະໂຍບາຍແລະວຽກງານຕ່າງໆຂອງ ຂະແໜງການຕົນໃຫ້ຖືກຕ້ອງແລະໄດ້ຮັບຜົນດີ;
- 6) ກຳນົດໃຫ້ຈະແຈ້ງກ່ຽວກັບຂອບເຂດສິດ, ໜ້າທີ່ແລະຄວາມຮັບຜິດຊອບລະຫວ່າງອົງການຄຸ້ມຄອງຂັ້ນສູນ ກາງກັບທ້ອງຖິ່ນ, ປັບປຸງກົນໄກການປະສານສົມທົບສະຫວ່າງສາຍຕັ້ງກັບສາຍຂວາງ, ລະຫວ່າງການລວມ ສູນກັບການແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງ, ແບ່ງຄວາມຮັບຜິດຊອບຄຸ້ມຄອງໃຫ້ມີຄວາມກົມກຽວ;
- 7) ເພີ່ມທະວີຄວາມເຂັ້ມງວດໃນການປະຕິບັດວິໄນແຜນການແລະວິໄນການເງິນ, ມີໄຫວພົບໃນການ ປະຕິບັດນະໂຍບາຍການເງິນ-ເງິນຕາ, ເພີ່ມລັກສະນະຕັ້ງໜ້າໃນການປະຕິບັດນະໂຍບາຍການເງິນ-ເງິນຕາ ເພື່ອສິ່ງເສີມຢ່າງແຂງແຮງຂະແໜງການຜະລິດແລະການບໍລິການທີ່ພວກເຮົາມີທຳແຮງ, ລວມທັງສິ່ງເສີມ

ຫົວໜ່ວຍທຸລະກິດຂະໜາດນ້ອຍ-ຂະໜາດກາງໄປຄວບຄູ່ກັບໂຄງການລົງທຶນຂະໜາດໃຫຍ່ທີ່ເປັນບຸລິມະສິດເພື່ອສ້າງຖານການຂະຫຍາຍຕົວທີ່ໜັ້ນຄົງ;

- 8) ປະຕິບັດບັນດາແຜນງານ, ໂຄງການຮ່ວມມືແລະການເຊື່ອມໂຍງໃນອະນຸພາກພື້ນແມ່ນ້ຳຂອງ, ອາຊຽນແລະສາກົນດ້ວຍຄວາມເປັນເຈົ້າການສູງ; ຄົ້ນຄວ້າໃຫ້ເລິກເຊິ່ງແລະສ້າງໂຄງການອັນຈະແຈ້ງເພື່ອຂົນຂວາຍ, ຍາດແຍ່ງການສະໜັບສະໜູນຊ່ວຍເຫຼືອຈາກຄູ່ຮ່ວມພັດທະນາເຂົ້າໃນການຂຸດຄົ້ນ ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍທ່າແຮງຂອງປະເທດເຮົາ; ປັບປຸງແລະຍົກສູງຂີດຄວາມສາມາດຂອງປະເທດເຮົາໃນທຸກດ້ານ, ຊ່ວຍຢູ່ໜູນຊຶ່ງກັນ ແລະ ກັນລະຫວ່າງພາກລັດກັບພາກທຸລະກິດເພື່ອເປີດກວ້າງການຮ່ວມມືໃນຫຼາຍລະດັບ, ຫຼາຍທິດ, ຫຼາຍຮູບການທັງແບບສອງຝ່າຍແລະຫຼາຍຝ່າຍ ເພື່ອຕອບສະໜອງຜົນປະໂຫຼດຂອງກັນແລະກັນຢ່າງເໝາະສົມທັງໃນສະເພາະໜ້າແລະຍາວນານ;
- 9) ເພີ່ມທະວີຄວາມສັກສິດໃນການຄຸ້ມຄອງລັດ, ຄຸ້ມຄອງເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຕາມກົດໝາຍ, ຮັບປະກັນໃຫ້ທົ່ວສັງຄົມດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ລັດຖະທຳມະນູນແລະກົດໝາຍຢ່າງເຂັ້ມງວດ ເປັນຕົ້ນແມ່ນພະນັກງານລັດຖະກອນທຸກຄົນຕ້ອງເປັນແບບຢ່າງໃນການປະຕິບັດລະບຽບກົດໝາຍ, ເປັນແບບຢ່າງໃນການພັດທະນາແລະການດຳລົງຊີວິດທີ່ປອດໃສຂາວສະອາດພາຍໃຕ້ລັດຖະທຳມະນູນແລະລະບົບກົດໝາຍຂອງຊາດ; ເອົາໃຈໃສ່ປົກປ້ອງແລະເສີມຂະຫຍາຍສິດປະຊາທິປະໄຕກຳຄືຜົນປະໂຫຼດອັນຊອບທຳຂອງພົນລະເມືອງຢ່າງແທ້ຈິງ.

ຂ.ນຳໃຊ້ກົນໄກຕະຫຼາດທີ່ມີການດັດສົມຂອງລັດ, ຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມກຳລັງແຮງສັງລວມຂອງຊາດ ແລະ ຂອງທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດເຂົ້າໃນການພັດທະນາຢ່າງແຂງແຮງ:

- 1) ສ້າງເງື່ອນໄຂແລະກົນໄກເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດຂະຫຍາຍຕົວແລະປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການພັດທະນາຢ່າງແຂງແຮງເພື່ອຫັນປ່ຽນເສດຖະກິດທຳມະຊາດໄປສູ່ເສດຖະກິດສິນຄ້າ ແລະສ້າງເສດຖະກິດຕະຫຼາດຕາມທິດສັງຄົມນິຍົມໃຫ້ສົມບູນຍິ່ງໆຂຶ້ນ;
- 2) ປະຕິບັດນະໂຍບາຍສະເໝີພາບຕໍ່ບັນດາພາກສ່ວນເສດຖະກິດຢ່າງສະເໝີຕົ້ນສະເໝີປາຍ, ປັບປຸງລະບົບນິຕິກຳໃຫ້ສອດຄ່ອງເໝາະສົມຕື່ມອີກເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ບັນດາພາກສ່ວນເສດຖະກິດສາມາດເຄື່ອນໄຫວຢ່າງມີຄວາມສະເໝີພາບຕໍ່ໜ້າກົດໝາຍຢ່າງແທ້ຈິງ, ທັງມີສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ແກ່ບັນດາພາກສ່ວນເສດຖະກິດເຫຼົ່ານັ້ນສາມາດເຄື່ອນໄຫວຕາມກົນໄກຕະຫຼາດໄດ້ຢ່າງຄ່ອງຕົວເພື່ອໃຫ້ທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດສາມາດປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການຂະຫຍາຍກຳລັງການຜະລິດ, ສ້າງສາພັດທະນາປະເທດຊາດໄດ້ຢ່າງເໝາະສົມ, ທັງມີຄວາມສາມາດແຂ່ງຂັນເພີ່ມຂຶ້ນໃນຂະບວນວິວັດແຫ່ງການເຊື່ອມໂຍງກັບພາກພື້ນ ແລະ ສາກົນ;
- 3) ປັບປຸງກຳສ້າງພາກສ່ວນເສດຖະກິດຂອງລັດໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງເພື່ອເປັນກຳລັງແຮງຮ່ວມກັບພາກສ່ວນເສດຖະກິດອື່ນໃນການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂອງປະເທດ; ປັບປຸງລັດວິສາຫະກິດໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນແລະທັນສະໄໝດ້ວຍມາດຕະການຕ່າງໆທີ່ເໝາະສົມລວມທັງການຫັນໄປສູ່ວິສາຫະກິດປະສົມຫຼືຮຸ້ນສ່ວນ; ຄົ້ນຄວ້າສ້າງຕັ້ງລັດວິສາຫະກິດໃໝ່ຂຶ້ນໃນບາງຂະແໜງການທີ່ເຫັນວ່າມີຄວາມຈຳເປັນແລະມີເງື່ອນໄຂຄວາມສາມາດດຳເນີນງານຢ່າງມີປະສິດທິຜົນສູງເປັນຕົ້ນແມ່ນໃນຂະແໜງການທີ່ມີຄວາມສຳຄັນສຳລັບການປ້ອງກັນຊາດ-ປ້ອງກັນຄວາມສະຫງົບ, ຂະແໜງການທີ່ຊ່ວຍສ້າງການສົມທົບທຶນໄດ້ແລະຂະແໜງການທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ລັດສາມາດສະໜອງການບໍລິການສາທາລະນະປະໂຫຼດໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນພົນລະເມືອງໄດ້ຢ່າງກວ້າງຂວາງແລະ ທົ່ວເຖິງກວ່າເກົ່າຊຶ່ງພາກສ່ວນເສດຖະກິດອື່ນບໍ່ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈຫຼືບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້;
- 4) ສົ່ງເສີມພາກສ່ວນເສດຖະກິດຮ່ວມມືຂອງປະຊາຊົນດ້ວຍຫຼາຍຮູບການທີ່ເໝາະສົມລວມທັງເສດຖະກິດຄອບຄົວ, ເສດຖະກິດຄອບຄົວແບບເປີດກວ້າງແລະວິສາຫະກິດຂະໜາດນ້ອຍ-ຂະໜາດກາງໃຫ້

ເຂັ້ມແຂງກວ່າເກົ່າ; ວາງນະໂຍບາຍສິ່ງເສີມທີ່ເປັນລະບົບຄົບຊຸດເປັນຕົ້ນແມ່ນນະໂຍບາຍດ້ານການສະໜອງ ທຶນ, ຂໍ້ມູນຂ່າວສານແລະເຕັກໂນໂລຊີໃໝ່ລວມທັງດ້ານວິຊາການແລະການຕະຫຼາດທີ່ໜັ້ນທ່ຽງເພື່ອສ້າງ ເງື່ອນໄຂອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ພາກສ່ວນເສດຖະກິດດັ່ງກ່າວສາມາດເຄື່ອນໄຫວໄດ້ຢ່າງມີຊີວິດຊີວາ ຢູ່ໃນພື້ນຖານເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ;

- 5) ປະຕິບັດນະໂຍບາຍສິ່ງເສີມພາກສ່ວນເສດຖະກິດເອກະຊົນທັງພາຍໃນແລະຕ່າງປະເທດໃຫ້ມີການປະ ກອບສ່ວນອັນສຳຄັນເຂົ້າໃນການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ; ສືບຕໍ່ສົ່ງເສີມການລົງທຶນໂດຍ ກົງຂອງເອກະຊົນພາຍໃນແລະຕ່າງປະເທດຢ່າງມີຈຸດສຸມ. ພ້ອມກັນນັ້ນ, ກໍຕ້ອງດຳເນີນການປັບປຸງສະພາບ ແວດລ້ອມສຳລັບການດຳເນີນການທຸລະກິດຂອງພາກສ່ວນເສດຖະກິດດັ່ງກ່າວໃນຂົງເຂດກະສິກຳ, ອຸດສາຫະກຳໃຫຍ່ຂັ້ນຕົ້ນອີກ ເປັນຕົ້ນແມ່ນອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງກະສິກຳແລະການບໍລິການເພື່ອເຮັດໃຫ້ ພື້ນຖານເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດຂອງພວກເຮົາມີກຳລັງແຮງແລະມີຄວາມສາມາດແຂ່ງຂັນສູງຂຶ້ນ.

ຄ. ປັບປຸງ ແລະ ພັດທະນາກົນໄກປະສານງານລະຫວ່າງລັດກັບລັດ, ລັດກັບພາກທຸລະກິດ, ລັດກັບເອກະຊົນ ໃຫ້ເຂົ້າສູ່ລະບົບທີ່ມີປະສິດທິພາບສູງ, ມີຄວາມລົ່ງລ່ຽນ, ສະດວກ ສະບາຍແລະວ່ອງໄວ:

- 1) ປັບປຸງບັນດາອົງການໃນລະບົບອຳນາດລັດໃຫ້ກະທັດຮັດ, ໜັກແໜ້ນ, ເຂັ້ມແຂງ; ກຳນົດພາລະບົດບາດ, ຂອບເຂດສິດ, ໜ້າທີ່ແລະຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງອົງການລັດຕ່າງໆ ຢູ່ໃນຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນໃຫ້ ຈະແຈ້ງ; ແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງລະຫວ່າງອົງການຂັ້ນສູນກາງກັບທ້ອງຖິ່ນໃຫ້ຊັດເຈນ;
- 2) ອອກນິຕິກຳສຳລັບການປະສານງານ ແລະ ການສະໜອງຂໍ້ມູນລະຫວ່າງສູນກາງກັບສູນກາງ, ສູນກາງກັບ ທ້ອງຖິ່ນ, ສາຍຕັ້ງກັບສາຍຂວາງພ້ອມທັງແບ່ງຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ປະສານງານໃຫ້ ມີຄວາມກົມກຽວກັນ.
- 3) ນຳໃຊ້ສື່ສານມວນຊົນ ແລະ ສື່ສັງຄົມອອນໄລຍ໌ ເພື່ອໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ແລະ ສົນທະນາແລກປ່ຽນຄຳຄິດ ຄຳເຫັນສາທາລະນະ, ຈັດກອງປະຊຸມສຳມະນາປຶກສາຫາລືຮ່ວມລະຫວ່າງພາກລັດ ແລະ ທຸລະກິດເອກະ ຊົນເປັນປະຈຳ ເປັນຕົ້ນແມ່ນເວທີນັກທຸລະກິດໜຸ່ມ, ນັກທຸລະກິດແມ່ຍິງ, ສະມາຄົມທຸລະກິດຕ່າງ ແລະ ອື່ນໆ.

3.3 ມາດຕະການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ:

ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຍຸດທະສາດພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມໄລຍະ 10 ປີ (2016-2025) ໃຫ້ມີຜົນ ສຳເລັດດີນັ້ນແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງທົ່ວພັກ, ທົ່ວລັດ, ທົ່ວກອງທັບ ແລະ ທົ່ວປວງຊົນ; ແມ່ນຂອງທຸກຂັ້ນ, ທຸກຂະແໜ ງການນັບແຕ່ສູນກາງລົງຮອດທ້ອງຖິ່ນ. ມາດຕະການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຍຸດທະສາດນີ້ໃຫ້ເປັນຮູບປະທຳແມ່ນລວມມີ ກົນໄກໃນການສ້າງຄວາມເປັນເອກະພາບໃນການຮັບຮູ້ເຊື່ອມຊຶມ, ການຫັນເປັນແຜນວຽກ, ແຜນຄົນ ແລະ ແຜນ ເງິນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ກ. ມາດຕະການດ້ານການຈັດຕັ້ງ:

- 1) ການນຳຂັ້ນລັດຖະບານ, ກະຊວງ, ອົງການທຽບເທົ່າ, ນະຄອນຫຼວງ ແລະ ແຂວງຈັດຕັ້ງການເຊື່ອມຊຶມ ເນື້ອໃນຍຸດທະສາດນີ້ໃນຂະແໜງການ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນຂອງຕົນໃຫ້ເລິກເຊິ່ງທັງຊື້ນຳການຈັດຕັ້ງຜັນຂະຫຍາ ຍໃຫ້ເປັນຍຸດທະສາດພັດທະນາໄລຍະ 10 ປີ (2016-2025) ຂອງຂະແໜງການ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນຂອງຕົນ ໂດຍຜັນຂະຫຍາຍອອກເປັນແຜນງານ, ແຜນການ ແລະ ໂຄງການທີ່ສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຕົວຈິງຢູ່ໃນຂະ ແໜງການຕົນ; ສ້າງເປັນບົດສຶກສາຄົ້ນຄວ້າລົງເລິກລະອຽດສຳລັບຂະແໜງການພ້ອມທັງກຳນົດວຽກງານ ບຸລິມະສິດເພື່ອດຶງດູດການລົງທຶນຈາກພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ແລະ ເພື່ອຍາດແຍ່ງເອົາການຊ່ວຍເຫຼືອ ທາງການເພື່ອການພັດທະນາ.

- 2) ເສີມຂະຫຍາຍພາລະບົດບາດຂອງທຸກອົງການຈັດຕັ້ງທັງພາກລັດ ແລະ ເອກະຊົນ, ແນວໂຮມ, ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ, ປະຊາຊົນ, ບັນດາການຈັດຕັ້ງສັງຄົມ, ພາກທຸລະກິດທັງພາຍໃນ ແລະຕ່າງປະເທດເຂົ້າຮ່ວມໃນການຈັດຕັ້ງຜັນຂະຫຍາຍຍຸດທະສາດນີ້ໃຫ້ເປັນຮູບປະທຳ.
- 3) ມອບໃຫ້ທ້ອງຖານລັດຖະບານອອກດຳລັດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ, ມອບໃຫ້ກະຊວງແຜນການແລະການລົງທຶນເປັນໃຈກາງປະສານງານລະຫວ່າງບັນດາຂະແໜງການອ້ອມຂ້າງຂຶ້ນສູນກາງແລະທ້ອງຖິ່ນ ໃນການຈັດຕັ້ງຜັນຂະຫຍາຍຍຸດທະສາດນີ້ໃຫ້ເປັນອັນລະອຽດ, ມີປະສິດທິພາບ ແລະມີປະສິດທິຜົນສູງສຸດ.

ຂ. ມາດຕະການດ້ານການເງິນ ແລະ ແຫຼ່ງທຶນພັດທະນາ:

- 1) ລະດົມ, ຊຸດຄື້ນ ແລະນຳໃຊ້ແຫຼ່ງທຶນຈາກທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດເຂົ້າໃສ່ການພັດທະນາຢ່າງມີຈຸດສຸມເປັນຕົ້ນແມ່ນ: ງົບປະມານຂອງລັດ;ທຶນຊ່ວຍເຫຼືອທາງການເພື່ອການພັດທະນາ;ການລົງທຶນຂອງເອກະຊົນພາຍໃນແລະຕ່າງປະເທດ;ສິນເຊື້ອທະນາຄານ, ສະຫະກອນອອມຊັບ ແລະ ສະຖາບັນການເງິນຈຸນ ລະພາກ ແລະທຶນຂອງປະຊາຊົນເອງ,
- 2) ຍົກສູງປະສິດທິຜົນແລະຄຸນນະພາບຂອງທຶນ, ຫຼຸດຜ່ອນການຮົ່ວໄຫຼແລະການຟຸ່ມເຟື້ອໃນການລົງທຶນຂອງລັດ.ການລົງທຶນຂອງລັດຕ້ອງຮັບໃຊ້ເປົ້າໝາຍຍຸດທະສາດຂອງລັດ, ລົງທຶນເຂົ້າໃນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຂົງເຂດທີ່ສຳຄັນຕໍ່ຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງຊາດ ແລະ ເປັນສາຍເລືອດຂອງເສດຖະກິດໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ.

ຄ. ມາດຕະການດ້ານການຕິດຕາມ ແລະ ຄຸ້ມຄອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຍຸດທະສາດ:

- 1) ສ້າງກົນໄກແລະແຜນການ ສຳລັບການຕິດຕາມ, ກວດກາ, ປະເມີນຜົນ ແລະ ຕີລາຄາສະພາບການຈັດຕັ້ງຜັນຂະຫຍາຍຍຸດທະສາດນີ້ໃຫ້ເປັນປົກກະຕິ. ຖ້າຫາກມີບັນຫາໃໝ່ເກີດຂຶ້ນໃນໄລຍະການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຍຸດທະສາດນີ້ແມ່ນຕ້ອງໄດ້ມີການປັບປຸງໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບສະພາບການໃໝ່ພາຍໃຕ້ທິດຊີ້ນຳຂອງກົມການເມືອງສູນກາງພັກ.
- 2) ປັບປຸງລະບົບ ແລະ ເຄື່ອງມືໃນການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນການຈັດຕັ້ງຜັນຂະຫຍາຍຍຸດທະສາດນີ້ໃຫ້ເປັນລະບົບຄົບຊຸດ.

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 1: ຕາຕະລາງສໍາຄັນທາງດ້ານເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ

ຕາຕະລາງ 1: ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງເສດຖະກິດ ແລະ ລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນສະເລ່ຍ ຕໍ່ຫົວຄົນ:

ລ/ດ	ລາຍການ	2001-05		2006-10		2011-14	2014-15
		ແຜນ	ບັນລຸ	ແຜນ	ບັນລຸ	ບັນລຸ	ຄາດຄະເນ
1	ອັດຕາການຂະຫຍາຍໂຕຂອງ GDP	7-7,5%	6,3%	7,5-8%	7,9%	8,1%	7,5
2	GDP ຕໍ່ຫົວຄົນ*(ໂດລາສະຫະລັດ)	500-550	491	700-750	1.069	1.671	1.970

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ກົມແຜນການ, ສູນສະຖິຕິແຫ່ງຊາດ, ຕົວເລກຄາດຄະເນຈາກສະຖາບັນຄົ້ນຄວ້າເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ.

*ໝາຍເຫດ: ຕົວເລກທ້າຍໄລຍະ

ຕາຕະລາງ 2: ການປ່ຽນແປງຂອງໂຄງປະກອບເສດຖະກິດ:

ລດ	ລາຍການ	1999/00	2004/05	2009/10	2013/14	2014/15
1	ກະສິກໍາ-ປ່າໄມ້	46,2%	34,9%	28,9%	24,8%	23,7%
2	ອຸດສາຫະກໍາ-ກໍ່ສ້າງ	17,9%	21,4%	26,9%	27,5%	29,1%
3	ບໍລິການ	35,9%	43,7%	44,2%	47,7%	47,2%

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ກົມແຜນການ, ສູນສະຖິຕິແຫ່ງຊາດ, ຕົວເລກຄາດຄະເນຈາກສະຖາບັນຄົ້ນຄວ້າເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ.

ຕາຕະລາງ 3: ການປ່ຽນແປງຂອງໂຄງປະກອບແຮງງານ (2000-2015):

ລ/ດ	ລາຍການ	2005	2010	2015
1	ກະສິກໍາ-ປ່າໄມ້	78,5%	71,3%	65,3%
2	ອຸດສາຫະກໍາ-ກໍ່ສ້າງ	4,8%	8,3%	11,4%
3	ບໍລິການ	16,7%	20,4%	23,3%

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ກອງປະຊຸມພາຍໃນກະຊວງແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການສັງຄົມ, ຄັ້ງວັນທີ 3 ມີນາ 2015.

ຕາຕະລາງ 4: ຄວາມຄືບໜ້າໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດເປົ້າໝາຍMDGsໃນປີ2013:

ເປົ້າໝາຍສະຫະສະວັດ ດ້ານການພັດທະນາ	ຕົວຊີ້ບອກ		ພື້ນຖານ	ຄວາມຄືບໜ້າ	ເປົ້າ ໝາຍ 2015
ເປົ້າໝາຍ 1: ລົບລ້າງ ຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ຄວາມອຶດຫິວ	1.1	ສັດສ່ວນຂອງປະຊາກອນຢູ່ລຸ່ມເສັ້ນຄວາມທຸກຍາກທາງການ (%)	46 (1992)	20,5 (2012/13)*	24
	1.8	ອັດຕາສ່ວນຂອງເດັກນ້ອຍອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 5 ປີທີ່ມີນ້ຳໜັກຕໍ່າກວ່າມາດຕະຖານ (%)	44 (1993)	27 (2011/2012)	22
	1.9	ອັດຕາສ່ວນຂອງເດັກນ້ອຍອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 5 ປີທີ່ມີຄວາມສູງຕໍ່າກວ່າມາດຕະຖານ (%)	48 (1993)	38 (2011/2012)	34
ເປົ້າໝາຍ 2: ຮັບປະກັນ ໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ຮັບການ ສຶກສາຂັ້ນປະຖົມຢ່າງ ທົ່ວເຖິງ	2.1	ອັດຕາການເຂົ້າໂຮງຮຽນປະຖົມສຸດທິ (%)	58,8 (1992)	95,2 (2012)	98
	2.3	ອັດຕາການເຂົ້າຮຽນ ແລະ ສືບຕໍ່ຮຽນຮອດຊັ້ນ 5 ຂອງເດັກ (%)	47,7 (1992)	70 (2012)	95
	2.4	ອັດຕາການຮູ້ໜັງສືຂອງປະຊາກອນໝູ່ມ (15-24 ປີ) (%)	71,1 (1995)	73,1 (2011)	99
ເປົ້າໝາຍ 3: ສົ່ງເສີມ ຄວາມສະເໝີພາບຍິງ- ຊາຍແລະເສີມສ້າງ ຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ ແມ່ຍິງ	3.1	ຈຳນວນເດັກນ້ອຍຍິງທີ່ເຂົ້າໂຮງຮຽນຕໍ່າກວ່າ 100 ຄົນໃນແຕ່ລະຊັ້ນຮຽນ			
		ຊັ້ນປະຖົມ	0,79 (1990)	0,91 (2012)	1
		ຊັ້ນມັດທະຍົມຕອນຕົ້ນ	0,70 (1990)	0,89 (2012)	1
		ຊັ້ນມັດທະຍົມຕອນປາຍ	0,67 (1990)	0,83 (2012)	1
ເປົ້າໝາຍ 4: ຫຼຸດຜ່ອນ ອັດຕາການຕາຍຂອງ ເດັກ	4.1	ອັດຕາການຕາຍຂອງເດັກນ້ອຍອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 5 ປີ (1.000 ທີ່ເກີດມີຊີວິດ)	170 (1993)	79 (2011)	70
	4.2	ອັດຕາການຕາຍຂອງເດັກນ້ອຍອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 1 ປີ (1.000 ທີ່ເກີດມີຊີວິດ)	114 (1993)	68 (2011)	45
	4.3	ອັດຕາການສັກຢາກັນໝາກແດງໃນເດັກນ້ອຍ 1 ປີ ລົງມາ (%)	67 (1995)	72 (2011)	90
ເປົ້າໝາຍ 5: ສົ່ງເສີມ ສຸຂະພາບຂອງແມ່	5.1	ອັດຕາການຕາຍຂອງແມ່ (ຕໍ່ 100.000 ຄົນ)	796 (1995)	357 (2009)	260
	5.2	ອັດຕາຂອງການເກີດລູກທີ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກຊ່ຽວຊານ (%)	14 (2000)	42 (2011)	50
	5.3	ອັດຕາການຄຸມກຳເນີດ (%)	13 (1990)	50 (2011)	55
	5.5	ອັດຕາການເຂົ້າເຖິງການເບິ່ງແຍງຄັນ (%)	21 (2000)	28,5 (2005)	60
ເປົ້າໝາຍ 6: ຕ້ານກັບ ເຊື້ອພະຍາດ HIV/AIDS,	6.1	ອັດຕາການຕິດເຊື້ອ HIV ໃນກຸ່ມປະຊາກອນທົ່ວໄປທີ່ມີອາຍຸແຕ່ 15-49 ປີ	0,1	0,28 (2012)	<1

ມາລາເຣຍ ແລະ ເຊື້ອພະຍາດອື່ນໆ	6.5	ອັດຕາການຕາຍຍ້ອນໄຂ້ຍຸງ (ຕໍ່ 100.000 ຄົນ)	7,1 (2000)	0,3 (2011)	0,2
	6.8	ອັດຕາການຕິດເຊື້ອວັນນະໂລກ (ຕໍ່ 100.000 ຄົນ)	492 (1990)	213 (2011)	240
ເປົ້າໝາຍ 7: ຮັບປະກັນຄວາມຍືນຍົງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ	7.1	ອັດຕາສ່ວນຂອງເນື້ອທີ່ປ່າໄມ້ປົກຫຸ້ມ (%)	49,1 (1982)	40,34 (2010)	65
	7.8	ອັດຕາການດື່ມນ້ຳສະອາດ(%)	28 (1990)	70 (2011)	80
	7.9	ອັດຕາການນຳໃຊ້ວິດຖ່າຍຂອງປະຊາຊົນ (%)	17 (1995)	57 (2011)	60
ເປົ້າໝາຍ 9: ຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບຈາກລູກລະເບີດບໍ່ທັນແຕກໃນສ.ປ.ປ.ລາວ	9.1	ເນື້ອທີ່ທີ່ໄດ້ຮັບການເກັບກູ້ລະເບີດ (ເຮັກຕາ/ປີ)	580,77 (1999)	6.034 (2011)	20.000
	9.2	ຈຳນວນຜູ້ບາດເຈັບ ແລະ ຕາຍຍ້ອນອຸບັດຕິເຫດຈາກລະເບີດບໍ່ທັນແຕກ (ກໍລະນີ/ປີ)	257 (1999)	99 (2011)	< 75

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ບົດລາຍງານຄວາມຄືບໜ້າການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດເປົ້າໝາຍສະຫະສະວັດດ້ານການພັດທະນາຂອງ ສປປລາວ ປະຈຳປີ 2013

* ບົດລາຍງານການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VII (2011-2015) ກາງສະໄໝ, ກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ, ປີ 2013.

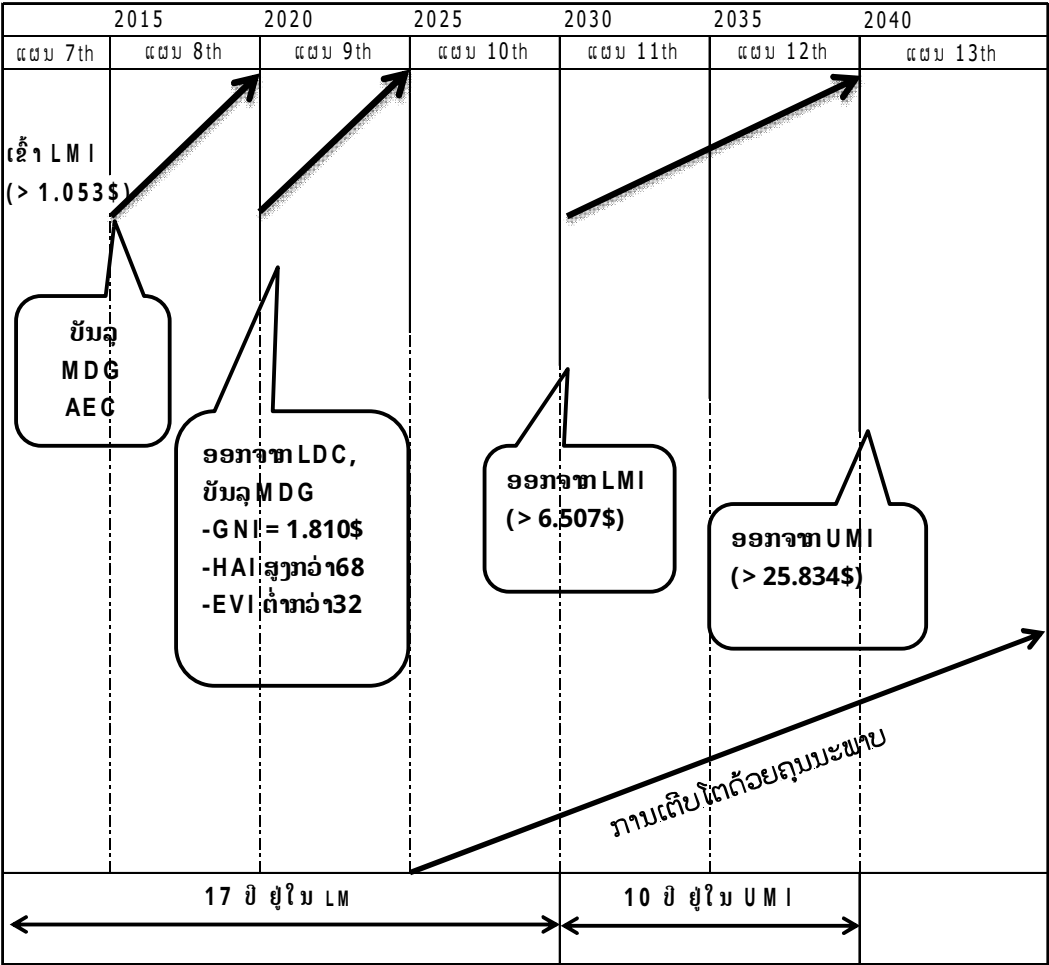
ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 2: ບາງເປົ້າໝາຍສູ້ຊີນຂອງຍຸດທະສາດຮອດ ປີ 2025

ເປົ້າໝາຍ	2014/15 (ຫຼື ປີຫຼ້າສຸດ)	2020	2025
GDP ລາຄາໃນປີ (ຕື້ກີບ)	102,320	187,931	344,340
GDP ຕໍ່ຫົວຄົນ (USD)	1,970	3,197	5,409
GNI ຕໍ່ຫົວຄົນ (USD)	1,554	2,522	4,266
ປະຊາກອນ (ລ້ານຄົນ)	6.49	7.08	7.67
ອັດຕາຄວາມທຸກຍາກຂອງປະຊາຊົນ (% ຂອງປະຊາກອນ)	23.2 (ປີ 2013)		≤ 5
ອາຍຸຍືນສະເຫຼ່ຍ (ປີ)	66.9	72	> 73
ຈຳນວນນັກວິທະຍາສາດ (ຕໍ່ປະຊາກອນ 10,000 ຄົນ)	1.1		11
ອັດຕາການປົກຫຸ້ມຂອງປ່າ (%ຂອງເນື້ອທີ່ທັງໝົດ)	40.3 (2012)		≥70
ຈຳນວນບ້ານພັດທະນາ (% ຂອງຈຳນວນບ້ານທັງໝົດ)	27.7% (ປີ 2014)		> 70

ໝາຍເຫດ:

- 1) ອັດຕາການເຕີບໂຕຂອງ GDP ສະເລ່ຍ 7.5% ຕໍ່ປີ (ສໍາລັບໄລຍະ 2016-2025)
- 2) ປະເທດລາຍຮັບປານກາງຕໍ່າ: GNI ສະເລ່ຍຕໍ່ຫົວຄົນແຕ່ 1,675 ເຖິງ 6,506 \$/ຄົນ
- 3) ປະເທດລາຍຮັບປານກາງສູງ: GNI ສະເລ່ຍຕໍ່ຫົວຄົນແຕ່ 6,507 ເຖິງ 20,099\$/ຄົນ
- 4) ປະເທດລາຍຮັບສູງ: GNI ສະເລ່ຍຕໍ່ຫົວຄົນສູງກວ່າ 20,100\$/ຄົນ

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 3: ແຜນວາດບັນດາຄາດໝາຍໃຫຍ່ໆຮອດປີ 2040:



ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 4: ມາດຖານ ແລະ ເງື່ອນໄຂຂອງປະເທດດ້ອຍພັດທະນາແລະຄວາມຄືບໜ້າໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ:

I. ມາດຖານຂອງປະເທດດ້ອຍພັດທະນາ:

ປະເທດດ້ອຍພັດທະນາ ແມ່ນປະເທດທີ່ຖືກປະເມີນວ່າສະຖານະພາບດ້ານເສດຖະກິດ ແລະສັງຄົມຂອງປະເທດມີຄວາມບອບບາງ, ບໍ່ເຂັ້ມແຂງ ເມື່ອທຽບກັບບັນດາປະເທດຕ່າງໆໃນໂລກ. ສະຖານະພາບດັ່ງກ່າວ ໄດ້ສ້າງຄວາມບອບບາງທີ່ອ່ອນໄຫວທີ່ສຸດຕໍ່ບັນດາວິກິດການຕ່າງໆທີ່ກະທົບໃສ່ນັບທັງວິກິດການເສດຖະກິດກໍຄືວິກິດການໄພທຳມະຊາດທີ່ນັບມື້ເພີ່ມຂຶ້ນ. ສະພາບຄວາມບອບບາງດັ່ງກ່າວຖືກວັດແທກໂດຍ 1) ລະດັບລາຍໄດ້ແຫ່ງຊາດສະເລ່ຍຕໍ່ຄົນຕໍ່ປີ (GNI per capita) ຊຶ່ງແມ່ນການວັດແທກການພັດທະນາດ້ານເສດຖະກິດ; 2) ລະດັບການພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດ ໂດຍນຳໃຊ້ດັດສະນີຊັບສິນມະນຸດ (Human Asset Index HAI) ເປັນຕົວວັດແທກຊຶ່ງແມ່ນການວັດແທກການພັດທະນາດ້ານສັງຄົມ; ແລະ 3) ລະດັບຄວາມບອບບາງ ຫຼື ຄວາມສ່ຽງດ້ານເສດຖະກິດຂອງປະເທດ ໂດຍນຳໃຊ້ດັດສະນີຄວາມບອບບາງດ້ານເສດຖະກິດ (Economic Vulnerability Index EVI) ເປັນຕົວວັດແທກຊຶ່ງແມ່ນການວັດແທກເຖິງໂຄງສ້າງດ້ານເສດຖະກິດທີ່ມີຄວາມບອບບາງຫລືສ່ຽງຕໍ່ການກະທົບຈາກວິກິດການຈາກຂ້າງນອກ.

ແຕ່ລະມາດຖານແມ່ນຈະໄດ້ຖືກປະເມີນທຸກໆ 3 ປີເຊິ່ງອາດຈະມີການປ່ຽນແປງໂດຍອີງໃສ່ສະພາບຕົວຈິງທາງດ້ານເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂອງໂລກໃນໄລຍະ 3 ປີຜ່ານມາ.

- 1) ສຳລັບມາດຖານດ້ານ GNIຕໍ່ຄົນຕໍ່ປີແມ່ນອີງໃສ່ມາດຖານປະເທດລາຍຮັບຕໍ່ຄົນທີ່ກຳນົດໂດຍທະນາຄານໂລກ.
- 2) ສຳລັບມາດຖານດັດຊະນີໝາຍຊັບສິນມະນຸດ (HAI) ແມ່ນຄິດໄລ່ມາຈາກການວັດແທກດ້ານສາທາລະນະສຸກ/ໂພຊະນາການແລະດ້ານການສຶກສາ. ສຳລັບຕົວຊີ້ວັດດ້ານສາທາລະນະສຸກແລະໂພຊະນາການປະກອບມີຄື: 1) ອັດຕາສ່ວນປະຊາກອນທີ່ຂາດສານອາຫານ; ແລະ 2) ອັດຕາການຕາຍຂອງເດັກອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 5 ປີ. ສຳລັບຕົວຊີ້ວັດດ້ານການສຶກສາປະກອບມີ: 1) ອັດຕາການເຂົ້າຮຽນຊັ້ນມັດທະຍົມຂອງເດັກ; ແລະ 2) ອັດຕາການຮູ້ໜັງສືຂອງຜູ້ໃຫຍ່.
- 3) ສຳລັບມາດຖານດັດຊະນີໝາຍຄວາມບໍ່ໝັ້ນຄົງດ້ານເສດຖະກິດ (EVI) ແມ່ນປະເມີນໄດ້ຈາກ 8 ຕົວຊີ້ບອກຄື: 1) ຈຳນວນປະຊາກອນ; 2) ທີ່ຕັ້ງທີ່ສອກຫຼີກຂອງປະເທດ; 3) ການພົວພັນການຄ້າໃນໂລກ; 4) ສັດສ່ວນຂອງກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ຕໍ່ GDP; 5) ຈຳນວນປະຊາກອນທີ່ຂາດທີ່ຢູ່ອາໄສເນື່ອງຈາກໄພທຳມະຊາດ; 6) ຄວາມບໍ່ມີສະຖຽນລະພາບຂອງການຜະລິດກະສິກຳ; ແລະ 7) ຄວາມບໍ່ມີສະຖຽນລະພາບຂອງການສົ່ງອອກສິນຄ້າອຸດສາຫະກຳແລະບໍລິການ ແລະ 8) ຈຳນວນປະຊາກອນທີ່ຖືກຜົນກະທົບຈາກໄພທຳມະຊາດ.

ສຳລັບມາດຖານ ຫຼື ຕົວຊີ້ບອກກ່ຽວກັບການຫຼຸດພື້ນຈາກສະຖານະພາບດ້ອຍພັດທະນາທີ່ກຳນົດຫຼ້າສຸດໃນປີ 2015 ມີ ດັ່ງນີ້:

1. ລາຍໄດ້ແຫ່ງຊາດ (GNI) ສະເລ່ຍຕໍ່ຫົວຄົນຕ້ອງ ຫຼາຍກວ່າ 1,242 ໂດລາສະຫະລັດ/ຄົນ/ປີ.
2. ດັດຊະນີຊັບສິນມະນຸດ (Human Asset Index ຫຼື HAI)ຕ້ອງສູງກວ່າ 66
3. ດັດຊະນີຄວາມບອບບາງຂອງເສດຖະກິດ (Economic Vulnerability Index ຫຼື EVI) ຕ້ອງຕໍ່າກວ່າ 32

ນອກຈາກນີ້, ໃນປີ 1991 CDP ຍັງໄດ້ມີການຕົກລົງຕື່ມໃສ່ອີກ 3 ມາດຖານຄື:ຖ້າປະເທດໃດເຖິງມີລາຍໄດ້ຕໍ່ຄົນແລະໄດ້ຕາມມາດຖານເພື່ອບັນຈຸເຂົ້າ LDCsກໍຕາມແຕ່ມີຈຳນວນປະຊາກອນຫຼາຍກວ່າ 75 ລ້ານຄົນ

ແມ່ນຈະບໍ່ຖືກຈັດເຂົ້າໃນ LDCs ເນື່ອງຈາກສະພາບປະຊາກອນທີ່ຫຼວງຫຼາຍແມ່ນເງື່ອນໄຂພັດທະນາດ້ານທຶນມະນຸດ, ແຮງງານ, ຕະຫຼາດຂອງເສດຖະກິດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນຕົວຈິງກໍມີບາງປະເທດທີ່ມີປະຊາກອນຫຼາຍກວ່າ 75 ລ້ານຄົນ (ຕົວຢ່າງ: ປະເທດບັງກະລາເທດມີປະຊາກອນຫຼາຍກວ່າ 150 ລ້ານຄົນ) ແຕ່ກໍຍັງຖືກຈັດເຂົ້າໃນບັນຊີປະເທດດ້ອຍພັດທະນາຂອງໂລກ. ເນື່ອງຈາກຄວາມຕ້ອງການຂອງປະເທດດັ່ງກ່າວເຫັນວ່າປະເທດຕົນຍັງມີຄວາມສ່ຽງຫຼາຍທາງດ້ານເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຈຶ່ງຍັງສະໝັກໃຈເຂົ້າຢູ່ໃນບັນຊີປະເທດດ້ອຍພັດທະນາທີ່ສຸດຂອງໂລກ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບສິດທິພິເສດດ້ານການຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະດ້ານຕ່າງໆຈາກສາກົນ.

II. ເງື່ອນໄຂຫຼຸດພື້ນຈາກສະຖານະພາບດ້ອຍພັດທະນາ

ເງື່ອນໄຂຫຼຸດພື້ນຈາກສະຖານະພາບ ຫຼື ອອກຈາກບັນຊີປະເທດດ້ອຍພັດທະນາຕ້ອງບັນລຸໜຶ່ງໃນສອງກໍລະນີດັ່ງລຸ່ມນີ້:

ກໍລະນີໜຶ່ງ: ບັນລຸເງື່ອນໄຂດຽວຄື ລາຍໄດ້ແຫ່ງຊາດ (GNI) ຫຼາຍກວ່າເງື່ອນໄຂຫຼຸດພື້ນ 2 ເທົ່າຕົວ ຄື 2 ເທົ່າຕົວ ຂອງ 1,242 ໂດລາສະຫະລັດຫຼື GNI ຕ້ອງໄດ້ 2,484 ໂດລາສະຫະລັດ/ຄົນ/ປີຂຶ້ນໄປ.

ກໍລະນີສອງ: ຕ້ອງບັນລຸ 2 ໃນ 3 ເງື່ອນໄຂດັ່ງກ່າວຂ້າງເທິງ. ຕ້ອງໄດ້ບັນລຸເງື່ອນໄຂດັ່ງກ່າວ ຕາມການປະເມີນຂອງສາກົນ 2 ຄັ້ງທຸກໆ 3 ປີຕິດຕໍ່ກັນ.

ໃນກໍລະນີທີ່ບັນລຸບັນດາເງື່ອນໄຂເພື່ອຫຼຸດພື້ນແລ້ວ ແຕ່ຖ້າປະເທດກ່ຽວຂ້ອງບໍ່ຢາກອອກຈາກບັນຊີປະເທດດ້ອຍພັດທະນາກໍສາມາດເຈລະຈາຕໍ່ລອງກັນໄດ້ດ້ວຍເຫດຜົນສໍາຄັນຕ່າງໆ.

III. ຂັ້ນຕອນການປະເມີນແລະບັນຈຸເອົາປະເທດດ້ອຍພັດທະນາ:

ພາຍຫຼັງການປະເມີນດ້ານວິຊາການຂອງຄະນະວິຊາການຈາກ CDP ສໍາລັບຊ່ວງໄລຍະ 3 ປີຜ່ານມາແລ້ວລວມທັງມາດຖານແລະລາຍຊື່ປະເທດທີ່ຈະຖືກບັນຈຸເຂົ້າໃນບັນຊີປະເທດ LDCs ສໍາເລັດແລ້ວ, ກົມວຽກງານເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂອງສ.ປ.ຊ (UN Department of Economic and Social Affairs - DESA) ຈະແຈ້ງໃຫ້ລັດຖະບານຂອງປະເທດທີ່ໄດ້ຮັບການປະເມີນວ່າຈະຖືກຈັດເຂົ້າໃນບັນຊີປະເທດດ້ອຍພັດທະນາຂອງໂລກໂດຍມີໃບປະເມີນດ້ານເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂອງປະເທດຄັດຕິດ.

ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ຖ້າປະເທດໃດຫາກມີໜັງສືຮັບຮອງຢ່າງເປັນທາງການກ່ຽວກັບຜົນຂອງການປະເມີນຫຼືບໍ່ມີໜັງສືປະຕິເສດຜົນການປະເມີນ, CDP ຈະເຮັດລາຍງານຜົນດັ່ງກ່າວລວມທັງບັນຊີລາຍຊື່ປະເທດ LDCs ຕາມການເຫັນດີຫຼືບໍ່ມີການຄັດຄ້ານໄປຍັງ ECOSOC ເພື່ອສືບຕໍ່ຂັ້ນຕອນຮັບຮອງຢ່າງເປັນທາງການຢູ່ກອງປະຊຸມສະມັດຊາໃຫຍ່ຂອງສ.ປ.ຊ. ແຕ່ຖ້າຫາກມີປະເທດໃດໄດ້ສົງໄສທີ່ເປັນທາງການຕໍ່ການທີ່ບໍ່ເຫັນດີກັບຜົນຂອງການປະເມີນດັ່ງກ່າວ FDESA ຈະບັນທຶກໄວ້ແລະຈະບໍ່ບັນຈຸປະເທດດັ່ງກ່າວເຂົ້າໃນບັນຊີທີ່ນໍາສະເໜີໃຫ້ ECOSOC. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ECOSOC ກໍຈະນໍາສະເໜີຢູ່ໃນກອງປະຊຸມສະມັດຊາໃຫຍ່ຂອງສ.ປ.ຊເພື່ອອອກມະຕິຮັບຮອງເອົາ.

ສໍາລັບປະເທດທີ່ປະຕິເສດຜົນການປະເມີນຢ່າງເປັນທາງການນັ້ນ, ກໍຈະບໍ່ຖືກຈັດເຂົ້າໃນບັນຊີດັ່ງກ່າວຕົວຢ່າງ: ປະເທດການາ, ປາປົວນິວກິນີແລະຊິມບັບເວໄດ້ປະຕິເສດຜົນການປະເມີນຂອງ CDP. ໃນໄລຍະຜ່ານມາຕົວເລກການປະເມີນຂອງຄະນະກຳມະການດັ່ງກ່າວແມ່ນບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມສະພາບຕົວຈິງດ້ານເສດຖະກິດແລະສັງຄົມຂອງປະເທດດັ່ງກ່າວ. ໃນປັດຈຸບັນປະເທດດັ່ງກ່າວກໍບໍ່ໄດ້ຖືກຈັດເຂົ້າໃນບັນຊີປະເທດດ້ອຍພັດທະນາທີ່ສຸດໃນໂລກຕາມການປະເມີນ.

ສໍາລັບຂັ້ນຕອນການພິຈາລະນາຫຼຸດພື້ນຜິດຈາກສະຖານະພາບຄວາມດ້ອຍພັດທະນາ ຫຼື ອອກຈາກບັນຊີ ປະເທດດ້ອຍພັດທະນາມີຄື: ແຕ່ລະ 3 ປີໃດຄະນະກຳມະການດ້ານນະໂຍບາຍການພັດທະນາ (CDP)ຂອງ ອົງການສະຫະປະຊາຊາດ (UN) ຈະມີການປະເມີນຄວາມຄືບໜ້າ ແລະ ພິຈາລະນາການອອກຈາກບັນຊີປະເທດ ດ້ອຍພັດທະນາເທື່ອໜຶ່ງ. ການຕີລາຄາຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງ CDP ແມ່ນປີ 2015, ຄັ້ງຕໍ່ໄປແມ່ນປີ 2018, 2021 ແລະ ແຕ່ລະ 3 ປີ ຕໍ່ໆໄປ.

IV. ຄວາມຄືບໜ້າໃນການປະຕິບັດມາດຖານ ແລະ ເງື່ອນໄຂຫຼຸດພື້ນຜິດຈາກປະເທດດ້ອຍ ພັດທະນາສໍາລັບສປປ ລາວ

ອີງຕາມ ການປະເມີນຄວາມຄືບໜ້າການປະຕິບັດຄາດໝາຍຫຼຸດພື້ນຜິດຈາກສະຖານະພາບປະເທດດ້ອຍພັດທະນາຄັ້ງ ຫຼ້າສຸດສໍາລັບ ສປປ ລາວ, ໃນປີ 2015ເຮົາສາມາດບັນລຸໄດ້ຄື: GNIບັນລຸໄດ້ 1,232 ໂດລາ, ເທົ່າກັບ 99% ຂອງເງື່ອນໄຂຫຼຸດພື້ນ, HAI ບັນລຸໄດ້ 60.8 ເທົ່າກັບ 92% ແລະ EVI ບັນລຸໄດ້ 36.2 ເທົ່າກັບ 88% ຂອງ ເງື່ອນໄຂຫຼຸດພື້ນ. ສະນັ້ນປີ 2015 ປະເທດເຮົາຍັງບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ຈັກເງື່ອນໄຂເລີຍ. (ລາຍລະອຽດຢູ່ເອກະສານ ຊ້ອນທ້າຍ)

ເຖິງແນວໃດກໍ່ຕາມ, ຄາດວ່າພວກເຮົາສາມາດບັນລຸໄດ້ 2 ຕົວຊີ້ບອກ ຄື GNI ແລະ HAI ໃນປີ 2018, ເຊິ່ງຖືວ່າສາມາດບັນລຸເງື່ອນໄຂຫຼຸດພື້ນຜິດຈາກສະຖານະພາບຄວາມດ້ອຍພັດທະນາຄັ້ງທໍາອິດຂອງ ສປປ ລາວ, ແຕ່ CDP ຈະມີການປະເມີນອີກ ໃນປີ 2021, ຖ້າສາມາດບັນລຸເງື່ອນໄຂຫຼຸດພື້ນໄດ້ອີກCDP ຈະພິຈາລະນາການຫຼຸດ ພື້ນໃຫ້ ສປປ ລາວ ໃນປີ 2024 ບົນພື້ນຖານການສະເໜີຂອງລັດຖະບານລາວ.

ສະນັ້ນ, ຕາມການປະເມີນຂ້າງເທິງຮອດປີ 2020 ພວກເຮົາຈະສາມາດບັນລຸໄດ້ພຽງແຕ່ເງື່ອນໄຂຈຳນວນ ໜຶ່ງຂອງການຫຼຸດພື້ນຜິດຈາກສະຖານະພາບຄວາມດ້ອຍພັດທະນາເທົ່ານັ້ນ, ຍັງບໍ່ສາມາດຫຼຸດພື້ນຜິດຈາກ ສະຖານະພາບ ຫຼື ຫຼຸດພື້ນຜິດຈາກບັນຊີປະເທດດ້ອຍພັດທະນາໄດ້ຢ່າງສົມບູນເທື່ອເນື່ອງຈາກມີຂັ້ນຕອນ ແລະ ຂະບວນການສະເໜີຫຼຸດພື້ນຢ່າງສົມບູນແກ່ຍາວເປັນເວລາຫຼາຍກວ່າ 3 ປີ ພາຍຫຼັງບັນລຸໄດ້ເງື່ອນໄຂຂອງການຫຼຸດ ພື້ນເທື່ອທໍາອິດ.

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 5: ເປົ້າໝາຍການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ(SDGs)

ໃນວັນທີ 25 ເດືອນກັນຍາ 2015, ຜູ້ຕາງໜ້າຈາກ 193 ປະເທດຂອງສະມັດຊາໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ໄດ້ຮັບຮອງເອົາວາລະການພັດທະນາຮອດປີ 2030 ເຊິ່ງມີຫົວຂໍ້ວ່າ ປ່ຽນແປງໂລກຂອງພວກເຮົາ: ວາລະປີ 2030 ເພື່ອການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ . ວາລະເພື່ອການພັດທະນາແບບຍືນຍົງລວມມີທັງໝົດ 17 ເປົ້າໝາຍ ເຊິ່ງກວມເອົາ 169 ຄາດໝາຍ. 17 ເປົ້າໝາຍດັ່ງກ່າວມີດັ່ງນີ້:

- ເປົ້າໝາຍທີ 1: ລຶບລ້າງຄວາມທຸກຍາກທຸກຮູບແບບໃນທຸກໆບ່ອນ
- ເປົ້າໝາຍທີ 2: ລຶບລ້າງຄວາມອຶດຫິວ, ບັນລຸການຄ້າປະກັນສະບຽງອາຫານແລະການມີສານອາຫານທີ່ໄດ້ຮັບການປັບປຸງແລະສົ່ງເສີມກະສິກໍາແບບຍືນຍົງ
- ເປົ້າໝາຍທີ 3: ຮັບປະກັນຊີວິດທີ່ມີສຸຂະພາບດີແລະສົ່ງເສີມການເປັນຢູ່ທີ່ດີສໍາລັບຄົນທຸກເກນອາຍຸ
- ເປົ້າໝາຍທີ 4: ຮັບປະກັນການສຶກສາທີ່ມີຄຸນນະພາບທີ່ມີລັກສະນະມີສ່ວນຮ່ວມແລະມີຄວາມສະເໝີພາບແລະສົ່ງເສີມໂອກາດການຮຽນຮູ້ຕະຫຼອດໄລຍະຂອງຊີວິດສໍາລັບໝົດທຸກຄົນ
- ເປົ້າໝາຍທີ 5: ບັນລຸຄວາມສະເໝີພາບຍິງ-ຊາຍແລະໃຫ້ອຳນາດແກ່ແມ່ຍິງແລະເດັກນ້ອຍຍິງ
- ເປົ້າໝາຍທີ 6: ຮັບປະກັນການສະໜອງແລະການບໍລິຫານນໍ້າແລະສຸຂະພາບໄມແບບຍືນຍົງໃຫ້ແກ່ໝົດທຸກຄົນ
- ເປົ້າໝາຍທີ 7: ຮັບປະກັນການເຂົ້າເຖິງພະລັງງານທີ່ສາມາດຊື້ໄດ້, ໄວ້ໃຈໄດ້, ຍືນຍົງແລະທັນສະໄໝສໍາລັບໝົດທຸກຄົນ
- ເປົ້າໝາຍທີ 8: ສົ່ງເສີມການຂະຫຍາຍຕົວຂອງເສດຖະກິດທີ່ຕໍ່ເນື່ອງ, ມີສ່ວນຮ່ວມແລະຍືນຍົງ, ການຈ້າງງານທີ່ເຕັມທີ່ແລະມີຜະລິດຕະພາບແລະວຽກທີ່ມີຄຸນຄ່າໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນ
- ເປົ້າໝາຍທີ 9: ສ້າງພື້ນຖານໂຄງຮ່າງທີ່ສາມາດຟື້ນໂຕໄວເມື່ອພົບພໍ້ວິກິດ, ສົ່ງເສີມການຫັນເປັນອຸດສາຫະກໍາແບບມີສ່ວນຮ່ວມແລະຍືນຍົງແລະສົ່ງເສີມການມີຫົວຄິດປະດິດສ້າງ
- ເປົ້າໝາຍທີ 10: ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມບໍ່ເທົ່າທຽມກັນພາຍໃນແລະລະຫວ່າງປະເທດ
- ເປົ້າໝາຍທີ 11: ສ້າງໃຫ້ບັນດາເມືອງແລະການຕັ້ງຖິ່ນຖານຂອງມະນຸດມີສ່ວນຮ່ວມ, ປອດໄພ, ສາມາດຟື້ນໂຕໄວແລະຍືນຍົງ
- ເປົ້າໝາຍທີ 12: ຮັບປະກັນຮູບແບບການຊົມໃຊ້ແລະການຜະລິດທີ່ຍືນຍົງ
- ເປົ້າໝາຍທີ 13: ປະຕິບັດມາດຕະການອັນຮີບດ່ວນເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດແລະຜົນກະທົບຂອງມັນ
- ເປົ້າໝາຍທີ 14: ອະນຸລັກແລະນໍາໃຊ້ມະຫາສະມຸດ, ທະເລແລະຊັບພະຍາກອນທາງທະເລແບບຍືນຍົງເພື່ອການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ
- ເປົ້າໝາຍທີ 15: ປົກປ້ອງ, ຟື້ນຟູແລະສົ່ງເສີມການນໍາໃຊ້ລະບົບນິເວດເທິງໂລກແບບຍືນຍົງ, ຄຸ້ມຄອງປ່າແບບຍືນຍົງ, ຕໍ່ສູ້ກັບການເຮັດໃຫ້ທີ່ດິນກາຍເປັນທະເລຊາຍແລະຫຼຸດການເຮັດໃຫ້ດິນເຊື່ອມສະພາບລົງເຄິ່ງໜຶ່ງພ້ອມທັງຟື້ນຟູສະພາບດິນຄືນແລະຫຼຸດການສູນເສຍຊີວະນາໆພັນລົງເຄິ່ງໜຶ່ງ
- ເປົ້າໝາຍທີ 16: ສົ່ງເສີມສັງຄົມທີ່ສະຫງົບສຸກແລະມີສ່ວນຮ່ວມເພື່ອການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ, ສະໜອງການເຂົ້າເຖິງຄວາມຍຸດຕິທໍາສໍາລັບທຸກຄົນແລະສ້າງສະຖາບັນທີ່ມີປະສິດທິຜົນ, ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບສູງແລະມີສ່ວນຮ່ວມໃນທຸກໆຂັ້ນ
- ເປົ້າໝາຍທີ 17: ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ວິທີທາງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແລະຄືນຊີວິດໃຫ້ແກ່ການຮ່ວມມືລະດັບສາກົນເພື່ອການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 6: ດັດຊະນີໝາຍການພັດທະນາຂອງປະເທດດ້ວຍພັດທະນາ ໃນປີ 2015

ລ/ດ		ດັດຊະນີທີ່ເປັນມາດຖານ									ບັນລຸ ເງື່ອນໄຂ ຫລຸດຟື້ນ
		ລາຍໄດ້ຕໍ່ຫົວຄົນ (ໂດລາ, ນຳໃຊ້ວິທີ Atlas)			ດັດຊະນີຊັບສິນມະນຸດ			ດັດຊະນີຄວາມບອບບາງທາງ ເສດຖະກິດ			
	ປີ	2009	2012	2015	2009	2012	2015	2009	2012	2015	
	ມາດຕະຖານ	1,086	1,190	1,242	66	66	66	38	32	32	
	ປະເທດ										
1	Afghanistan	301	357	672	15.22	22.54	43.12	39.52	38.83	35.11	ບັນລຸ
2	Angola	1,963	3,747	4,518	26.01	31.60	41.91	49.77	51.29	39.73	
3	Bangladesh	453	637	926	53.34	54.68	63.80	23.21	32.41	25.11	
4	Benin	537	763	753	41.15	41.11	50.13	42.50	36.16	31.19	
5	Bhutan	1,487	1,700	2,277	58.64	59.05	67.86	52.93	44.19	40.19	ບັນລຸ
6	Burkina Faso	417	507	666	33.24	29.18	36.53	43.81	37.55	39.46	
7	Burundi	100	153	239	22.07	20.82	41.02	56.81	57.16	49.87	
8	Cambodia	490	707	852	57.77	57.93	67.17	55.63	50.47	38.27	
9	Central African Republic	363	447	439	27.24	21.55	22.92	45.06	35.65	33.52	
10	Chad	463	593	444	20.00	18.06	24.39	53.53	52.82	45.95	
11	Comoros	667	727	855	48.22	45.29	54.16	56.94	49.90	45.85	
12	Democratic Republic of the Congo	130	170	386	22.63	21.69	29.89	49.27	35.39	30.29	
13	Djibouti	1,050	1,235	1,629	44.51	42.43	54.56	51.20	46.30	37.69	

14	Equatorial Guinea	8,957	15,090	16,089	49.49	43.03	54.81	60.54	43.69	39.34	ບັນລຸ
15	Eritrea	197	293	444	36.21	35.61	41.16	55.46	58.99	56.75	
16	Ethiopia	190	343	395	28.40	28.16	39.18	32.04	33.48	31.81	
17	Gambia	287	433	509	42.59	49.23	62.11	56.27	67.79	70.66	
18	Guinea	413	377	485	37.40	36.77	38.72	27.90	28.60	24.86	
19	Guinea-Bissau	187	547	567	33.82	34.21	44.82	60.53	60.52	53.55	
20	Haiti	490	645	696	39.79	35.57	39.32	52.19	47.31	34.12	
21	Kiribati	1,048	1,937	2,489	87.62	86.88	86.25	75.25	81.99	71.53	ບັນລຸ
22	Lao People's Democratic Republic	510	913	1,232	62.28	61.36	60.85	59.89	37.06	36.24	
23	Lesotho	940	1,050	1,374	61.87	62.06	62.92	49.94	45.86	42.91	
24	Liberia	133	190	340	30.61	38.55	46.24	65.46	60.97	57.92	
25	Madagascar	297	417	430	45.54	52.49	53.45	37.17	38.04	36.71	
26	Malawi	233	307	410	46.23	44.15	53.72	55.88	51.93	41.09	
27	Mali	470	563	666	32.64	30.17	45.49	42.32	36.78	33.29	
28	Mauritania	733	987	1,261	54.65	47.09	49.49	47.13	44.19	41.18	
29	Mozambique	307	420	546	27.52	30.72	41.75	48.68	44.37	38.06	

30	Myanmar	306	704	1,063	66.05	68.81	72.70	37.39	45.01	33.70	
31	Nepal	320	420	659	58.34	59.83	68.68	33.65	27.77	26.80	ປັນລຸ
32	Niger	267	347	389	22.84	24.28	34.75	45.84	38.63	37.63	
33	Rwanda	283	477	592	33.03	42.20	51.52	55.05	47.26	40.73	
34	Sao Tome and Principe	810	1,113	1,431	72.07	74.90	77.43	54.97	46.08	39.24	ປັນລຸ
35	Senegal	773	1,063	1,006	40.74	47.04	55.89	37.58	36.14	32.99	
36	Sierra Leone	237	333	567	20.42	24.79	34.76	50.67	48.50	48.93	
37	Solomon Islands	683	1,013	1,402	64.11	65.07	71.71	57.98	55.25	50.79	ປັນລຸ
38	Somalia	282	201	119	9.35	1.38	7.84	62.63	50.10	36.26	
39	South Sudan	-	-	573	-	-	29.11	-	-	55.96	
40	Sudan	787	1,213	1,511	51.41	52.64	56.55	52.86	44.44	49.94	
41	Timor-Leste	1,070	2,233	3,767	53.95	48.14	57.38	56.70	53.35	54.98	ປັນລຸ
42	Togo	350	460	491	42.56	45.49	58.68	42.79	35.36	33.55	
43	Tuvalu	2,544	4,993	5,788	88.36	88.05	88.82	79.69	63.93	53.98	ປັນລຸ
44	Uganda	303	463	663	51.28	45.78	53.63	51.91	36.23	31.77	
45	United Republic of Tanzania	373	497	779	40.58	40.10	51.98	31.02	28.69	28.77	
46	Vanuatu	1,737	2,540	2,997	72.28	77.69	81.25	62.30	46.78	47.70	ປັນລຸ
47	Yemen	767	1,020			52.34	59.79	44.90	38.47	35.43	

				1,234	52.13						
48	Zambia	647	1,010	1,327	40.68	36.88	40.85	52.79	53.03	45.61	

ອະທິບາຍສັບ:

GNI: Gross National Income (ລາຍໄດ້ແຫ່ງຊາດຕໍ່ຫົວຄົນ);

EVI: Economic Vulnerability Index (ດັດຊະນີຄວາມບອບບາງທາງດ້ານເສດຖະກິດ);

HAI: Human Asset Index (ດັດຊະນີຊັບສິນມະນຸດ);

HDI: Human Development Index (ດັດຊະນີການພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດ);

PI: Poverty Index (ດັດຊະນີຄວາມທຸກຍາກ).